246

COLECȚIA ROMANTIC

Margaret Way

ESTE NEVOIE DE CONSOLARE ?

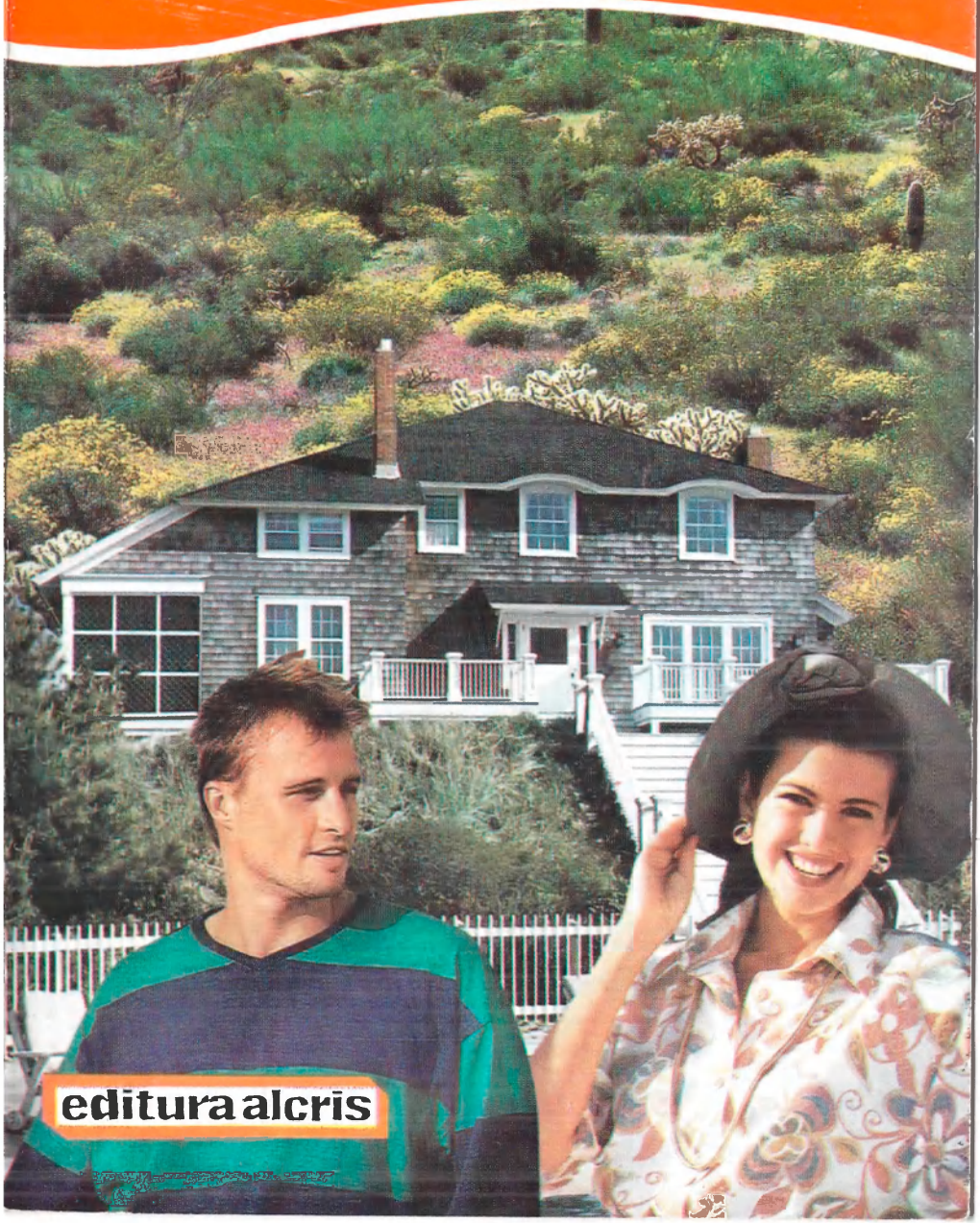

editura alcris

MARGARET WAY

ESTE NEVOIE DE CONSOLARE?

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu
Lector : Angela Vasile
Coperta : Andy

© 1978, Margaret Way

THE MAN FROM BAHL BAHLA

În româneşte de : Ileana Jitaru

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-9498-42-6

Colecţia „ROMANTIC"

CAPITOLUL I

Corinne visa. Un vis ce revenea periodic, și care-i devenise la fel de familiar ca și camera imensă în care dormea. Îl visa pe tatăl său. stând în picioare în fața ei, cu toată măreția lui, înalt, frumos, cu umerii largi Și atât de viu!

Putea să-i vadă distinct ochii, de un albastru uimitor pe fața bronzată. Era în vervă și râdea, vorbind despre noua lui „jucărie", un avion Cessna bimotor.

— O să facem mare zarvă cu asta, draga mea! La fel ca și cu o nouă mașină sport!

În acest moment al visului, Corinne se trezea întotdeauna plângând.

Ferestrele largi ale camerei sale dădeau spre grădina de trandafiri, însorită și strălucind în toate culorile florilor. Odinioară, această priveliște îi aducea un sentiment de pace. Dar de la moartea tatălui său, care se prăbușise cu „jucăria" lui, pacea aceasta se spulberase. Închise o clipă ochii, dorindu-și să retrăiască acei ani când fusese atât de fericită. Dar era imposibil.

Lacrimi calde i se rostogoliră pe obraji și căzură pe pernă. Dându-și seama că se lăsa invada-

tă de suferință, dădu la o parte cuvertura și se duse să tragă perdelele grele din organdi alb.

Razele soarelui străbăteau țesătura densă și desenau motive luminoase în încăperea aceasta cu un farmec desuet. Fără să le vadă însă, Corinne întoarse spatele. Pereții păreau să se înalțe de netrecut în jurul ei, apăsând-o. Traversă cu un pas șovăitor covorul din blană albă și buclată, și se așeză pe marginea patului. Liniștea din casă era apăsătoare. Din nou o încerca o migrenă, mai puternică acum din cauza suferinței și a singurătății.

Angie avea dreptate! Nu putea să mai rămână în casa asta goală, prea mare și greu de întreținut. Dar aceasta era singura legătură cu tatăl său în clipa de față, și Corinne iubea mult această casă... Se luptă în zadar să-și stăpânească senzația de sufocare care îi strângea gâtul. Ce importanță mai aveau acum toate astea? Fără tatăl său, ea își pierduse parcă o parte din propria ființă, pierduse dragostea și ajutorul lui. Nu-i mai rămăseseră decât amintirile...

Un torent de lacrimi îi inundă fața. Își puse capul pe genunchi, încercând să-și înăbușe suspinele, deși nu era nimeni s-o audă.

— Micuța mea pasăre cuminte!

Ea ridică repede capul. Tot corpul îi tremura îngrozitor. Vocea tatălui său îi răsuna în urechi. Adesea, el o numea „micuța mea pasăre cuminte". Sclipitorul Desmond Briant apreciase întotdeauna înțelepciunea fiicei sale. Corinne își simțea acum inima rănită, și era sufocată de valuri de suferință și de nostalgie. Rațiunea îi spunea că trebuie să se adapteze și să-și conserve energia

pentru a-şi putea continua viaţa, dar sufletului ei i se părea atât de insuportabilă această datorie ! Îşi apăsă îndelung palmele pe ochi, făcând un efort imens pentru a ieşi din starea asta chinuitoare.

Lacrimile însă îi înceţoşau mereu ochii, şi ea se mustră cu severitate :

— Ajunge, ai plâns destul în ultima vreme. Tiparul perfect al vieţii tale a fost distrus, şi tu trebuie să faci faţă acestei situaţii. Nu există nici un remediu miraculos împotriva durerii. Tata s-ar fi aşteptat să te vadă acţionând.

Se îndreptă spre biroul acoperit cu piele bătută pe care tatăl său i-l oferise cadou cu ocazia împlinirii a optsprezece ani. Îi luă fotografia şi o contemplă cu ochii plini de lacrimi. Revăzu chipul drag cu privirea plină de viaţă şi de veselie, cu expresia de generozitate caracteristică tatălui său.

Simţi dintr-o dată nevoia să ia o hotărâre.

— Nu-ţi face griji, tată Pasărea ta rănită va reînvăţa să zboare... într-un fel sau altul.

Când înălţă capul, ochii i se uscaseră. Astăzi, va încerca să fie curajoasă.

CAPITOLUL II

Lee Ballantine parcurse cu privirea sala de mese a hotelului Sheraton, cu un aer plictisit. Roz Anderson nu se schimbase deloc ; era tot frumoasă, spirituală şi un pic nebunatică. Într-un anume fel, Lee se simţea uşurată văzând că Roz avea o altă întâlnire. Se bucura că va avea o clipă de linişte.

Observă din întâmplare o tânără subţirică, brunetă, căreia chelnerul tocmai îi indica o masă izolată. Într-o clipă, Lee fu în picioare.

— Rina ! Rina Briant !

Tânăra fată se opri brusc şi se întoarse. Lee, la câţiva metri de ea, se opri la rândul ei, uşor încurcată. Corinne Briant pe care ea o cunoştea avea nişte ochi mari de un violet întunecat şi strălucitori, o gură cărnoasă mereu surâzătoare. Tânăra din faţa ei era îngrozitor de schimbată ; profilul delicat şi frumos conturat era acelaşi, dar ochii erau înfundaţi în orbite, teribil de trişti ; gura şi linia maxilarelor erau mai pronunţate din cauza feţei trase. Totuşi, Lee văzu ochii trişti luminându-se, iar pe buzele frumoase apăru un zâmbet.

Se simţi uşurată văzând această schimbare de expresie. Aproape că îi venise să plângă adineauri

cand observase schimbarea de pe chipul prietenei sale din şcoală.

Corinne Briant fusese foarte apreciată. Frumoasă şi inteligentă, ştia să atragă oamenii. Şi existase şi tatăl său, strălucitorul Desmond Briant. Era o plăcere să-i vezi împreună. Corinne nu făcea nici un mister din adoraţia pe care i-o purta tatălui său.

Lee se apropie de prietena ei şi o îmbrăţişă.

— Rina, ce plăcere să te văd ! Vino la masa mea. Este o minune că te-am întâlnit... Ţi-am mai spus-o parcă, nu ?... Dar este atât de adevărat !

O luă pe Corinne de braţ şi o conduse spre masa ei. Şeful de sală urmărea atent scena. O cunoştea bine pe Corinne Briant, fiica judecătorului Briant, şi o cunoştea şi pe cealaltă fată, domnişoara Lee Ballantine, care locuia în acest hotel şi făceà parte din familia Ballantine, cunoscută ca fabulos de bogată, pionieri ai zonei de Sud-Vest din Queensland.

Corinne comandă o masă uşoară, iar Lee ceru o ceaşcă de cafea. După ce chelnerul plecă, ea se aplecă înainte, scrutând chipul liniştit din faţa ei. Multe fete aveau talia suplă şi silueta Corinnei Briant, dar chipul ei era unic. O suferinţă recentă făcuse ca ochii ei să pară anormal de mari. Şi pe toată faţa aceasta fără defect, doar buzele surâdeau.

Ochii albaştri ai lui Lee erau deosebit de calzi.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna, Rina. Poate puţin mai slabă. Dar ce-ai mai făcut în tot acest timp ? Trebuie să fi trecut vreo patru ani... Şi ce mai face tatăl tău ?

Corinne lăsă încetişor capul în jos.

— Tata a murit în timp ce-şi pilota avionul. S-a prăbuşit în munţi, acum şase luni, o săptămână şi trei zile... A fost atât de neaşteptat, atât de îngrozitor... Îmi lipseşte teribil.

Vorbea cu o voce scăzută, sacadată. Lee îşi duse mâna la gură, într-un gest copilăresc.

— Oh, Rina ! Îmi pare rău, n-am ştiut. Iartă-mă, te rog. Noi ducem o viaţă atât de retrasă la Bahl Bahla !

Ezită o clipă, apoi continuă :

— Înţeleg ce simţi, şi eu mi-am pierdut tatăl. Dar noi îl avem pe Kiall.

Recunoscătoare Cerului pentru acest noroc, se gândi cu plăcere la dinamicul său frate vitreg.

Corinne îşi înălţă capul. Era îngrozitor de palidă, dar părea totuşi să se controleze. Lee îşi mai revenise şi ea.

— Nu înţeleg cum de nu am remarcat asta. Se vorbea întotdeauna despre tatăl tău în ziare.

Corinne îi veni în ajutor.

— Cred că Bahl Bahla este o altă lume, Lee. O lume unică şi minunată. Îmi amintesc de povestirile tale atât de colorate.

Faţa lui Lee se lumină.

— Ţi-ar plăcea la Bahl Bahla, Rina, ştiu asta. Aş vrea mult să te duc acolo. Este atât de vast, aproape impresionant.

Zâmbi uşor, apoi continuă :

— La fel cum pare şi Kiall, fratele meu vitreg. Tu nu l-ai cunoscut niciodată firesc.

Lee lovi cu un deget în masă, respiră adânc şi apucă deodată mâna prietenei sale.

— Ascultă, Corinne, uite ce e ! Am cea mai fantastică idee ! Mama vrea să scrie o istorie a

Sud-Vestului, o poveste despre viața primelor familii de pionieri ajunse aici și despre triburile de aborigeni înainte de sosirea coloniștilor. Știi tu, chestii de astea. De fapt, eu am venit aici ca să-i caut o secretară.

Se întrerupse brusc și-i făcu cu ochiul elegantei sale însoțitoare.

— Dumnezeule, ce idee am putut avea ! Cu siguranță că tu nu ești în căutare de lucru !

Corinne îi zâmbi discret.

— Tu întotdeauna ai fost o impulsivă, Lee. Dar te înșeli... Eu chiar caut de lucru. Adeseori am ajutat-o pe domnișoara Hammond când mama ei era bolnavă. Ea era secretara tatei... Dar cu siguranță că tu ai o mulțime de candidate ?

Lee oftă lung.

— Crede-mă, nu am. Ultima, o oarecare Janet Statton Logan, ar fi îngrozit-o pe mama cu superba ei eficacitate. A lucrat pentru guvernator și tot timpul amintește de asta. Biata mama, ei căreia îi place să aibă din când în când și zile liniștite, cu asta nu i-ar fi mers deloc... Iar celelalte... Ei bine, astea trebuie să fi văzut fotografia lui Kiall pe undeva, și asta explică totul. Dar nu le condamn !

Făcu o mutră nehotărâtă, apoi continuă :

— Nu, nici una nu-mi convine, Rina. Tu ai fi perfectă pentru mama, ideală pentru ceea ce ar urma să faci... Și mie mi-ar face mare plăcere să te am pe aproape. Ar fi nemaipomenit, nu crezi ?

Corinne zâmbi auzind această tiradă. O apreciase întotdeauna pe Lee Ballantine, o tânără fată caldă și sinceră. Poate că, până la urmă, viața în Bahl Bahla ar fi destul de suportabilă. Era obo-

sită să tot gândească, obosită de această senzaţie de gol şi solitudine. Nu avea decât douăzeci şi doi de ani, dar se simţea deja bătrână.

Lee îşi privea cu atenţie prietena, fascinată de autentica ei frumuseţe. Părul brunet şi strălucitor al Corinnei era despărţit printr-o cărare pe mijloc şi îi cădea pe umeri. Obrajii şi linia maxilarului erau de o puritate de-ţi tăia răsuflarea. Părea, în această clipă, pradă unui conflict interior. În sfârşit, îşi îndepărtă mâinile, şi o privi pe Lee cu un aer uimitor de hotărât.

— Dacă tu crezi că sunt în stare, aş fi fericită să încerc, Lee. Îmi amintesc că am văzut-o pe mama ta când venea să ne privească primind premiile, la şcoală. Era fermecătoare şi naturală. Aş lucra cu plăcere pentru ea. Cel puţin, tu ştii că mă voi strădui să fiu cât mai bună.

Chipul lui Lee se lumină. Ochii îi străluceau de încântare. Avea în minte cel mai senzaţional plan : într-un fel sau altul, va readuce bucuria în ochii prietenei sale. Iar Bahl Bahla era locul visat pentru a reuşi aceasta.

*
* *

Corinne avea impresia că nu se mai oprea din alergat de când promisese că va merge la Bahl Bahla. Erau atâtea lucruri de făcut ! Să vândă casa cu tot ce era în ea, în afara câtorva obiecte de care nu putea să se despartă, să-şi cumpere haine noi, mai potrivite vieţii de pe acele meleaguri. Şi încă o mulţime de lucruri de pus la punct îna-

înte de a pleca în această călătorie la mii de kilometri.

În ajunul plecării, luă cina cu mătușa ei. Angela Briant trăise mult timp în umbra fratelui său care pentru ea fusese un idol.

Își privi nepoata cu multă căldură, remarcând mai ales obrajii trași ai acesteia și paloarea ei anormală. Ochii ca de copil erau parcă prea mari și plini de tristețe. Zâmbetul Angelei, mai întâi compătimitor, deveni curând strălucitor.

— Cred că este o idee bună, Rina.

Vorbea ferm, ca și cum ea i-ar fi sugerat această plecare.

— Da, s-ar putea.

Corinne era mai puțin entuziastă. Își privi mătușa, căreia îi reapăruse pe față compasiunea. Aceasta își trecu o mână prin părul des și negru, și-și luă ceașca de cafea

— Trebuie să faci ceva, Rina ; nu mai ești decât umbra ta. Cred că tu și Desmond trăiați prea izolați, prea în afara lumii. Adeseori m-am gândit că el, probabil, își reproșa moartea mamei tale. Dar nimeni, absolut nimeni, n-ar fi putut să împiedice asta. Nimeni — și bine zic nimeni — nu ar fi putut s-o oprească pe Moira să plece cu barca atunci când avea ea chef. Era teribil de încăpățânată, dar atât de fermecătoare încât i se ierta totul.

Zgomotul pe care-l făcu ceașca atunci când o puse pe farfurioară, păru să răsune puternic în încăperea aceasta calmă și confortabilă.

— La ce te gândești, draga mea ?

Corinne o privi, bucuroasă că o smulsese din gândurile ei.

— Mă gândeam la doamna Paget. A venit de două ori săptămâna asta. Mi-a zis azi-dimineață, un pic îngrijorată, că eu am tot ce și-ar putea dori o tânără fată ; arăt bine, am bani, am poziție socială... Totul, în afară de ceea ce contează cu adevărat.

Mătușa ei îi răspunse cu o voce fermă :

— Acum, o să fie în ordine. Tatăl tău a fost distrus după moartea mamei tale. Și-a revenit doar pentru că trebuia să se ocupe de educația copilei lui dragi, și să-și continue cariera. Exista un fel de disperare în energia pe care o consuma în tot ceea ce făcea. Moartea lui m-a durut enorm și pe mine, draga mea. Desmond era admirabil. Dar noi, cei din familia Briant, trebuie să depășim încercările la care ne supune viața. Întotdeauna vor exista încercări, Rina, fie ele mici sau mari.

Corinne, cu ochii plini de lacrimi, dădea din cap. Angela Briant își feri și ea privirea, emoționată. Moartea lui Desmond lăsase un gol imens în viața lor. După primul șoc, venise tristețea apăsătoare. Era evident că, fără tatăl său, tânăra viață a Corinnei își pierduse sensul.

Angela Briant îi luă cu hotărâre mâna nepoatei sale.

— Nu poți aștepta la nesfârșit să se întâmple ceva, Corinne. Numai acționând poți combate singurătatea, draga mea. Văd că ești pierdută, ești la un pas de o depresiune nervoasă. Cred că soarta îți dă un semn. Bahl Bahla mi se pare a fi răspunsul. Acolo, gândurile negre ți se vor risipi.

Corinne își plecă privirea. Mătușa ei continuă, îngrijorată :

— Ştii, Rina, m-am gândit de multe ori că tatăl tău te proteja mai mult decât ar fi dorit mama ta.

— Poate că ai dreptate, Angie. Cred că acum semăn cu Niobe, întruchiparea durerii. Dar o întreagă viaţă de dragoste nu se poate şterge în câteva luni de suferinţă. În orice caz, eu nu pot face asta, răspunse ea cu voce scăzută.

Mătuşa ei îi observă disperarea.

— Corinne, draga mea, eu n-am vrut deloc să spun asta ! Tu eşti prea sensibilă acum. Dar viaţa merge înainte ! Am spus doar că o schimbare o să-ţi facă bine. La vârsta ta, eu aş fi profitat imediat de ocazie. Bahl Bahla este una din cele mai vaste proprietăţi din ţară.

Corinne făcu o grimasă glumeaţă, găsind în spusele mătuşii sale un umor neaşteptat.

— Atunci, treaba este rezolvată. Voi merge eu în locul tău. Dar, sper să nu mă angajez în vreo aventură. Acolo nu este locul potrivit pentru a fi în centrul atenţiei, este o societate cu totul specială, tu ştii asta, adăugă ea.

Mătuşa ei zâmbi auzind această remarcă. Dorea mai mult decât orice să vadă reapărând surâsul pe chipul Corinnei. Îi vorbi cu o voce caldă şi blândă :

— Ştii, draga mea, am impresia că nu vei regreta plecarea asta. Este ca o presimţire.

— Cel puţin, sper că asta mă va mai scutura un pic.

Lunile ce urmară, Corinne avu nenumărate ocazii să-şi repete această frază.

CAPITOLUL III

Minunata lumină din interiorul continentului! Niciodată soarele nu i se păruse Corinnei mai nemilos. Ardea cu o strălucire orbitoare, iar orizontul dispărea ca într-o ceață. Adăpostită în spatele ochelarilor de soare, ea fixa terenul de aviație. Ar fi fost prea mult dacă i-ar fi spus „aeroport". Pilotul de la Bahl Bahla era așteptat dintr-o clipă în alta.

Își trecu o mână nervoasă peste părul legat la ceafă. Machiajul și costumul ei cu pantaloni erau impecabile, și se simțea ceva mai sigură pe ea. Un machiaj bun, o îmbrăcăminte potrivită, erau arme specific feminine. Dar împotriva cui trebuia ea să se apere?

Ridică instinctiv capul când auzi zumzăitul familiar al motorului. Soarele făcea să strălucească fuselajul și aripile roșii cu auriu ale avionului. Corinne se crispă, speriată. Sângele îi vuia în urechi, broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte. Angie avusese dreptate, era la un pas de o depresie nervoasă. Dar ridică din umeri și se strădui să-și revină. Trebuia să înfrunte trecutul în loc să fugă de el.

Nu-i trebuiră decât câteva minute avionului Piper Cherokee pentru a coborî lin prin aerul albăstrui și a reuși o aterizare perfectă. Corinne luptă pentru a-și alunga amintirile dureroase care o năpădeau, și se îndreptă spre pilotul care venea în întâmpinarea ei. Degetele ei lungi tremurară când își scoase ochelarii de soare ; orbită, căuta cu privirea silueta înaltă și suplă al cărei profil părea sculptat în aur.

Corinne se înfioră, cuprinsă de nervozitate. Nu-i venea să creadă. Vedea venind spre ea o fantomă. O fantomă nespus de dragă și familiară... Totul părea că se învârtește în jurul ei. O adiere caldă îi aduse pe față o șuviță de păr. Simțea că-i tremură tot corpul, era îngrozită, dar încerca să-și revină ; doar oboseala era de vină, nervii ei puternic încercați îi jucau feste. Închise ochii.

Niște mâini puternice o prinseră de coate pentru a o obliga să rămână în picioare. Simțea cum aceste mâini o ardeau ca fierul înroșit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, revino-ți ! O să leșini !

Vocea era arogantă și metalică. Corinne făcu un efort ca să asculte, dar fără voia ei capul îi cădea și tot corpul și-l simțea moale în strânsoarea acestor brațe de oțel.

— Ce s-a întâmplat ? Ești bolnavă ? Ți-e foame ? Ți-e frică ? Sau toate astea la un loc ? Privește-mă !

El o forță să ridice capul. Corinne privi cu un aer buimac ochii verzi, de culoarea unei mări de jad. Aceștia străluceau pe un chip impresionant, dur și nemilos, dar de neuitat. Ei nu reflectau nici drăgălășenia nici blândețea pe care ea le găsise în

ochii tatălui său, ci străluceau cu un fel de violență greu stăpânită. Bărbatul acesta era tot ceea ce nu fusese tatăl ei. Doar silueta suplă și umerii largi, precum și ținuta semeață, erau identice. Simți dintr-o dată un puternic sentiment de ură.

Bărbatul o susținu și o conduse până la avion. Ajuns aici, o examină atent de parcă ar fi fost un fluture țintuit cu un ac într-o vitrină.

— Nu te grăbi, ia-o ușor. Măcar să ne lămurim cu treaba asta o dată pentru totdeauna, zise el cu un aer amenințător.

Ochii îi alunecau pe trupul prea subțire și pe obrajii palizi în care culoarea revenea încetul cu încetul.

Corinne ar fi râs dacă ar fi putut, dar își simțea gâtul uscat. Ochii lui sclipeau misterios, cu o strălucire vie.

O tufă de salcâmi cu frunze mici și delicate foșni la o adiere de vânt, apoi liniștea se lăsă din nou asupra acestui peisaj imens și dezolant.

Corinne era ușor buimăcită. Amintirile cu care se luptase în fiecare zi încercând să și le alunge, reveneau nemiloase.

— Să nu leșini ! zise el brusc, aplecându-și capul spre ea.

Corinne respiră adânc, rar, până ce starea de rău îi mai dispăru. Atunci, se îndepărtă de el.

— Să nu te înfurii pe mine. Acum mă simt absolut perfect. A fost doar din cauza soarelui și a căldurii, nu sunt obișnuită cu asta.

— Încearcă altă minciună, fetițo. S-ar zice mai degrabă că ai văzut o fantomă, zise el cu un râs scurt.

Ea se îndepărtă şi mai mult de el, şi încercă să-şi controleze vocea. Ar fi zadarnic să lupte împotriva acestui străin uriaş şi fără pic de milă.

— Mă simt foarte bine, repetă ea cu o voce sacadată.

— Stai liniştită, nu te mişca.

Vocea aceasta tăioasă şi licărirea diabolică ce dansa în ochii verzi o electrizară. Ezită o clipă, apoi zise brusc :

— N-ar trebui să plecăm ? Cred că de asta ai fost trimis, să mă întâmpini.

Tonul ei, încordat de nervozitatea care o cuprinsese, părea la fel de arogant ca al bărbatului.

Acesta însă, relaxat, ocoli întrebarea.

— Nu prea vorbeşti pe tonul unei mici secretare, domnişoară, şi nu ai nici manierele respective. De ce aveai aerul acela pierdut şi înspăimântat ?

— Asta nu te priveşte absolut deloc.

— Ba cred că da, răspunse el pe un ton amuzat. Mă interesează toţi locuitorii şi toate evenimentele din Bahl Bahla, domnişoară Brent. Eu sunt Kiall Ballantine, la dispoziţia dumitale.

Corinne era stupefiată. Aşadar, acesta era proprietarul de la Bahl Bahla ! Se înfioră sub privirea rece şi pătrunzătoare, şi se crispă.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme, se apără ea.

— Şi să mă lipsesc de acest spectacol ? Încă nu ai ajuns la Bahl Bahla, domnişoară Brent. Şi n-ai să mergi acolo dacă nu reuşeşti să te controlezi. Eu nu accept acest lucru din partea nimănui, mai ales când e vorba de o pisică în călduri. Bagă-ţi bine asta în cap.

Corinne își ridică bărbia.

— Se pare că nu ești un gentleman, domnule Ballantine.

El o privi, amuzat.

— Într-adevăr, domnișoară Brent. Nu sunt un gentleman. Să nu te îndoiești de asta, și amintește-ți că-mi rezerv dreptul de a acționa așa cum cred eu... Îmi imaginez că, și pentru dumneata, este destul de greu să te porți ca o lady. Ai cam multă minte pentru o femeie, dar astăzi sunt dispus să închid ochii.

Expresia lui crudă corespundea perfect cu personajul de „baron de fermă", și Corinne se simțea neputincioasă în fața lui.

— Nu ești secretară, nu-i așa ? o întrebă el brusc, cu sprâncenele încruntate. Probabil ești vreo prietenă de-a lui Lee. Un copil răsfățat care vine să-și petreacă o vacanță în nordul Queensland-ului.

O privea mai degrabă cu insolență decât cu admirație, părând să nu remarce ovalul perfect al chipului ei și părul întunecat cu reflexe albăstrii.

— Ești foarte perspicace, îl ironiză Corinne.

El se crispă

— Nimic nu valorează cât sinceritatea, domnișoară Brent. Dar eu am lucruri mai importante de făcut decât să stau la taclale cu o fetiță prea emotivă. Urcă, înainte să mă răzgândesc.

Corinne ezită

— În aceste condiții, cred că...

Sub sprâncenele încruntate, ochii verzi scânteiară de furie. El părea într-adevăr furios, și ea înțelese că ar putea fi în pericol.

— Urcă şi nu mai pierde timpul încercând să mă vrăjeşti. Eu sunt imunizat împotriva misterului şi frumuseţii din ochii unei femei. Mai ales când aceasta seamănă cu o orhidee de seră.

— Ai fi foarte invidiat pentru asta, domnule Ballantine, dacă rezultatul nu ar fi atât de deplorabil, îi replică Corinne, îmbufnată.

Brusc, el o apucă de subsuoară şi o ridică cu uşurinţă. Ea se calmă când văzu profilul acesta încordat şi aspru. Mai mult chiar, simţi o emoţie deosebită, o emoţie pe care n-o mai încercase niciodată.

O dată urcaţi în avion, Kiall Ballantine îi aruncă o privire piezişă.

— Teama de avion este cumva încă una din particularităţile dumitale ? Să ştii că, acolo unde mergi acum, timiditatea este un handicap total.

Ea nu-şi putu reţine un fior. Pentru o clipă, ar fi vrut să fugă, să se ascundă undeva şi să plângă. Ar fi putut să-l lovească pe acest bărbat detestabil. Dar ridică semeaţă capul şi spuse :

— În afara şocului pe care l-am resimţit atunci când te-am întâlnit, sunt sigură că este vorba doar de climatul cu care nu sunt încă obişnuită.

Urmă o tăcere prelungită. Nemulţumită de ea însăşi, pentru că se înfuriase împotriva lui, Corinne îşi muşca buza inferioară. Simţea că roşise de ruşine. Cum o să se poarte ea cu bărbatul acesta care o intimida ?

— Mă bucur că ai graţia să roşeşti, zise el cu o voce tărăgănată. Eu propun, pentru binele dumitale, să nu mai repetăm botezul focului de azi-dimineaţă. Proprietatea Bahl Bahla este foarte retrasă, şi nu ai cum să pleci de acolo.

Corinne, neliniştită dintr-o dată, ridică privirea spre chipul lui sumbru.

— Şi de ce aş dori să plec, domnule Ballantine ?

— Ai tot timpul să descoperi asta prin propriile-ţi mijloace.

El avea expresia încrezătoare şi crudă a unei pisici care tocmai a găsit un şoarece şi-şi poate permite să-l mai lase să fugă înainte de a-l captura. Corinne se simţea copleşită. Era moartă de emoţie şi de oboseală.

— Nu vreau să discut cu dumneata, domnule Ballantine.

— Chiar ştii cu adevărat ce vrei ?

Auzind intonaţia ciudată a vocii lui, ea fu cuprinsă de panică. Nu putea să-şi stăpânească furia care făcea să-i bată inima atât de puternic, nici valul de căldură care-i îmbujorase obrajii. Ochii de jad scânteiară.

— Dumneata începi să trăieşti doar atunci când ochii îţi aruncă fulgere, observă el pe un ton deliberat rece. Parcă ai fi „Frumoasa din Pădurea Adormită", dacă-mi amintesc eu bine titlul poveştii.

— Nu mi te pot imagina citind asemenea poveşti, îi replică ea imediat.

— Şi totuşi, mi s-a întâmplat şi aşa ceva. Aş zice că „Albă ca Zăpada"... sau poate „Frumoasa fără milă" s-ar potrivi mai bine personajului dumitale, o ironiză el.

— Oh, ajunge ! Puţin îmi pasă de ceea ce crezi dumneata despre mine, îi răspunse Corinne.

Dinţii lui albi străluciră într-un zâmbet. Ei îi venea să-l pălmuiască pentru aerul ăsta de cuceritor irezistibil.

— Îţi mulţumesc că-mi dai voie să cred ce vreau eu. O să profit de asta, să nu te îndoieşti.

Sub privirea lui scânteietoare, ea avu presentimentul că el, într-adevăr, va profita mai mult decât va putea ea suporta. Îi aruncă o privire temătoare.

— Relaxează-te ! N-o să ţi se întâmple nimic îngrozitor. Cel puţin, deocamdată.

Era evident că el o credea complet dezechilibrată. Corinne îşi permise luxul unui sentiment de securitate. Era imposibil să se simtă înspăimântată, când îl avea alături pe Kiall Ballantine. El era prea puternic, prea autoritar. Şi asta i se păru Corinnei ciudat de liniştitor.

Pe sub ei se întindea bătrâna Australie. Era un peisaj extraordinar, deşertic, în diferite nuanţe de ocru. În toate părţile, orizontul se pierdea în infinit. Spre sud-vest se afla Bahl Bahla, imensul domeniu al acestui bărbat arogant.

Corinne îşi dădu seama în mod instinctiv că aici nu erau posibile jumătăţi de măsură, şi că ori va iubi, ori va detesta această ţară.

De după imensa poartă de lemn ce marca intrarea pe domeniu, apărură capetele brune şi creţe a doi aborigeni. Când maşina ajunse în dreptul lor, zâmbiră cu o gură până la urechi şi răspunseră veseli salutului nonşalant pe care li-l adresă Kiall Ballantine.

— Aceasta este intrarea pe Bahl Bahla ? întrebă Corinne pe un ton normal, pentru prima oară în ziua aceea.

— Da, domnişoară Brent. Bun-venit la Bahl Bahla.

Ea înclină uşor capul în semn de mulţumire. Nu era în stare să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune acestui om că numele ei adevărat nu era Brent. Îl cunoştea prea puţin, e adevărat, dar era absolut surprinsă că el se putea înşela astfel.

Se aplecă înainte. Tot ceea ce putea să vadă era o imensă alee de eucalipţi care formau o boltă pe deasupra şoselei şi filtrau razele strălucitoare ale soarelui. Sub cupola de verdeaţă, aerul era răcoros şi parfumat. Era o umbră deasă care-ţi dădea impresia că mergi printr-o grotă submarină. Kiall Ballantine conducea parcă de o veşnicie. Manevra maşina greoaie cu o uşurinţă cu care manevra probabil orice alt lucru, gândi Corinne. Cu maximum de eficacitate şi cu minimum de efort.

Trase în sfârşit maşina la marginea peluzei. Corinne vedea pentru prima oară domeniul Bahl Bahla. Nu semăna deloc cu graţioasa casă colonială pe care şi-o imaginase. Clădirea era la fel de uimitoare şi originală ca şi Kiall Ballantine. Era o construcţie vastă, foarte lungă, armonios integrată în vegetaţia ce-o înconjura.

Lumina strălucitoare a soarelui se prelingea pe pereţii din cedru roşu. O copertină dantelată lăsa să pătrundă câteva raze de soare pe veranda lată.

Spre extremitatea verandei, un copac uriaş atrase privirea Corinnei. În jur, era o adevărată risipă de culori: superbe plante ornamentale se legănau uşor sub briza caldă, cascade de flori agă-

ţătoare purpurii şi roz cădeau peste ronduri de flori viu colorate. Corinne scoase un oftat de încântare.

— Aşadar, îţi place casa mea, domnişoară Brent ? întrebă Kiall Ballantine privind-o cu un aer amuzat.

Ea simţi că roşeşte, dar îi susţinu privirea.

— Foarte mult, domnule Ballantine. Este minunată. Şi se integrează perfect în peisaj, la fel ca... acel arbore de cauciuc de colo, zise ea arătând spre copacul cu trunchi strălucitor. Este un loc de invidiat. Bahl Bahla pare o oază de linişte. Aproape un templu al singurătăţii.

Un zâmbet pluti pe buzele bărbatului.

— Este un lucru destul de rar, în afara marilor proprietăţi, presupun. Dar cred că ai face mai bine să-mi spui Kiall. Eu n-aş putea să-ţi mai spun multă vreme „domnişoară Brent"... Corinne.

O cuprinse o ciudată ameţeală când îl auzi pronunţându-i numele.

— Dacă aşa doreşti... zise ea cu voce slabă.

Ştia însă bine că, pentru ea, el va rămâne multă vreme „bărbatul din Bahl Bahla".

— Îţi este atât de greu să-mi spui pe nume ? o întrebă el cu o voce suavă.

Urmă o scurtă tăcere. Corinne încerca să nu mai roşească ; se pare că asta devenise un obicei.

— Ca să fiu sinceră, da, îi răspunse ea.

Hohotul lui de râs o tulbură.

— Drept să-ţi spun, acum m-ai atins. Dar cred mai degrabă că, pur şi simplu, m-ai judecat a fi rece, inuman şi lipsit de inimă, şi nu vrei să-ţi schimbi părerea.

Corinne roşi de data asta puternic. Gânduri confuze i se învălmăşeau în minte.

— Îmi pare rău că ţi-am dat impresia asta. Poate cred că nu avem nimic în comun.

Degetele lui băteau nervos în volanul maşinii, apoi îi răspunse sec :

— Nu te cred, Corinne. Este vorba despre altceva. Nu-mi dau încă prea bine seama, dar trebuie să fie vreo problemă personală.

Ea făcu un gest de nelinişte, şi-i aruncă o privire piezişă.

— De ce mă priveşti astfel ? îl întrebă ea, în defensivă.

— Probabil că eşti obişnuită să fii privită astfel. Ai un chip pe care bărbaţilor le place să-l privească atent, îi răspunse el cu un zâmbet.

Ea îşi ascunse faţa în mâini.

— Dar nu vorbeşti despre asta ca despre un lucru plăcut.

— Într-adevăr ? Poate că nu m-am exprimat bine. Dar nu-i nimic, poţi să te aperi, Corinne, dacă asta îţi dă un sentiment de securitate.

Ea ridică brusc capul, dar chipul lui întunecat era impasibil. Deodată, porni din nou motorul, şi conduse maşina până în dreptul celor câteva scări ce duceau în interiorul casei.

În aceeaşi clipă, uşile de cedru se deschiseră. Apărură în prag două femei surâzătoare, îmbrăcate amândouă în albastru. Kiall o ajută pe Corinne să coboare din maşină şi o conduse spre cea mai în vârstă.

— Iată-ne, Connie. Ţi-am adus mica secretară.

O apucase pe Corinne de încheietura mâinii și o ținea cu fermitate.

— Este o simplă precauție, pentru cazul în care ai vrea să fugi, îi zise el, ironic.

Connie Ballantine izbucni în râs. Era micuță și blondă. Părul, coafat spre spate, strălucea în soare, iar ochii ei albaștri erau foarte calzi. Corinne o îndrăgi imediat.

— Bun venit la Bahl Bahla, Corinne, zise ea. Hai să nu mai fim atât de protocolari. Suntem încântați să te avem printre noi, draga mea. Kiall glumește, nu-i așa ?

Îi zâmbea Corinnei, dar ochii ei mari și albaștri erau ușor neliniștiți.

Corinne zâmbi la rândul ei, și strânse mâna ce i se întinse.

— Cred că domnului Ballantine îi place să le facă viața grea oamenilor.

— Bine zis !

Tânăra fată de alături se apropie și ea și-i strânse cu căldură mâna Corinnei.

— Încă o dată, bun-venit. Eu sunt Lee, îți mai amintești ? Mama și cu mine ne bucurăm foarte mult că te afli aici. În pustiul ăsta, o femeie nouă este întotdeauna binevenită. Aici este o lume a bărbaților, Corinne... Pot să-ți spun așa?

Lee vorbea repede. Ochii albaștri la fel cu cei ai mamei sale, lansau un semnal ușor de interpretat. Era evident că Lee nu pomenise familiei despre vechea lor prietenie, și asta explica acel „domnișoară Brent" cum o numise Kiall Ballantine. Corinne știa că el nu este omul care să facă greșeli.

Connie Ballantine se îndreptă spre casă cu un pas sigur, și spuse :

— Lee o să-ți arate într-o clipă camera. Ne-am gândit că o să-ți placă apartamentul rezervat oaspeților, este în întregime independent. Dar bineînțeles, vei fi oricând binevenită în toate celelalte încăperi ale casei, când vei dori.

Îi zâmbi Corinnei, un pic tulburată. Kiall Ballantine își puse o mână pe umărul tinerei fete.

— Scoate-o pe Connie din încurcătura asta, tânără orășancă. Ai tulburat-o cu ochii ăștia mari și violeți. Hai, doamnelor, hotărâți-vă. O să mai discutați după ce eu voi pleca, continuă el ridicând cele două valize ale Corinnei.

Aceasta se întoarse spre doamna Ballantine. Un zâmbet radios îi lumina fața.

— Sunt sigură că apartamentul pentru oaspeți va fi perfect. Vă mulțumesc pentru această delicată atenție.

Bătrâna doamnă o liniști.

— Este o plăcere pentru noi, draga mea. Aș vrea să te simți bine aici. Acum vă las. O să putem avea o discuție mai lungă după plecarea lui Kiall.

Îi zâmbi afectuos fiului ei vitreg, și ieși din încăpere. Lee se întoarse spre Corinne.

— O să-ți arăt casa după prânz, Rina. Ai să vezi, or să-ți placă comorile lui Kiall.

— Ia te uită ce diminutiv drăguț ! Tocmai l-ai inventat acum ?

Kiall Ballantine pusese jos bagajele și i se adresase brusc surorii lui vitrege.

— Ce anume, șefule ? răspunse ea vesel.

— Diminutivul Rina. De parcă n-ai şti despre ce vorbesc.

Lee nu-şi dăduse seama de scăparea ei. Roşi, furioasă, căutând o scuză rapidă.

— Sper că nu te superi pe mine, Corinne, zise ea cu un aer dezolat. Mi s-a părut că ţi s-ar potrivi numele ăsta.

Privirea strălucitoare şi ironică a lui Kiall se aţinti asupra Corinnei.

— Oh, ce ite încurcate ţesem...

Corinne îi veni în ajutor prietenei sale.

— Sper că vei continua să-mi spui astfel, Lee. Mi se pare chiar fermecător.

— Oh, Corinne !

Kiall îşi bătea joc de ea. Îl văzu deschizând o uşă de sticlă ce dădea spre o grădină umbrită de o copertină de lemn. În mijloc, scânteia o piscină ca o bijuterie în acest sipet de verdeaţă. Corinne oftă.

— Ce frumos este !

Îi zâmbi discret lui Lee, care-i aşteptase reacţia. Apartamentul oaspeţilor, situat într-o aripă a casei, dădea spre aceeaşi grădină. Uşa era deschisă, şi Kiall puse bagajele direct în cameră.

— Acum vă las Puteţi să vă puneţi de acord asupra poveştii voastre, zise el îndreptându-se cu un pas hotărât spre uşă.

— Ce tot vorbeşti ? îl întrebă Lee cu un aer nevinovat.

Fratele ei vitreg o lovi uşor cu palma pe obraz.

— Data viitoare, neîndemânatico, fii mai atentă. Auzi, „Rina", continuă el pe un ton ironic. Aici, în vest, nu prea avem obiceiul unor asemenea nume delicate.

— Dar nici n-ai să mă mai recunoşti după ce voi fi arsă de soare, interveni Corinne.

— N-am să te mai recunosc, repetă el. Ar trebui să-ţi păstrezi înfăţişarea asta distinsă, domnişoară Brent. Dar, recunosc, aş fi fericit să constat unele schimbări.

— Nu-i da atenţie, îi tăie vorba Lee. Kiall are întotdeauna ceva de zis.

Corinne îi privi rând pe rând. Kiall râse scurt şi se pregăti să iasă

— Vă dau timp până diseară ca să vă puneţi de acord.

Le adresă un salut ironic şi închise uşa în urma lui.

— Oh, ce gafă !

Lee era dezolată.

— S-a supărat pe mine, nu crezi ? Iartă-mă, Rina, nu ştiu ce-o să crezi despre mine. Când m-am întors, Kiall a fost prima persoană cu care am dat ochii. Şi înainte să-mi dau seama ce fac, am uitat să-i spun că ne cunoşteam de multă vreme. Nu înţeleg... Doar dacă nu cumva Kiall te-a făcut să-ţi pierzi sângele rece, şi să fi spus ceea ce el dorea să audă... Ţine atât de mult ca acest post să fie ocupat de persoana cea mai calificată !

Corinne izbucni în râs.

— Şi tu nu crezi că eu sunt destul de calificată ?

Lee se strâmbă şi examină silueta elegantă a prietenei sale.

— Nu, se mulţumi ea să zică, cu un aer sumbru. Dar nu face nimic, acum că tot ai venit... Mamei i-ai plăcut, iar Kiall face orice numai ca

s-o vadă fericită. Se poartă absolut minunat cu ea ! Dar şi el este minunat !

Vorbea cu înflăcărare şi, sub privirea ei atentă, Corinne fu obligată să încuviinţeze. În adâncul sufletului ei, era convinsă că Kiall Ballantine putea să fie minunat, dar numai în anumite ocazii. Îi veni în minte deodată conturul bine desenat şi aspru al gurii lui. Nu mai fusese niciodată atât de tulburată de o asemenea imagine. Îşi alungă imediat din minte acest gând. Cu sau fără voia ei, nu era în stare să-l judece cu obiectivitate pe acest bărbat.

Lee, cocoţată în patul acoperit cu o cuvertură galbenă, o privea cu un aer îngrijorat. Corinne se smulse din visul cu ochii deschişi în care se pierduse.

— Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, Lee. Chiar mi-ar plăcea să uit pentru o vreme cine sunt. Corinne Brent este un nume foarte drăguţ. Drăguţ şi anonim.

Lee păru că se îndoieşte.

— Dacă vrei tu, Rina... Nu pentru că ar însemna mare lucru. Vorba ceea, un trandafir, dar cu altă denumire !... exclamă ea, veselă.

Corinne zâmbi. Privirea ei făcu înconjurul încăperii perfect decorate.

— Mama ta are un gust extraordinar, Lee.

— Kiall a desenat de fapt planurile casei, şi a cumpărat cea mai mare parte din mobilier. Am discutat cu toţii despre culorile care s-ar potrivi. Am petrecut clipe minunate împreună.

Zâmbi la această amintire, şi Corinne întoarse brusc capul. Privea grădina inundată de soare. Talentele lui Kiall Ballantine nu aveau deci nici o

limită ? Era un bărbat cu numeroase fațete, teribil de complex, greu de cunoscut.

Lee veni lângă ea.

— Sper că ți-ai adus costumul de baie ? Aici, putem să facem o plajă minunată, mai ales când bărbații sunt departe.

Corinne îi zâmbi.

— Eu sunt aici ca să muncesc, Lee, nu uita asta. Sunt sigură că fratele tău n-o să uite.

— Nu-ți face griji, îi replică ea, voioasă. Programul tău este foarte suplu. De altfel, mi-am promis că o să te distrez. Și îmi amintesc de felul în care te descurcai la școală, așa că sunt convinsă că vei putea face repede ordine în hârtiile mamei. Are tone de manuscrise... Eu n-aș fi niciodată în stare să le clasez. Dar nu mă lăsa să te descurajez. Mama nu este o fanatică a muncii o să ai deci timp să vizitezi Bahl Bahla, și merită, te asigur !

Corinne era mișcată de entuziasmul acestei voci tinerești. Își privi cu afecțiune prietena. În mulțime, poate că Lee ar trece neobservată, dar fetișoara ei rotundă avea totusi mult farmec. Părul, ondulat și mătăsos, era probabil principalul ei atu. Lee era prietena de care Corinne avea într-adevăr nevoie. Timp de cel puțin șase luni, Bahl Bahla va fi căminul ei. Ce va însemna asta ? Corinne începu să spere cu încredere. Se simțea gata să-l înfrunte pe Kiall Ballantine, chiar dacă știa că el ar fi putut să o distrugă.

Lee o strigă în timp ce tocmai deschidea fereastra camerei. Un val de aer tare pătrunse, aducând cu el miresmele acestui ținut necunoscut. Corinne se apropie de prietena ei, minunându-se

în fața dealurilor de nisip și a mirajelor argintii ce tremurau în zare.

— Chiar dacă ar trebui să trăiesc o mie de ani, n-aș părăsi această regiune. Sunt atât de bucuroasă că ești și tu aici, și că vei cunoaște și tu Bahl Bahla, Rina !

— Și eu, îi răspunse visătoare Corinne.

Cerul forma un fel de arc albastru și vibrant deasupra acestui vast ținut. O mulțime de păsări își luară zborul într-un fâlfâit de aripi. Corinne fu ciudat de emoționată de acest spectacol de o stranie fascinație. Parcă plutea în aer ceva necunoscut, un sentiment pe care nu-l mai simțise vreodată.

Lee privi profilul prietenei sale. Nu mai avea acea expresie de obsedantă tristețe.

— Cred că domeniul nostru te-a cucerit, zise ea cu naivitate dar ferm

Corinne zâmbi, și începu să-și desfacă valizele.

— Nu ai exagerat deloc în legătură cu Bahl Bahla, Lee. Totul în jur degajă un farmec nemaiîntâlnit.

* * *

Corinne își va aminti întotdeauna de această primă zi. Speranța care-i încoltise din nou, primirea călduroasă pe care i-o făcuseră Lee și mama ei au fost primele impresii care au pus bazele dragostei sale pentru Bahl Bahla. Kiall Ballantine nu înceta s-o observe, ca pe un fenomen nou. Dar nici măcar acest lucru nu putea să-i înlăture Corinnei senzația de bine.

La rândul ei, Corinne putu să-l studieze discret pe acest bărbat care avea atâta putere printre fermieri și care inspira femeilor din anturajul său o dragoste necondiționată. Totul la el era limpede și precis, alert și relaxat. Silueta lui înaltă se mișca cu grație și forță în același timp. Corinne era absolut conștientă de această forță a lui, și o atrăgea ca un magnet.

O dată, el o surprinse privindu-l. Îi răspunse în mod deliberat tot cu aceeași privire, studiindu-i silueta suplă și grațioasă ca și cum ea n-ar fi fost decât o marionetă.

Când el vorbi, Corinne nu fu în stare să-i răspundă. Își reveni numai când Lee, percepând raporturile ciudate dintre prietena și fratele ei, îi sări în ajutor.

Cina fu delicioasă, și Corinne, foarte impresionată de talentele culinare ale doamnei Connors, menajera. Aceasta era o femeie înaltă, slabă și tăcută, devotată cu pasiune lui Kiall și familiei lui.

După cină, Kiall Ballantine se scuză imediat. Bărbații urmau să facă un rond de noapte, profitând de strălucirea argintie a lunii ce lumina colinele. O sărută ușor pe păr pe Connie, o bătu afectuos pe umăr pe Lee, și-i aruncă o privire pătrunzătoare Corinnei.

— Presupun că „Rina" va cunoaște în curând foarte bine familia Ballantine, dar mă îndoiesc că vreuna dintre voi va reuși să-i cunoască vreodată secretul, zise el cu vocea lui tărăgănată.

— Nu-ți face griji, o s-o facem noi să mărturisească totul, zise repede Lee.

— Sunt absolut inofensivă, domnule Ballantine.

în colțul gurii Corinnei se formă o cută cinică, și ea îl înfruntă cu privirea. El o privea ironic.

— Nu cred o vorbă din ce spui, dar oricum este un excelent punct de plecare.

— Am impresia că o tachinezi pe Corinne, interveni mama lui vitregă pe un ton prefăcut acuzator. Mie mi se pare fermecătoare.

— Ai perfectă dreptate, îi răspunse el, zeflemitor. Să nu mă așteptați, Connie. Probabil că nu mă întorc până-n zori.

— Foarte bine. Ai grijă de tine

Doamna Ballantine îi adresă un zâmbet. Îți făcea plăcere să-i vezi camul plin de afecțiune. Kiall râse încetișor la acest sfat obișnuit, și plecă aprinzându-și nepăsător o țigară.

Văzând expresia iubitoare de pe chipul celor două femei, Corinne se simți dintr-o dată singură. Fu cuprinsă de un sentiment de durere și de nostalgie. Dar Lee și mama ei se întoarseră spre ea și reluară conversația. O conversație tipic feminină, plictisitoare și de neînțeles pentru un bărbat.

Trecuse de ora unsprezece când se despărțiră ca să se ducă fiecare la culcare. Corinne, după ce adormi profund, se trezi brusc după un vis. Luna coborâse pe cer. Corinne aruncă o privire plină de suferință în jurul ei. Durerea și o ciudată stare de slăbiciune o cuprinseseră mintea, și nu-și putu stăpâni un hohot de plâns. Se ridică în pat, orbită deodată de lumină.

Kiall Ballantine stătea în pragul ușii, privindu-i părul ciufulit și trupul care-i tremura tot.

— Ce se întâmplă? O femeie nu urlă în felul ăsta fără motiv... Te-am auzit pe când mă întorceam.

Ea îl privea hipnotizată.

— Dar chiar plângi ! exclamă el. De ce ?

— Pentru că nu mă pot abține îi răspunse ea cu o voce tulburată de emoție.

El tăcu o clipă, apoi reluă pe un ton aspru :

— Cu siguranță că te pricepi să-ți faci necazuri. Dă-mi voie însă să-ți spun că ești încă prea tânără. Oricare ar fi problema dumitale, douăzeci și doi de ani este o vârstă la care te vindeci repede. Nu este cazul să-ți sfâșii în permanență sufletul. Nici un bărbat nu merită asta.

Corinne încercă să găsească un pic de consolare în aceste cuvinte, dar degeaba, tremura în continuare. El nu știa că suferința ei era provocată de moartea tatălui său... ? Îl văzu întinzându-i capotul de mătase ivoar.

— Pune-ți ăsta și vino în salon. Ai nevoie să bei ceva ca să te calmezi, zise el pe un ton morocănos.

Ea însă se lăsă să cadă din nou pe perne, fără să înțeleagă ce se întâmplă. El o apucă de încheieturile mâinilor și o ridică.

— Faci orice numai ca să mă necăjești. Hai, acum fă ce-ți spun !

O buclă din părul ei îi căzu pe brat și el o ridică încetișor. O obligă apoi să-l privească.

— Ochii aceștia mari înecați în lacrimi și trupul acesta ce tremură îmi trezesc simpatia. Ai face mai bine să-mi asculți sfaturile.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, murmura cu disperare Corinne.

El o privi mai atent și fu conștient de fragilitatea ei.

— Și mie. Amândurora ne pare rău. Dar pre-

supun că nu poţi face nimic ca să împiedici asta.

El se întoarse brusc, în timp ce ea îşi punea capotul. Continuând să tremure, Corinne îl urmă în salon.

— Ia loc înainte să te prăbuşeşti. Mă întorc imediat.

Plecă fără s-o mai privească, şi dispăru în cealaltă aripă a casei, slab luminată.

Corinne îşi sprijini capul de speteaza fotoliului. Calmul aparent pe care reuşise să şi-l impună până acum, se făcuse ţăndări ca un baraj sub presiunea unui torent. Roşi la gândul că el trebuie s-o fi crezut instabilă emoţional şi incompetentă. Poate că deja se gândea să o concedieze... Nici nu-l auzi când se întoarse.

— Bea asta.

Ea deschise ochii şi fixă chipul întunecat, cu privirea strălucitoare. Se părea că el deja o judecase, că luase deja o decizie. Ea se îndreptă usor şi luă paharul. În clipa aceea, ştiu că dorea din tot sufletul să rămână. Trebuia însă să înfrunte privirea aceasta dură.

— Nu-i nevoie să mă menajezi, domnule Ballantine. Ai hotărât să mă concediezi ?

Un zâmbet neaşteptat pluti pe buzele lui.

— Nu te enerva, micuţo. Nu eşti în măsură să te lupţi cu mine. În orice caz, nu acum, continuă el privind-o cu atenţie.

Corinne era teribil de conştientă de ţinuta ei lejeră. Inima îi bătea prea repede. Urmă un moment de tăcere

— Hai, bea, îi ordonă el.

Ea ezită. Se vedea bine că el nu era obişnuit

să fie înfruntat. Îi apucă mâna și o obligă să ducă paharul la buze.

— Este remediul universal, zise el privind-o cum bea. Hai, bea tot.

Căldura alcoolului o ajută pe Corinne să împrăștie încordarea care-i crispase trupul firav.

— Așa-i mai bine, zise el sec. Nu mai ai aerul acela tragic, chiar dacă încă mai ești încordată. Ești o enigmă, domnișoară Corinne Brent. De obicei, știu totul despre oamenii care lucrează pentru mine.

— Vrei să spui pentru mama dumitale vitregă, bănuiesc ? îl corectă ea pe un ton ușor semeț.

Un zâmbet îi lumină fața lui Kiall.

— Dacă preferi...

Ea îi întinse paharul gol, și zise, reticentă :

— Trecutul meu nu are nimic excepțional, domnule Ballantine.

— Dumneata spui asta.

În tonul lui se simțea sarcasmul. Mai rău chiar, se vedea bine că nu crede nimic.

Corinne se înfioră și se crispă iar. Simțea că parcă i se pusese un nod în gât. Un instinct primitiv o împingea să se răzvrătească împotriva acestui bărbat dur și imprevizibil, dar nu îndrăznea. Era imposibil de bănuit cum va reactiona el în loc de resoresalii. Pentru o clipă privirile li se întâlniră. Ochii lui scânteiau amuzați, și ea avu neplăcuta impresie că el îi cunoștea toate gândurile. Cu multă precauție, îi spuse :

— Nu sunt deloc pricepută la ghicitori, domnule Ballantine. De ce mă privești astfel ?

— Din instinct, murmură el pe un ton ironic.

— Din instinct !

Ea roşi şi ridică tonul.

— Instinctul dumitale n-o să te ajute să afli nimic despre mine ! Iar instinctul meu îmi şopteşte să nu-ţi acord încredere şi să nu-ţi fac nici o confidenţă.

Furia făcea ca ochii ei să arunce flăcări, iar trupul tânăr era încordat agresiv. În mod inexplicabil, această priveliişte păru să-l amuze şi mai tare.

— Nu cumva eşti cam nepoliticoasă cu patronul dumitale ? Ai putea să regreţi...

— Chiar aşa ? zise ea pălind.

El râse scurt şi ironic.

— Totul depinde de felul în care te vei comporta începând de acum până la următoarea criză.

— Nu va mai exista o următoare criză, promise ea.

— Poate aşa crezi dumneata, micuţă inocentă, dar nu-ţi anticipa reacţiile la viaţa pe care o vei duce printre noi. Capriciile dumitale pot provoca o oarecare agitaţie, dar nu-i nimic, asta o să ne distreze.

Ochii ei imenşi reflectau un amestec ciudat de emoţii. Oftă adânc, apoi spuse :

— Mi-ar plăcea să aflu metoda dumitale cu care supui oamenii dintr-o privire, domnule Ballantine. Este absolut eficace.

El ridică o sprânceană.

— Eu n-aş zice că dumneata eşti supusă, domnişoară Brent. De fapt, te arunci cu capul înainte în locuri unde nici îngerii n-ar îndrăzni să pătrundă. Dar mai bine du-te la culcare. Vrei să duci o luptă dinainte pierdută. Data viitoare când o să

simţi nevoia să suferi, urăşte-mă. Cel puţin, ăsta-i un lucru sănătos, şi este o emoţie garantată.

Şocată de brutalitatea lui, ea se ridică dintr-un salt

— O să-ţi spun ceva, domnule Ballantine. Eşti un...

Ezită o clipă, căutând cuvântul cel mai tare.

— Ce-ai zice de „brută" ?

— Pentru început, ar merge, făcu ea recăpătându-şi suflul

— Văd că începi să recuperezi, draga mea, lansă el studiindu-i faţa. Poate că în curând o să te putem vedea în starea dumitale normală.

— Eşti foarte sincer şi direct, domnule Ballantine, zise ea cu amărăciune.

— Kiall, o corectă el, nonşalant. Nu mi-a plăcut niciodată să mă formalizez. Dar hai, du-te la culcare. Nu cred că vei mai avea vreun coşmar până dimineaţă.

Corinne avu chef să arunce în el cu o superbă casetă pusă pe măsuţa de lângă ea. Mobilitatea obsedantă a buzelor lui senzuale şi atitudinea lui nepăsătoare o înfuriau. Uita că trebuie să-şi păstreze calmul dacă voia să rămână. Îi strigă, imprudentă :

— N-o să-ţi schimbi niciodată părerea în ceea ce mă priveşte, nu-i aşa ?

Aerul lui indiferent dispăru dintr-o dată. Ochii îi scânteiară de furie stăpânită, şi îi răspunse sec :

— Nu-ţi asuma riscuri inutile, ai putea să regreţi.

După care plecă, şi trânti uşa în urma lui. Amintirea privirii lui asupra o făcu să se simtă confuză şi iritată. Îşi frecă cu nervozitate încheie-

turile mâinilor şi nu fu surprinsă să constate că o aureau după strânsoarea lui.

Undeva în noapte, se auzi urlând un câine dingo. Corinne stinse lumina în salon şi se duse să se culce. Voia însă să rămână trează pentru a-şi analiza reacţiile faţă de Kiall Ballantine. Bărbaţii ceialţi pe care-i cunoscuse se purtaseră cu ea cu respect şi delicateţe... Dar acum era prea obosită ca să mai analizeze asta. Capul îi căzu pe pernă şi adormi profund.

*
* *

A doua zi, se trezi cu impresia că visase. Oare evenimentele de azi-noapte existaseră cu adevărat ? Vederea încheieturilor ei învineţite îi dădu răspunsul. Auzi pe cineva bătând în uşă şi se duse să deschidă.

— Sus, leneşo ! Este trecut de şapte, strigă Lee.

Corinne începu să râdă.

— Dar la şapte este încă devreme !

— Pari bine dispusă astăzi, remarcă Lee, fascinată de zâmbetul prietenei sale.

— Ai dreptate.

Corinne se minuna şi ea că se simţea atât de bine. Deschise fereastra, lăsând să intre această dimineaţă înmiresmată, delicioasă, plină de promisiuni.

— Care-i programul pentru astăzi ?

— Pentru început, este o zi de odihnă. O să facem împreună turul proprietăţii. Nu pe toţi cei

patru mii de kilometri pătrați, firește, dar măcar până la primele dealuri.

— Dar...

Corinne ezita, nesigură.

— Nici un „dar". Tocmai i-am dus mamei o ceașcă de ceai, și ea a fost prima care a propus asta. Ar fi prea mult să-ți ceară să începi să lucrezi, când sunt atâtea lucruri de văzut. Așa că, grăbește-te, ne întâlnim peste zece minute. Ce vrei să mănânci ? Ouă cu șuncă ?

Corinne încuviință și zâmbi. Asta va fi o schimbare față de ceașca ei de cafea obișnuită la micul dejun.

După ce se îmbrăcă, se îndreptă spre sufragerie. Fu cât pe ce să se lovească de Kiall Ballantine care stătea sprijinit de tocul ușii. Peripețiile de aznoapte îi reveniră în mod dureros în minte.

— Văd că insomnia nu te-a afectat prea mult.

El o examină și, sub privirea lui scrutătoare, ea roși.

— Și eu care crezusem că modestia a dispărut! o ironiză el îndepărtându-se.

După ce făcu vreo câțiva pași, șovăi o clipă, apoi îi spuse pe un ton autoritar :

— Nu te îndepărta singură de casă.

— Atenția dumitale mi se pare măgulitoare, domnule Ballantine.

El nu-i luă în seamă sarcasmul și nici atitudinea semeață și independentă.

— Dacă ai fi la fel de experimentată pe cât ești de decorativă, nu mi-aș face griji. Dar la drept vorbind...

Corinne fu cât pe-aci să-și piardă stăpânirea de sine. Totuși, se hotărî să folosească o mică șme-

cherie feminină, și îi adresă un zâmbet fermecător, cea mai veche armă de luptă a femeilor împotriva bărbaților... care însă nu avu nici un efect.

— Nu încerca să mă înduioșezi, fetițo, zise el încetișor, n-o să țină.

— Nu aveam de gând să te înduioșez, zise ea ridicând din umeri. Oricum, ești mai dur decât un munte de argint.

Îl privea cu un aer indiferent. El își strânse pumnii, și murmură cu o amabilitate înșelătoare :

— Ți-ai asumat un mare risc venind aici, draga mea.

— Nu cred că asta te privește pe dumneata, îi răspunse Corinne cu ochii ațintiți pe gura lui perfectă.

— Voi încerca să-mi amintesc, domnișoară Brent. Vreau să spun, atâta vreme cât nu te pândește nici un pericol.

Lee, care venise după Corinne, fu surprinsă de atmosfera încordată ce domnea între cei doi, și îi privi neliniștită.

— Vii, Corinne ?

— Îi spuneam doar prietenei noastre să nu se îndepărteze singură de casă.

— Nu-ți face griji, sunt eu aici și veghez.

— Sper că așa vei face, îi răspunse fratele ei îndepărtându-se.

Cele două fete plecară călare după micul dejun, și o luară pe un drum ce traversa o plantație de lămâi. Arbuștii cu frunze verzi și strălucitoare, plantați în evantai, formau un mic paradis în ținutul acesta arid.

Dimineața era minunată. Corinne se simțea cuprinsă de un formidabil sentiment de libertate

în spațiul acesta vast. Simți mirosul plantelor încinse de soare în timp ce călăreau prin iarba înaltă. Avea impresia că este o copilă în pragul unei mari aventuri, în decorul acesta de vis din Bahl Bahla.

Ceața dimineții se risipi repede sub razele soarelui. Fiecare copac, fiecare tufă de iarbă căpătau o altă înfățișare. Ochii albaștri ai lui Lee radiau de sănătate și de viață

— Ținutul fără sfârșit, zise ea cuprinzând cu privirea peisajul. Aspru, ciudat, minunat.

La această descriere, Corinnei îi veni imediat în minte chipul lui Kiall Ballantine. Încerca să nege apropierea dintre cuvintele spuse de Lee și bărbatul acesta, dar imaginea persista : aspru, ciudat, minunat...

Lee își ridică într-un mod comic sprâncenele. O privea pe Corinne plină de speranță.

— Ce părere ai despre Kiall ?

Corinne nu putu susține privirea pătrunzătoare a prietenei sale, și întoarse capul. Își găsea greu cuvintele.

— Un om de temut, zise ea încet. Redutabil... Dur, poate.

Lee păru nedumerită, apoi izbucni în râs.

— Ce îndrăzneală ! De te-ar auzi ! S-ar zice că nu-ți prea place draga mea. La drept vorbind, s-ar putea ca între voi doi să sară scântei. Kiall nu este obișnuit cu femei întreprinzătoare, ci doar cu din acelea care-l consideră stăpânul universului.

Corinne își plecă privirea, și reluă, mai conciliantă :

— Nu am spus că n-ar fi un bărbat mai...

— Bineînțeles că este un bărbat ! interveni Lee înfundându-și mai adânc pălăria peste buclele rebele. Poate că este dur, aspru chiar. Dar amintește-ți că el conduce un imperiu. Trebuie să fii rezistent ca să faci așa ceva ! Deșertul este plin de morminte singuratice, ale celor care au pierdut bătălia cu acest ținut nemilos, așa cum spune Kiall. El în schimb, a scos de aci bogății, pentru noi toți. Eu țin mult la el, Rina.

Corinne se simțea dezolată, dar cu toate astea nu-și schimbă părerea.

— Firește, Lee. Îmi pare rău că te-am supărat. N-am vrut să...

Prietena ei izbucni în râs.

— Nu m-ai supărat, prostuțo. De unde ți-a venit ideea asta ? Oricum, știu că în curând îmi vei împărtăși părerea în ce-l privește pe Kiall.

Privirile lor se întâlniră. Cea albastră era încrezătoare, cea violetă sceptică. Pufniră amândouă în râs

— Bine, nu-ți pot promite că o să l ador, dar cred că aș putea să te ascult, dacă-mi ceri doar atât, zise Corinne.

Caii înaintau prin acest ținut cu dealuri roșiatice acoperite de spini. Țărușii inegali ce împrejmuiseră o veche pășune se înșirau spre apusul albastru și purpuriu. Fetele savurau liniștea, culorile, formele dealurilor.

Lee se opri ca să-i arate cu degetul scânteierea argintie a unei mori de vânt, undeva lângă râu. O cireadă de vite venise la adăpat. Corinne știa că domeniul avea numeroase puțuri de unde apa era pompată cu ajutorul vântului.

Lee urmări privirea interesată a Corinnei.

— Pe vremuri, când seca un puţ, se făcea apel la un fântânar. Acum, asta este treaba geologilor şi a inginerilor. Toate puţurile noastre au robinete. Kiall nu acceptă ca apa să se risipească curgând în permanenţă. Nu tolerează nici o risipă la Bahl Bahla.

— De unde vina apa ? Este vreun râu subteran ?

— Aşa ar fi logic, dar nu este nici un râu. Kiall o să-ţi poată explica asta mai bine decât mine. O să-l întrebăm diseară. Este expert în materie.

Cele două fete îşi conduseră caii prin albia puţin adâncă a râului. În amonte, raţele sălbatice înotau în apa limpede. Ceva mai departe, câţiva oameni supravegheau cireada. Bărbaţii aceştia din interiorul continentului erau înalţi, supli şi bronzaţi, purtând pălării cu boruri largi. Intimidaţi un pic de prezenţa Corinnei, îşi spuseră numele. Unul dintre ei prinse cu lasoul un viţel de câteva săptămâni şi-l ţinu în braţe în faţa fetei în timp ce ea îi mângâia blăniţa fină de pe cap, cu degete timide şi curioase.

— Dacă o ţineţi tot înainte, domnişoară, o să-l găsiţi pe patron ceva mai încolo, dresând nişte cai sălbatici.

Unul dintre bărbaţi le arătă un nor de praf, la o oarecare distanţă.

— Vino repede, Corinne ! Poate o să avem norocul să-l vedem pe Kiall cum îi prinde ! În tot ţinutul, nu-i ajunge nimeni nici la degetul mic în privinţa asta !

Corinne sări în şa. Se simţea teribil de emoţionată la ideea acestui spectacol. Călăreaţă bună

ea însăşi, nu putea niciodată să reziste la plăcerea de a asista la o demonstraţie de echitaţie. Nu era deloc surprinsă să afle că Kiall era cel mai bun din tot ţinutul. Se gândi însă cu oarecare iritare că el excela în prea multe domenii.

La marginea pădurii, dădură peste caii înconjuraţi de câţiva oameni. Fiind supravegheaţi îndeaproape, caii se învârteau în cerc până oboseau.

Kiall se apropie şi lansă lasoul. Calul se cabră, necheză, zvârli din picioare, dar bărbatul ţinea solid coarda din jurul gâtului animalului.

Strigătul de triumf al celorlalţi bărbaţi răsună de-a lungul pantelor şi se răspândi peste dealuri.

Fără voia ei, Corinne era în admiraţia acestei performanţe. Acum, ceata stătea liniştită, fremătând. Minunatul exemplar încremenise, cu ochii scânteind, cu un aer viguros şi puternic. Nu pusese însă la socoteală puterea omului...

Lee, cu obrajii roşii şi cu ochii strălucitori, stătea în spatele Corinnei.

— Ce spectacol pentru cei ce ştiu să aprecieze frumuseţea !

— Omul sau calul ? întrebă Corinne.

— Amândoi. Rina ! Este o muncă grea şi periculoasă, şi trebuie să recunoşti, că el o face cu îndemânare. Priveşte-l acum ! Nu ştiu cum face, dar tot timpul lucrează ca un magician.

Arătă spre fratele său vitreg, care tocmai mângâia flancurile armăsarului vorbindu-i cu o voce înceată şi tandră, pe care o rezerva doar cailor.

Corinne îşi împinse pălăria pe ceafă. În lumina soarelui, părul ei semăna cu un drapel fluturând în vânt.

Ajuns în dreptul lor, Kiall i se adresă lui Lee :

— N-ar trebui să te afli aici, micuţo, ştii doar asta. Am fi putut avea necazuri cu herghelia asta.

— Te rog, Kiall, fără morală. Eu ştiu că totul va decurge bine. Când am ajuns lângă râu, unul dintre oameni ne-a spus că urmărirea se terminase.

Lee se tot foia în şa, încercând să-şi păstreze aerul nonşalant. Kiall râse uşor.

— Atunci, va trebui să-i spun eu o vorbă „unuia dintre oamenii" aceia. .

Sub privirea lui scânteietoare, Corinne îşi simţi sângele înfierbântându-se.

— Nu vă reproşez plimbarea de pe partea asta a râului, dar orice excursie în zona asta trebuie făcută cu însoţitor. O voi conduce chiar eu pe Corinne, când voi avea timp.

Corinne se înarmă cu curaj pentru a-l putea privi în faţă şi a-i mulţumi. Vântul făcea să-i danseze şuviţele de păr în jurul feţei. O licărire ironică sclipi în ochii lui Kiall.

— În clipa asta, nu mai semeni deloc cu Albă ca Zăpada, domnişoară Brent, zise el cu vocea lui tărăgănată.

Ea îi aruncă doar o scurtă privire, şi el continuă :

— În ciuda aerelor dumitale provocatoare, acum îmi pari absolut fermecătoare.

Corinne întoarse brusc capul, în timp ce Lee făcu nişte ochi mari, rotunzi. Vru să spună ceva, dar se răzgândi. Se părea că fratele ei vitreg şi prietena ei nu se plac deloc. Dar de ce ? Ceilalţi bărbaţi erau în inferioritate invariabil în comparaţie cu Kiall, şi totuşi Corinne refuza să se lase

fermecată, refuza să-i recunoască nenumăratele talente. Lee trase de hăţuri. Kiall i se adresă ei :

— De ce nu o duci pe prietena noastră să viziteze grotele ? Este ceva foarte interesant şi lipsit de pericole.

— Ce idee grozavă !

Entuziasmată, Lee se întoarse spre Corinne.

— Te interesează, domnişoară Brent ? o întrebă el.

Corinne nu putu rezista ispitei de a fi dezagreabilă.

— Foarte mult, domnule Ballantine. Mai ales dacă am permisiunea dumitale.

— N-ai să înveţi niciodată să te porţi, Corinne, nu-i aşa ? zise el privind-o.

Ea nu-i răspunse. Părea fascinată de glasul lui mieros. Lee interveni :

— Tocmai avem timp să mergem până-n prânz.

— Ei bine, plecaţi repede.

El se întoarse şi nu se mai ocupă de ele. Pentru una, el era frăţiorul drag. Pentru cealaltă, un străin aspru şi puternic.

CAPITOLUL IV

Săptămânile trecură pline de soare. Corinne se obişnuise cu ritmul de viaţă din Bahl Bahla. Îl evita cât îi stătea în putinţă pe Kiall Ballantine, dar simpla lui prezenţă umplea atmosfera. Fiecare bărbat, femeie sau copil de la această fermă îl priveau pe acest bărbat cu un amestec de respect şi admiraţie, dar noua-venită refuza să facă la fel.

Cu toate acestea, atunci când era obligată să stea de vorbă cu el, simţea inutilitatea eforturilor sale. Recunoştea atunci cu amărăciune că Kiall Ballantine nu era o persoană pe care puteai s-o ignori.

Corinne fu foarte repede captivată de munca ei, extrem de interesantă. Lee avusese dreptate când spusese că prietena ei este absolut capabilă să efectueze această muncă. Corinne era ordonată, dotată cu o imaginaţie vie, şi era foarte interesată de trecut.

Connie Ballantine avea cufere întregi pline de documente şi ziare, şi munca de cercetare era mult mai importantă decât bănuise Corinne. Se puse pe treabă şi clasă fiecare subiect cu meticulozitate.

Crescută la oraş, în confort, cunoştea foarte puţin viaţa de-a dreptul eroică pe care o duseseră pionierii din interiorul continentului. Documentele pe care le cerceta erau pentru ea o revelaţie. Era captivată de povestirile despre marile triburi indigene, despre ritualurile şi despre legendele lor, despre colonizarea acestor ţinuturi. Ştia câte ceva din lucrările unor mari exploratori, dar pionierii fuseseră cei ce deschiseseră calea. Ei se îndreptaseră spre interior cu turmele lor de oi şi cu cirezile de vite, pentru a întemeia noi domenii. Din experienţa lor, s-a născut o nouă viziune asupra acestor ţinuturi.

Scriind această carte, Connie Ballantine voia să aducă un omagiu unor mari familii ; propriul ei bunic îşi petrecuse mai bine de cincizeci de ani străbătând pământurile din interiorul continentului, în căutarea unor noi zone bune pentru creşterea vitelor.

Cufundată în lectura unei scrisori pe care acesta o scrisese soţiei lui, Corinne nu observă sosirea lui Kiall, care se oprise în prag aşteptând ca ea să ridice ochii. Expresia ei copilărească şi absorbită de lectură îl amuză, şi lăsă să-i scape un râs uşor, ironic.

Corinne tresări şi ridică privirea.

— Îmi pare rău... Nu te-am observat... Eram la kilometri, sau mai degrabă la ani distanţă de aici.

— Connie mi-a spus că acordi un foarte mare interes acestei munci. zise el intrând în micul birou, pe care parcă îl umplu cu atmosfera spaţiilor largi.

— Trebuie să mărturisesc că nu am impresia că muncesc, răspunse Corinne zâmbind. Toate as-

tea sunt atât de reale. Toată această luptă pentru supraviețuire merită a fi cunoscută. O admir nespus pe doamna Ballantine pentru ceea ce face.

— Pari foarte proaspătă și entuziasmată.

— Chiar sunt, presupun, îi replică ea pe un ton ironic.

— Ți-ar fi mai bine dacă ai închide un pic fereastra asta, zise el deodată privind spre fereastra deschisă.

— Îți dau impresia că sunt terminată ? îl întrebă ea pe un ton obraznic.

— Nu, nici gând

Totuși, se îndreptă spre fereastră și o închise asa cum dorise el. Corinne își netezi părul. Din cauza căldurii din ultimele zile, și-l strânsese într-un coc pe ceafă. Era un stil mai sobru dar convenea de minune chipului ei minunat.

— Putine femei ar putea să se coafeze astfel, remarcă el.

— Ți se pare poate prea sobru, zise ea roșind.

— Am zis eu asta ? Ești foarte atrăgătoare, Corinné. Într-un anume sens, esti absolut asa cum trebuie să fii. Fără îndoială că aș face mai bine să te duc înapoi la oraș zise el pe un ton rece.

— Stai liniștit, nu am lăsat nici o poveste sentimentală în urma mea, îi replică ea imediat.

— Stiu.

— De unde știi ? Par chiar atât de inocentă ?

— Da, îi răspunse el cu brutalitate. De fapt, s-ar zice că n-ai fost niciodată sărutată... cum trebuie.

— Te asigur că am fost !

— De către un tânăr respectabil, care-ți promitea o casă și o viață liniștită ?

Se vedea bine că-i vorbea ironic, dar privirea îi rămăsese serioasă.

— Și ce este rău în asta ? oftă Corinne.

— Absolut nimic. Dar nu ți se potrivește, chiar dacă încă nu știi asta. Aerul acesta indiferent nu este decât o fațadă. Se poate vedea pe buzele tale.

— Nu pot să sufăr să-și bată cineva joc de mine, domnule Ballantine.

Corinne se enerva ca un copil încăpățânat.

— Te amăgești singură, îi replică el cu ochii strălucitori.

Corinne avea impresia că visează. Înghițea în sec cu nervozitate, încercând să-și stăpânească roșeața care-i cuprindea obrajii.

— Ești foarte nonconformist, domnule Ballantine.

— Mă numesc Kiall, amintește-ți. Și fii atentă Corinne. Îndrăzneala dumitale ar putea să-ți creeze probleme.

— Nici nu știi cât de prudentă pot să fiu, îi replică ea cu o voce distantă.

Dar instinctul o îndemna să recunoască importanța cuvintelor lui.

— Ce remarcă enigmatică ! Trebuie să iau asta ca un fapt bine stabilit, sau ca altceva ?

Senzația de acum obișnuită de iritare făcea să-i bată puternic inima Corinnei. Își impuse să rămână calmă. Într-un fel sau altul, trebuia să învețe să lupte cu ravagiile pe care i le provoca Kiall Ballantine. Hotărârea aceasta, pe care o luase de cum îl întâlnise, devenea imperativă.

— Nu încerca să pari ceea ce nu ești, Albă ca Zăpada.

Kiall râdea aspru și provocator, iar Corinne nu se simți în stare să-i răspundă. Privea cu un aer visător acest chip întunecat.

— Nu face eforturi prea mari, zise el ironic. Ochii migdalați sunt în mod natural misterioși.

— Presupun că ai un motiv anume să mă înțepi tot timpul, zise ea pe un ton provocator.

— Mă enervezi, Corinne. Ți se pare un motiv suficient, sau trebuie să mai adaug ceva ?

— Mulțumesc, nu. Voi face tot posibilul să nu te deranjez.

Îl privea cu un aer temător și aroganța cuvintelor lui o făcea să fiarbă.

— Simpla ta prezență aici mă deranjează.

— În cazul acesta, mă voi strădui să te evit.

— Văd să ești o tânără plină de resurse, zise el îndepărtându-se cu un mers de felină.

Corinne își mușca buzele și strângea cu putere brațele fotoliului. Ce om imposibil ! gândi ea. Se purta aproape inuman. Și mereu această senzație de iritare care nu-i dădea pace...

*
* *

Mult după prânz, purtând în brațe un teanc de hârți, Connie Ballantine își făcu intrarea în birou Era îmbrăcată într-o rochie de casă turcoaz, și arăta foarte proaspătă și feminină.

— Ai lucrat foarte bine, draga mea, zise ea punând teancul de hârtii pe masă.

— Este vorba despre Edward Marshall, am dreptate ? zise Corinne ridicându-se.

— Da. Un bărbat foarte curajos, într-adevăr.

Un colonist aventuros, independent, care a supraviețuit ca să-și relateze povestea.

— Bărbații din interiorul continentului par să fie de un gen aparte. Poate că asta se datorează spațiilor imense. Imaginați-vă o proprietate în acele vremuri îndepărtate, care dispunea doar de o cabană de piatră pentru a se apăra în caz de atac... Izolată în mijlocul unor triburi ostile. Eu aș fi încremenit de frică ! făcu ea înfiorându-se.

— Chiar și acum, oamenii aceștia rezistă tentativelor făcute pentru a-i aduce spre oraș, să știi. Vei descoperi tu singură cum interiorul continentului vine spre tine. Bărbații mai ales, par să se acomodeze ușor cu viața solitară. Iar noi, femeile, mergem pe urmele lor. Știai că același Edward Marshall a fost singurul supraviețuitor în timpul unui atac în urma căruia toți camarazii lui au murit ? Dar poate că n-ai ajuns până acolo cu lectura ?

— Nu, dar am citit relatarea unui căutător de aur... Îmi amintesc exact cuvintele : „Deși agoniza George s-a comportat vitejește".

— Același George a întemeiat un imperiu. Este vorba despre George Ballantine, draga mea. Unul din primii regi ai crescătorilor de vite. Voi folosi în cartea mea extrase din jurnalul Laurei Ballantine : este absolut fascinant. Îmi imaginez cu greu astăzi o tânără soție trăind în condițiile în care a trăit ea. Fiul ei cel mare s-a născut într-o căruță, în apropiere de râul Diamantina, care era umflat și de netrecut. Dacă, într-o zi, vei vedea Diamantina după ploi, îți vei da seama cât de înspăimântător poate fi. Singură, într-un ținut necunoscut... Era atât de tânără când s-a măritat cu

George ! El venea dintr-o familie înstărită din Melbourne ; a cunoscut-o și s-a însurat cu ea în mai puțin de trei săptămâni. Pentru el, a fost dragoste la prima vedere, dar ea, cel puțin la început, a fost sfâșiată între dragoste și ură. Crede-mă, jurnalul ei este fascinant.

Connie Ballantine se ridică și se îndreptă către o frumoasă piesă veche de mobilier, la celălalt capăt al încăperii. O chemă pe Corinne.

— Vino să-mi vezi opalele. Am vrut să ți le arăt mai de mult... După părerea mea, opalul este cea mai frumoasă piatră, ce zici ? Dacă vei privi cu atenție, vei găsi o mulțime prin împrejurimile Bahl Bahlei. Mama lui Kiall a moștenit o superbă parură. O să ți-o arate dacă-i ceri.

În timp ce vorbea, deschisese un sipet din piele de un albastru intens, în care scânteiau opalele. Corinne se aplecă ușor ca să le poată admira.

— Cât sunt de frumoase ! Ce amestec de culori și lumină !

— Oh, astea nu sunt cine știe ce. Doar ce am adunat eu. Cea mai frumoasă colecție din lume se află la Alice Springs. Este o colecție particulară care aparține soției unui mare bijutier. Vei putea s-o admiri dacă Kiall organizează vreo excursie într-acolo. Ai mai vizitat această regiune, draga mea ? continuă ea cu un zâmbet fermecător.

— Nu, și îmi pare rău. Eu am locuit întotdeauna la oraș și zona aceea mi s-a părut întotdeauna prea depărtată. Îmi amintește de aventurile tragice ale primilor exploratori...

— Într-adevăr ? remarcă liniștită Connie Ballantine. Dar ar trebui să-ți amintești că viziunea

lor despre acea regiune era umbrită de pericolele zilnice care le amenințau viața. O luptă pentru supraviețuire ar umbri și farmecele paradisului. Până nu de mult, Alice Springs era încă o localitate foarte izolată. Acum, este un important centru turistic. Cred că Ernest Giles, unul dintre exploratori, o descrie cel mai bine : „turnuri rotunjite, cupole uriașe și domuri monstruoase". Ar fi o experiență minunată pentru tine. Ținutul Heartland exercită asupra oricui o stranie fascinație. Încă n-am cunoscut pe nimeni care să-i reziste. Toată acea liniște și imensitate ! Te simți mic și neînsemnat. O să-i cerem lui Kiall să organizeze o excursie.

O privi pe Corinne și schimbă subiectul.

— Sunt atât de fericită că te am aici ! Colaborăm foarte bine amândouă, înțelegi repede ce doresc. Mai lucrez din când în când la această carte. De ani de zile. Acum am s-o termin... Ce-ai zice de o ceașcă de ceai ? Lee o să ni se alăture în curând. Este foarte bine pentru ea să aibă aici o prietenă de vârsta ei. Ceea ce-mi aduce aminte că va veni pentru câtva timp și nepoata mea, Jill, continuă ea privind-o îngândurată pe Corinne. A avut o perioadă foarte proastă în ultima vreme, biata de ea.

Corinne îi surprinse expresia de tristețe care îi întunecase chipul, înainte ca ea să continue repede :

— Jill este foarte drăguță. Sotul ei a părăsit-o ; o canalie. Ea a intentat acțiunea de divorț.

Oftă adânc, apoi continuă :

— Și când mă gândesc că mi s-a părut absolut fermecător în ziua nunții !

Observă aerul compătimitor de pe chipul Corinnei, și continuă :

— Sper ca Lee și cu tine să fiți drăguțe cu ea, și s-o ajutați să depășească momentul acesta. E tânără. O să întâlnească alt bărbat, pe cineva mai bun

Se auzi o bătaie în ușă, și capul lui Lee apăru prin deschizătură. Mama ei îi zâmbi.

— Îi vorbeam Corinnei despre Jill.

Pe deasupra capului lui Connie, Lee făcu o strâmbătură. Corinne fu surprinsă, dar nu lăsă să se vadă. Se vedea bine că Lee nu împărtășea afecțiunea mamei sale pentru „biata Jill". Dar Lee o să fie totuși drăguță cu ea, gândi Corinne. Divorțul era o experiență atât de dureroasă încât îi va fi ușor lui Lee să-i arate simpatie verișoarei sale.

Aroma delicioasă de ceai și prăjituri parfumate se răspândi în aer când Lee aduse măsuța rulantă în încăpere. Connie Ballantine făcu oficiul de gazdă și servi ceaiul, după care cele trei femei se așezară să se relaxeze.

*

* *

Spre sfârșitul săptămânii, Corinne văzu pentru prima oară un tren imens ce transporta vite. Acești monștri puternici ridicau un enorm nor de praf în urma lor. Privindu-le traversând proprietatea, Corinne înțelese exact ce vrusese să spună Connie Ballantine când amintise că trecerea vitelor, mai ales în timpul nopții, este un spectacol înspăimântător.

Lee şi Corinne coborâră spre ţarcuri pentru a vedea mai bine animalele ce erau încărcate în vagoane.

— Marele avantaj al trenului, este că el aduce vitele în faţa cumpărătorului în cele mai bune condiţii. Sunt cerute pe piaţă mai ales vite tinere, şi acestea sunt prea fragile pentru a merge pe jos sute de kilometri. Kiall are idei foarte progresiste, şi este expert în gestiune. Zice că putem exporta mai mult datorită trenului.

Corinne urmări privirea strălucitoare a prietenei sale, şi îl observă pe Kiall. „Există vreun domeniu în care să nu fii expert ?" se întrebă ea. Tresări când el, întorcând brusc capul, o privi.

Ce aer arogant ! Imaginea unui om obişnuit ca dorinţele să-i fie imediat îndeplinite.

La două ore după ce convoiul părăsi proprietatea, Kiall Ballantine plecă şi el cu avionul.

*
* *

Corinne nu-l mai văzu decât săptămâna următoare. Intră în birou cu obişnuita lui nonşalanţă.

— Eşti foarte conştiincioasă, domnişoară Brent.

Ea îşi dădu părul pe spate cu un gest, fără voia ei provocator. Îl privea printre gene căutând să câştige timp.

— Ai un mod foarte subtil de a duce o luptă, Rina, continuă el accentuând pe diminutivul ei.

— Fac şi eu ce pot, la fel ca şi tine, îi ripostă ea inspirând adânc.

O forţă obscură o îndemna parcă să-l provoace.

— De fapt, ce încerci să demonstrezi ? zise el încetişor. Că femeia este mai sensibilă decât bărbatul ? Dacă este vorba despre asta, eu sunt pe deplin conştient.

Ea clipi des din pleoape, încercând să lupte cu un brusc sentiment de claustrofobie. Kiall Ballantine avea într-adevăr o personalitate prea puternică pentru biroul acesta mic. Corinne luă câteva foi dactilografiate şi se prefăcu interesată de ele.

— Connie pare să se fi ataşat de tine, în foarte scurt timp. Ar trebui să-i arăţi şi altă faţetă a personalităţii tale.

Ea se întoarse spre el, cu ochii scânteind de indignare. Dar privirea bărbatului avea o licărire diabolică intensă care o calmă imediat.

— Sunt bucuroasă că doamna Ballantine mă apreciază, îi spuse ea cu gravitate. Pentru că eu ţin la prietenia ei. Şi la aceea a lui Lee.

— Şi nu este posibil să avem si noi asemenea relaţii ? o întrebă el, serios dintr-o dată.

— N-am spus eu asta, domnule Ballantine.

— Kiall, o corectă el încet.

— Kiall, repetă ea, supunându-se acestui ordin pronunţat cu o voce atât de blândă.

— Aşa-i mai bine. Altfel, ai fi putut să rămâi acasă.

Ea îl privi cu atenţie şi cu o expresie întrebătoare, iar el râse uşor.

— Dacă vei putea să te controlezi o vreme, te voi duce pe dealuri, mâine după-amiază.

Ea îl privi surprinsă.

— Îţi apreciez efortul.

Cum el îşi încruntă sprâncenele, ea continuă repede :

— Este adevărat, Kiall. Apreciez mult gestul tău.

Buzele lui bine desenate se destinseră într-un zâmbet.

— Continuă în felul acesta, Corinne, şi poate că-mi voi schimba părerea despre tine.

— Într-adevăr ?

Ea îi zâmbi deschis.

— Sunt şi eu doar un biet bărbat, şi tu eşti foarte frumoasă, îi răspunse el, cu ochii aţintiţi pe conturul delicat al buzelor ei.

Corinne însă nu se înflăcără ; îşi imagina că el se aşteaptă la asta. Se strădui să rămână nepăsătoare sub această privire albastră-verzuie care rătăcea pe chipul ei şi pe linia fină a gâtului de parcă ar fi avut la dispoziţie o veşnicie. El schiţă un zâmbet, apoi se îndepărtă de birou cu o graţie felină.

— Să fii la grajduri mâine, la ora două. Poate că n-am să te mai văd până atunci. Rondurile de noapte îmi iau mult timp.

Corinne îl privi plecând. Îi trebuiră zece minute bune ca să se poată concentra din nou asupra muncii sale. Nu prea avea încredere în Kiall Ballantine când acesta se hotăra s-o cucerească.

CAPITOLUL V

Lumina dimineții ce pătrunsese în cameră o trezi pe Corinne. Rămase îndelung să asculte cântecul neconteneit al păsărilor. Nu mai auzise niciodată în viața ei un asemenea concert splendid. Acum înțelegea de ce interiorul continentului era atât de renumit pentru bogăția în păsări exotice.

Printre copaci încărcați cu flori purpurii, rândunelele se lansau ca niște săgeți, făcând să cadă pe pământ o ploaie de petale roșii. Ciripitul lor făcea să-i zboare imaginația și o umplea de un sentiment de siguranță și de plăcere.

Dinspre râu urca sunetul armonios ca de clopoțel al păsărilor de apă, cărora le răspundeau păsările „vorbitoare" dinspre râpe. De peste tot, răsunând printre copaci, veneau chemări și răspunsuri, iar Corinne asculta cu intensitate, topită de plăcere. Bahl Bahla își răspândea vraja, și rănile ei se cicatrizau. Știa că tatăl ei ar fi fost fericit s-o vadă astfel. Ușurată de acest gând, se ridică să înfrunte ziua cu entuziasm.

Lee era deja în sufragerie și prăjea pâinea.

— Bună dimineața ! Te așteptam. O să-ți spun „Mingiuță" !

Corinne îi zâmbi.

— Nimeni nu mi-a spus vreodată „Mingiuţă".

— Toate fetele drăguţe ar trebui să aibă o poreclă caraghioasă. Asta le-ar face bine, zise ea strâmbându-se.

— Şi cum îi spui tu verişoarei tale ? o întrebă cu viclenie Corinne.

— Eşti teribilă ! răspunse Lee izbucnind în râs.

— Nu vrei să-mi spui ? insistă Corinne.

— Nu-i vorba de asta.

Lee ezită.

— N-aş vrea să te influenţez. Şi totuşi, o să-ţi spun că este o tânără doamnă cu demnitate, o creatură de vis cu o voinţă de fier şi un temperament de foc.

— Dumnezeule ! Sunt dezolată să aud asta.

— N-ai de ce, ripostă Lee aşezându-se la masă. Îţi prinde bine şi ţie să fii prevenită, presupun. Jill nu prea corespunde cu imaginea pe care şi-o face mama despre ea... N-o să te placă, Rina, continuă Lee pe un ton sec.

— Nu văd de ce. Eu am un caracter foarte blând.

— N-o să te placă, crede-mă. O cunosc pe Jill dintotdeauna. Dar probabil că n-o să stea pe aici multă vreme. Fără îndoială că mama ţi-a povestit, Jill pretinde că soţul ei este un om lipsit de scrupule şi foarte pretenţios. S-ar putea. Dar nu părea deloc astfel în timpul cât au fost căsătoriţi. Este îndrăgostit nebuneşte de ea.

— Nimeni nu poate şti peripeţiile unei căsnicii, remarcă cu îngăduinţă Corinne. Este ceva prea personal, prea intim. Poate că i-a făcut şi momente neplăcute. Verişoara ta poate că s-a schimbat,

s-a maturizat, de când n-ai mai văzut-o. Se întâmplă și așa, să știi.

— Ești foarte convingătoare, dragă, zise cu afecțiune Lee. Sper să ai dreptate. Dar abilitatea lui Jill de a profita de evenimente și de a le întoarce în favoarea ei ține de domeniul miracolului. Oricum, o să avem timp să ne dăm seama de asta.

Corinne rămase tăcută și-și privea prietena. Făcu o propunere :

— De ce nu i-ai scris tu o scrisoare drăguță lui Jill ?

Lee începu să râdă.

— Asta este Corinne pe care o știu eu, practică și activă în orice situație. Nu crezi în ceea ce ți-am povestit, nu-i așa ? Dar numai așa ca să-ți fac ție plăcere, o să-i trimit cea mai drăgălașă scrisoare.

— Am să cred când am să văd, zise Corinne pe un ton relaxat.

Lee o privi, cu un aer supărat.

— Felul tău caritabil de a fi mă influențează profund. Am să-i scriu chiar astăzi, înainte să mă răzgândesc. Dar acum, insist să discutăm despre un subiect mai plăcut.

*
* *

După-amiază, Corinne plecă împreună cu Kiall, călare, spre câmpie și avea impresia că trăiește un vis ; nimic nu se mișca în aerul cald. Era ca și cum doar ei doi erau singurii locuitori ai unei

lumi stranii. Călăreau alături, fără să scoată o vorbă.

— Dau un bănuț pentru gândurile tale, zise încetișor Corinne îndemnată de această complicitate neobișnuită dintre ei.

El se întoarse spre ea, vizibil amuzat.

— Savurez acest armistițiu, domnișoară Brent.

— Asta o să continue, promise ea zâmbind cu un aer grav și blând.

— Sper. Așa cum îți spuneam, Corinne, ești un mister.

— Ar fi plictisitor să știi prea multe despre mine, zise ea cu o ușoară mișcare a capului.

— Chiar așa crezi ?

— Încerc să cred așa, răspunse ea rezonabil.

— Foarte bine.

El privea spre crestele de culoarea ametistului

— Te duc în ținutul colinelor, la limita deșertului. Dar asta este de fapt o definiție științifică eronată, pentru că după ploi, deșertul devine o adevărată câmpie plină de flori sălbatice. De aici, avem o priveliște minunată.

El zâmbi văzându-i expresia atentă ca aceea a unui copil care învață o lecție.

— Când îl străbați călare, ținutul colinelor este fascinant. Este unul dintre cele mai vechi pământuri din lume. Când eram copil, am descoperit fosile datând de pe vremea marii mări interioare. Fiecare piatră are povestea ei, dacă ești atent și răbdător să o afli. În locul în care ne aflăm se întindea o pădure imensă ce mărginea marea. În anul 1845, când Stuart a sosit din Adelaide, încă se mai vorbea despre această mare interioară, și

el își adusese chiar și un vas ca să navigheze pe ea. Dar tot ceea ce a găsit Stuart a fost o vastă câmpie care devenea cu fiecare pas mai ciudată și periculoasă. Singura rămășiță a acestei mări ipotetice este lacul Eyre, o întindere de apă sărată.

În fața lor, căldura dădea naștere la miraje, la mici suprafețe de apă ce dispăreau când ei se apropiau. Corinne privea cu ochi mari și Kiall reluă :

— Este timpul să-ți faci un jurământ. Nu călători niciodată fără să ai apă la tine, oricare ar fi distanța pe care vrei s-o parcurgi. Nu te îndepărta niciodată singură de casă. Nu cunoști regiunea, și ținutul acesta poate fi înșelător. Soarele și uscăciunea pot deshidrata un om în mai puțin de două zile. Să-ți amintești mereu asta, Corinne. Ținutul acesta este aspru, dar ignoranța este și mai ucigătoare. Există mai multe puncte cu apă, dar trebuie să știi unde și cum să le găsești. Nu s-a auzit niciodată vorbindu-se despre vreun aborigen mort de sete, dar nu se poate spune același lucru și despre oamenii albi.

Corinne promise să-și reamintească toate astea, și își reluară drumul călare de-a lungul pantei. Departe în fața lor, zăriră o cireadă de vite păscând. Deodată, o șopârlă enormă traversă drumul. Iapa lui Kiall Ballantine se sperie și se cabră cu un nechezat, dar bărbatul o stăpâni cu ușurință. Corinne, care-l privea, trebui să recunoască faptul că se ținea foarte bine în șa. Părea să formeze o singură ființă cu calul său.

Se întoarse spre ea și râse ușor, ironic.

— Arțăgoasă și imprevizibilă ca orice femelă.

Sub copitele cailor, fragmente de rocă străluceau în soare. Corinne se aplecă peste gâtul calului ei.

— Sunt minunate. Ce fel de pietre sunt ?

— Obsidian. Există multe de felul acesta pe aici. Sunt şi opale. Dacă te interesează, pot să-ţi arăt nişte opale splendide. Au aparţinut mamei mele...

— Îţi iubeai mama, zise simplu Corinne, ca o constatare.

Chipul lui se întunecase, şi ea îl simţi ciudat de încordat. Se întoarse spre ea şi spuse :

— Da, o iubeam, Corinne. Era la fel de frumoasă ca tine, dar ţinutul acesta i-a furat frumuseţea şi puterile. A murit când eu aveam abia doisprezece ani.

Corinne, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, îi aruncă o privire rapidă. Propria ei suferinţă era prea recentă pentru ca să nu se simtă emoţionată. Kiall în schimb, părea prea dur, prea puternic pentru a se lăsa pradă suferinţei.

Cu totul neaşteptat, el întinse mâna, îi ridică bărbia şi-i şterse lacrimile.

— Orhideele nu se aclimatizează în această regiune, Corinne. Eu am descoperit de multă vreme acest lucru.

— Nu te înţeleg. Mama ta vitregă şi Lee se simt grozav de fericite aici. Iubesc acest ţinut. Şi eu am început să-l iubesc, şi nu vreau să plec, cu toate că ştiu că nu vrei să mă mai vezi pe aici.

— Connie şi Lee îşi cunosc limitele, o întrerupse brusc. Nu îşi supraestimează puterile. Rămân pe lângă casă, şi apreciază ceea ce fac eu pentru ele, la fel ca şi cei mai mulţi din oamenii de pe aici. Dar unele femei, dintre care faci par-

te şi tu, au nevoie de constrângeri. Mama mea ar fi avut nevoie de aşa ceva, dar nimeni n-a obligat-o să facă altceva decât ceea ce voia ea. Oriunde s-ar fi dus tatăl meu, ea îl urma. Viaţa aceasta a ucis-o, şi tot viaţa asta l-a ucis şi pe tatăl meu, din cauza neglijenţei lui crescânde. Nu a fost plăcut nici pentru Connie, nici pentru Lee.

— Dar pentru tine ? îl întrebă ea liniştită.

— Eu am devenit bărbat la vârsta de doisprezece ani, fetiţo. Aşa a fost să fie. Ţinutul acesta este aspru dar poate să-ţi dăruiască mult. Tatăl meu a început să-şi piardă entuziasmul la câţiva ani după moartea mamei. Apoi a întâlnit-o pe Connie. Ea s-a purtat minunat cu el, dar el devenise prea nepăsător. A neglijat să-şi trateze o zgârietură, şi a murit de septicemie. Connie a pierdut astfel un soţ, iar Lee un tată. Am încercat cât mi-a stat în putinţă să-i ţin locul pe lângă ele.

— Îmi... îmi pare rău, Kiall, zise Corinne întinzând o mână spre el.

— Ştiu, fetiţo, dar asta nu schimbă nimic. Acum, hai să mergem.

Toată emoţia părea să-i fi dispărut dintr-o dată. Devenise iarăşi laconic, ca de obicei.

Pe vechiul bastion roşiatic, vântul adia încetişor. Kiall legă caii de un boschet pipernicit, şi îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare de pe cal.

— Eşti o călăreaţă perfectă, domnişoară Brent.

— Am fost bine educată.

— După cum este moda, o corectă el. Şi toate astea, dintr-un mediu... absolut obişnuit ?

Corinne roşi sub privirea lui ironică, dar hotărî să nu ia în seamă acest comentariu. El se întoarse şi mângâie cu mâna stânca de alături.

Corinne se apropie de umărul lui.

— Oh, cât îmi place acest loc, şopti ea. Este atât de frumos, atât de straniu !

Priviră amândoi spre câmpia înverzită după ploaie. Un stol de papagali mici îşi luă zborul, în sus, tot mai sus, ca un vârtej verzui. Razele soarelui făceau să le strălucească penele de pe aripi în scânteieri verzi şi aurii.

— Dar este şi periculos. Asta am vrut să te fac să înţelegi. Nu te-ai aflat niciodată faţă-n faţă cu cruzimea deşertului, nu ai văzut niciodată ravagiile pe care le poate face seceta. Seceta înseamnă moarte... Iubeşte acest ţinut dacă vrei, dar aminteşte-ţi, pentru propria ta siguranţă, că aici nu se admite nici o greşeală. În momentul acesta, Bahl Bahla este prosperă, dar asta se poate schimba in orice clipă. Nimic însă nu mi-o va lua, nici apa nici focul, nici foametea.

Părea atât de puternic şi sigur pe el, încât Corinne îl crezu pe cuvânt.

Cu un gest al braţului, Kiall îi arătă în depărtare o zonă de terase unde se aflau canguri.

— Bătrânul cangur, emblema noastră naţională, zâmbi ea cu emfază.

— Şi privit cu afecţiune... la oraş. Aici. este altceva. Cangurul constituie o reală ameninţare. Acum sunt mai mulţi ca înainte, şi puţurile săpate de fermieri le-au oferit numeroase alte locuri de adăpare în afara teritoriilor lor obişnuite. Fratele lui Connie are o crescătorie mare de oi în nord, şi se foloseşte de trăgători profesionişti pentru a-i alunga.

— Nu poate s-o facă el însuşi, atunci când este nevoie ?

Corinne se întoarse consternată spre el, așteptând răspunsul.

— Văd că nu-ți dai seama de problemă, zise el. Nu, Rina, el nu poate s-o facă singur. Este prea ocupat, iar cangurii sunt prea mulți. În plus, sunt foarte greu de prins ziua, iar acești profesioniști lucrează noaptea, cu o mașină cu proiector.

Ea îi aruncă o privire enigmatică.

— Presupun că și tu ești un trăgător pricepuț.

— Este nevoie să fiu, răspunse el încruntându-se. Dar nu te neliniști, cangurul nu este pe cale de disparație. Mai există o metodă, mult mai artistică, aceea a vânătorii solitare. Aborigenii au devenit maeștri. Rămâi aici o clipă, eu urc puțin mai sus ca să degajez drumul. Există aici niște grote pe care aș vrea să ți le arăt. Așteaptă-mă aici

Plecă cu pasul lui suplu, și Corinne îl așteptă să se întoarcă. Nu se auzea nici un zgomot. Undeva departe, pe deasupra ei, un vultur puternic plana dus de vânt. Corinne se distră aruncând cu pietricele într-un tufiș de salcâm. Apăru un cameleon, privind-o bănuitor. Ea rămase o clipă uimită în fata acestei vietăți.

Un sunet ciudat străpunse tăcerea. Corinne se simți dintr-o dată singură și pierdută pe aceste meleaguri necunoscute. Așteptă un semn de la Kiall, dar în zadar. Se hotărî atunci să plece în căutarea lui.

Urcușul părea relativ ușor. Se odihni o clipă pe o terasă, și îl strigă. Îi răspunse doar vântul. Spațiul din jur era cufundat într-o liniște absolută. Un pic speriată, Corinne își scoase pălăria și o

puse pe o piatră, lăsând vântul să se joace prin părul ei.

Un nou sunet sfâşie tăcerea, şi inima ei se opri. Era în acelaşi timp un şuierat şi un foşnet. Corinne era terorizată. Încercă să se mişte, dar spaima o încremenise şi abia de mai putea respira. Deodată, zări silueta lui Kiall profilându-se pe cerul albastru.

— Dumnezeule ! îl auzi ea murmurând. Nu te mişca ! Nu face nimic !

Cu coada ochiului, ea zări o formă ce se desfăşura încet spre ea. Îşi pierdu atunci orice urmă de control, şi se repezi spre Kiall, înnebunită de spaimă.

Instantaneu, îi auzi revolverul pocnind şi ea nu fu în stare să numere împuşcăturile. Corpul însângerat al şarpelui se zvârcolea în spasmele agoniei. Corinne căzu pe piatră, sfâşiată şi tremurând toată în tăcerea înconjurătoare.

Kiall coborî în grabă cei câţiva metri care-i despărţeau şi o cuprinse în braţe. Tremura şi el, dar de o furie stăpânită.

— Nebuno !

Avea o expresie ciudată pe faţă, dar ea se simţea la adăpost în braţele lui, şi se linişti imediat. El era dur şi periculos, dar atât de real ! Forţa braţelor lui îi dădu un puternic sentiment de securitate. Corinne se clătină, încă buimăcită. Parcă plutea pe un nor de căldură şi de nelinişte, şi înţepături dureroase îi străbăteau tot corpul.

Fu readusă la realitate de vocea lui Kiall.

— Dumnezeule ! Te-a muşcat !

El îi smulse mâneca de la bluza de mătase

și descoperi un mic punct roșu pe pielea ei albă. Ea privea îngrozită.

De câte ori, în cursul lunilor ce trecuseră, nu se gândise că viața ei nu mai avea nici o importanță ! Și cât de mult se înșelase ! Voia să trăiască ! Ochii ei violeți și imenși se cufundară în cei ai lui Kiall.

— Te rog, Kiall, fă în așa fel încât să nu mi se întâmple ceva ! Mi-e teamă !

El o strânse mai tare în brațe.

— N-o să ți se întâmple nimic, îi promise el. Dar să fie pentru ultima oară când nu mă asculți !

El desfăcu panglica ce-i ținea strâns părul Corinnei. Un mușchi tresări ușor în colțul gurii lui Kiall, în timp ce-i punea Corinnei garoul pe braț. Îi luă apoi pulsul și observă cu ușurare că bătea aproape normal.

— Probabil că nu și-a vărsat tot veninul. Sau încă nu avea destul pentru că nu este încă sezonul lor. Dar era un șarpe Mocassin, și nu-mi place să risc.

Își strânse cu putere buzele, pentru a nu lăsa să treacă cuvintele de mustrare pe care le simțea venind. Corinne îl văzu întorcând capul o clipă, apoi venind spre ea, cu un aer amenințător și preocupat.

— Întoarce-ți capul, fetițo. Voi încerca pe cât posibil să nu te doară.

Corinne simți o durere arzătoare când el îi crestă brațul, și simți că amețește. În același timp, el își apăsase buzele pe rană și sugea veninul. Părea sumbru și îngândurat când întoarse capul ca să scuipe otrava. Corinne, din nou cuprinsă de

spaimă, îşi simţi inima bătând din ce în ce mai slab.

Kiall ridică privirea pentru a-i examina paloarea, şi când constată că obrajii încep din nou să i se coloreze, scoase un oftat de uşurare. Câteva minute mai târziu, desfăcu garoul, apoi îl înnodă la loc, puţin mai larg. Privirea lui protectoare rătăci pe chipul inconştient al Corinnei. O luă în braţe, şi începu să coboare cu ea spre câmpie.

Când deschise ochii, Corinne le văzu la căpătâiul ei pe Lee şi pe Connie. Două perechi de ochi asemănători o priveau cu un aer uşurat şi protector totodată.

— Slavă Domnului că te-ai trezit ! zise Connie Ballantine ducându-şi mâna tremurătoare spre obrazul Corinnei.

— Ce încercai să faci, fata mea ? întrebă Lee, mustrând-o afectuos. Am fost îngrozitor de îngrijorate ! Nu l-am văzut niciodată pe Kiall aşa de abătut. Fără îndoială că se învinovăţeşte că te-a dus acolo.

— Ce prostie ! exclamă Corinne.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar Connie o împinse la loc pe perne. Fu surprinsă să constate că nu suferea prea mult în urma aventurii ei, în afara unei uşoare dureri de cap şi o înţepătură în braţ.

— Este în întregime vina mea, le explică ea cu fermitate. Kiall mi-a zis să-l aştept, într-un loc, şi eu nu l-am ascultat. Când a văzut şarpele, mi-a ordonat să nu mă mişc, şi iar nu l-am ascultat. M-am speriat. Nu mai văzusem niciodată un şarpe... Era înspăimântător !

— Fireşte, draga mea, zise Connie Ballantine cu

o voce liniştitoare. Este o experienţă absolut neplăcută. Kiall s-a dus să caute ser la baza de tratament a doctorului Volant, şi ţi-a făcut o injecţie. Te vei simţi curând foarte bine. Slavă Domnului că Kiall era cu tine, şi a reacţionat rapid. Mă înfior la gândul că...

Se întrerupse brusc, la o privire a fiicei sale.

— Vrei să mănânci ceva, Rina ?

— Nu cred, Lee.

— Nişte ceai, nişte pâine prăjită ?

Lee insista, scrutând îngrijorată faţa palidă a prietenei sale.

Corinne încercă să surâdă, dar pleoapele i se îngreunară. Cele două femei se depărtară de pat fără să facă nici un zgomot.

— Dormi puţin, draga mea Corinne, murmură cu drăgălăşenie Connie Ballantine. Ne întoarcem peste o oră. Atunci, poate o să vrei să mănânci ceva.

Rămasă singură, Corinne aţipi. Trilurile seducătoare ale unei păsări de noapte o legănau uşor. Se trezi la lumina veiozei pe care Kiall tocmai o aprinsese.

— Cum te simţi ? o întrebă el cu o voce foarte slabă.

— Îţi mulţumesc pentru aceste vorbe liniştitoare.

Corinne începuse să tremure uşor. El nu-i răspunse, dar continua s-o observe, de parcă ea ar fi fost vreun fluture rar.

— Eşti neiertător, nu-i aşa ?

Ea îi privea fix chipul pe care se întipărise o expresie aspră.

— Presupun că prin asta vrei să spui că eu nu sunt o persoană misterioasă ?... Aici este o țară a bărbaților, Corinne, ți-am mai spus-o. Nu ești în elementul tău aici. Întoarce-te acasă, acolo vei fi în siguranță.

— Nu mă placi, nu-i așa, domnule Ballantine ? întrebă Corinne căutându-și fiecare cuvânt cu grijă.

— Este ridicol ce spui, și tu știi asta !

— Atunci, poate nu-ți plac femeile în general ? se corectă ea, pândindu-i răspunsul.

— Îmi place să le privesc, îi replică el lăsându-și privirea să rătăcească pe umerii goi ai fetei.

Ea își mușcă buzele, tulburată de expresia lui. El o privi ironic.

— Un lucru este sigur, micuțo. Când ai altceva mai bun de făcut, femeile nu sunt absolut necesare.

— Bărbatul cel mai înțelept, cel mai minunat pe care l-am cunoscut, nu împărtășea această părere ! explodă ea.

— În cazul acesta, de ce nu alergi la el, prințeso ?

Corinne, furioasă, se ridică într-un cot. Obrajii i se îmbujoraseră, ochii îi aruncau scântei în lumina veiozei.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, Kiall Ballantine, strigă ea. Niciodată, din clipa în care te-am văzut ! Ești tot ceea ce eu detest la un bărbat !

— Tot ? ripostă el, disprețuitor. Aș fi crezut mai degrabă că avem unele puncte comune.

Se apropie cu un pas suplu de marginea patului. Corinne își ascunse fața înfierbântată în per-

nele răcoroase. Inima îi tresări în piept când el îi atinse părul cu mâna și i-l dădu la o parte de pe față Senzații sălbatice se năpusteau asupra ei. Simți nevoia să-și întoarcă fața spre el. Dacă el o va atinge, ea nu va putea să-i refuze nimic.

— Nu-i un lucru rău că-ți este teamă de mine, micuțo. Dar în nici un caz nu mă urăști.

Vorbea cu o voce aspră și provocatoare, încărcată de dispreț.

— Relaxează-te, am să plec. O să putem continua această discuție când vei fi pe picioare. În clipa asta, ești la fel de lipsită de apărare ca un copil.

Zgomotul ușii care se închise o trezi pe Corinne din perplexitate. Se înfruntau în sufletul ei două sentimente contrarii. Spre marea ei rușine, își dorise ca Kiall Ballantine să o sărute. Își dorise să cunoască ravagiile pe care acea gură senzuală le putea face. Pe de altă parte, se simțea jignită. El era atât de îngrozitor de sigur pe el... și sigur de ea... Și de ce nu, la urma urmei ?

Luă hotărârea fermă de a nu se mai lăsa atrasă pe o cale ce nu putea să-i aducă nimic bun, decât suferință și frustrare. În bărbatul acesta nu exista nici un pic de tandrețe, ci doar o natură pasionată greu stăpânită.

Și apoi, îi spusese limpede că voia să se debaraseze de prezența ei, și Corinne nu trebuia să uite asta...

CAPITOLUL VI

Jill Markham ajunse cinci zile mai târziu. Corinne, care o observa discret în timpul cinei, constată că era într-adevăr creatura de vis pe care i-o descrisese Lee. Micuță și frumoasă ca o figurină de porțelan. Părul blond ca mierea îi încadra fața, căreia niște ochi de un albastru deschis și ușor oblici, îi dădeau o expresie veselă și atrăgătoare.

La prima vedere, îi dădeai abia vreo douăzeci de ani. Dar, observând-o cu atenție, îți dădeai seama că Jill Markham era într-adevăr o femeie matură

Când sosise, depusese o ploaie de sărutări ușoare pe obrajii mătuții sale și o salutase călduros pe Lee. Îi zâmbise discret Corinnei. Dar privirea ei se întorcea în mod constant către Kiall Ballantine. Acesta stătea în capul mesei, mai relaxat ca niciodată. Corinne se gândi că, probabil, îl bucura prezența lui Jill. Păreau să împărtășească amândoi o oarecare complicitate, lucru de care Corinne nu fu surprinsă. Se cunoșteau probabil de ani de zile.

Jill își înclină capul spre Kiall și-i puse o întrebare cu o timiditate prefăcută.

— Sper că nu te supără faptul că vei avea o invitată pentru câtva timp aici, Kiall ?

Genele dese îi umbreau privirea arzătoare. El îi zâmbi brusc, dând la iveală niște dinți foarte albi în fața lui bronzată.

— Nici un bărbat înțelept nu refuză o femeie frumoasă, răspunse el, privind-o însă pe Corinne, care-i răspunse printr-o grimasă involuntară.

Fu surprinsă să observe că Jill o studia cu atenție, cu sprâncenele încruntate. Expresia ei îi aminti Corinnei de privirea fixă a unei pisici siameze.

Connie Ballantine se aplecă să-i mângâie mâna nepoatei sale.

— Este grozav să te avem printre noi, dragă. Kiall ar putea organiza o mică excursie la Alice Springs. Corinne n-a văzut niciodată zona aceea. Știu că tu ai fost deja acolo, dar nimeni nu refuză ocazia de a mai merge o dată.

— Ar fi nemaipomenit, Kiall, zise Jill întorcându-se spre el cu chipul înflăcărat.

— În cazul acesta, voi vedea ce pot face.

— După cină o să putem avea o mică discuție ca între femei, zise Connie zâmbindu-i afectuos nepoatei sale.

— Poți să contezi pe noi, zise Lee fără nici un chef

Jill își privi îndelung verișoara, și Corinne se simți străbătută de un frison. Și totuși, zâmbetul lui Jill părea natural. Dar după remarca lui Lee, fetele tăcură amândouă, complice, și Jill monopoliză discuția.

Kiall se scuză după ce băură cafeaua, motivând

că are niște hârtii de rezolvat. Femeile se retraseră în salon ca să asculte muzică.

Corinne își ridică ochii și o surprinse pe Jill privind-o îngândurată. Dintr-un motiv necunoscut, privirea aceasta îi păru Corinnei neliniștitoare. Dar Jill i se adresă simplu :

— Ești foarte drăguță, Corinne. Sunt aproape sigură că te-am mai întâlnit undeva.

— Eu sunt sigură că mi-aș fi amintit dacă ar fi fost așa, îi răspunse Corinne netezindu-și fusta de mătase.

— Probabil. Sunt realmente surprinsă să găsesc aici o persoană atât de fermecătoare ca tine. Ai lăsat probabil o mulțime de admiratori în urma ta, și cu siguranță o familie ?

Corinne păli, încât Lee se văzu nevoită să intervină.

— Pe tine vreau să te auzim vorbind, Jill. Toate îți suntem aici prietene.

În lumina blândă, chipul lui Jill se crispă.

— Este prea trist ca să mai vorbesc despre mine, Lee. Poate mai târziu, o să vorbesc cu mătușa Connie.

Întinse mâna spre mătușa ei, care o mângâie cu blândețe.

— De ce să nu vorbim despre lucruri plăcute ? Despre pictura ta, de exemplu ? insistă Lee.

— Cred că viața ar fi insuportabilă fără o activitate creatoare. Și cred că eu am într-adevăr un dar.

— Tocmai ți-am pregătit un decor extraordinar pentru tine, interveni veselă Lee.

Jill îi răspunse imediat :

— Întotdeauna ai fost atât de serviabilă, Lee.

Zâmbetul ei era sclipitor, dar fetele nu se lăsară înșelate. Privirea lui Lee era vicleană, iar Jill o fixa cu răceală, fără să spună o vorbă.

— Am putea organiza o mică petrecere, doar cu câteva persoane...

Connie Ballantine vorbise, fără să-și dea seama de tensiunea ce domnea în încăpere.

— Este ultimul lucru pe care mi l-aș dori, mătușă Connie. Dacă Kiall va organiza excursia aceea, vom putea vorbi mai târziu și despre vreo petrecere.

Îi făcu cu ochiul Corinnei și ridică ușor din umeri.

— Este bărbatul cel mai seducător pe care-l cunosc. Ești de acord cu mine, Corinne ?

— Da și nu, răspunse aceasta stăpânindu-și râsul.

Refuza cu încăpățânare să fie atrasă într-o discuție despre Kiall Ballantine.

— Corinne și cu dragul meu frățior vitreg nu se înțeleg prea bine, îi explică Lee râzând.

— Într-adevăr ? întrebă Jill ridicând mirată sprâncenele.

— Lee exagerează, ca de obicei, zise Connie. Nu știu ce m-aș face fără Corinne. Mă ajută foarte mult în munca pentru cartea mea.

— Oh, vorbește-mi despre cartea ta, mătușă Connie, îi ceru Jill, brusc interesată. Te-aș putea și eu ajuta cu ceva ? Niște ilustrații, sau ceva de genul ăsta.

Connie o privi întrebător pe Corinne.

— Ce zici de ideea asta, draga mea ?

Imaginea lui Jill „ajutând-o" pe Connie trecu prin mintea Corinnei, dar răspunse totuşi cu sinceritate :

— Este o idee foarte bună. Nişte mici desene la sfârşitul fiecărui capitol, poate. Mai ales la cele consacrate aborigenilor. Au nişte chipuri minunate.

Imediat, Jill începu să facă planuri. Lee se duse să mai aducă nişte răcoritoare. Cele patru femei mai discutară o vreme, ascultând muzică.

*
* *

Corinne avea impresia că viaţa la Bahl Bahla suferise o uşoară schimbare de la sosirea lui Jill. Cu toate acestea, în ciuda doliului pe care încă îl mai purta în suflet, se simţea fericită. Se bucura de prietenia caldă a lui Lee, făcea un lucru care-i plăcea, şi apoi, exista Bahl Bahla. Locul acesta o fascina.

Într-o dimineaţă, Corinne era preocupată să descifreze comentariile doamnei Ballantine, când deodată fu conştientă de privirea insistentă a lui Jill. Făcu un efort, şi ridică ochii.

— S-a întâmplat ceva, Jill ?

Ochii albaştri erau limpezi şi dezarmanţi.

— Nu, nu cred. Cel puţin aşa sper. Mătuşa Connie are atâta încredere în tine... Mi se pare totuşi ciudat să lase o fată tânără şi fără experienţă să se ocupe de toate jurnalele şi documentele acestea de valoare.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Jill, zise Corinne încruntându-se. Eu sunt absolut competentă, în

ciuda unei oarecare lipse de experiență.

— Firește. Dar eu prefer să veghez asupra intereselor mătușii mele. Ea este preferata mea.

Corinnei îi veni să riposteze, dar se mulțumi să murmure :

— Îți răspunde și ea cu aceeași afecțiune. Doamna Ballantine ține foarte mult la tine.

Jill făcu un semn de încuviințare, și-și apropie un scaun. Corinne se crispă. Interlocutoarea ei părea foarte dispusă să aibă amândouă o conversație intimă. Tânăra se întreba de ce se simțea atât de tulburată în prezența lui Jill. Era oare vorba despre gelozie, oricât de absurd ar părea acest lucru, sau o influentase Lee în privința lui Jill ? Aceasta îi furniză chiar ea răspunsul.

— Să nu mă crezi curioasă, începu ea încetișor. Dar tu nu ai nici un plan de viitor ? Vreau să spun că... o fată ca tine nu se potrivește aici. De fapt, este chiar cu adevărat ciudat. Aici nu există nici o posibilitate să cunoști oameni, lume nouă, nimic...

— Vrei să spui, bărbați ? o întrerupse Corinne.

— Exact.

Jill nu-și dăduse seama de sarcasmul din vocea Corinnei, și-și plimba privirea prin încăpere.

— În momentul de față, eu nu mă gândesc nici la bărbați, nici la vreo idilă, zise totuși Corinne. Mă aflu aici ca să muncesc, și asta îmi ia mult timp. Dar m-am și îndrăgostit de Bahl Bahla.

— Dar, cu siguranță, visezi și tu să te mariți? Să ai o căsnicie reușită ?

— Totul depinde de ceea ce înțelegi tu prin „reușită". Vorbești despre asta ca despre un târg

făcut în piață. Eu aș folosi mai degrabă cuvântul „fericită". Este mai puțin artificial.

Jill râse scurt.

— Mi-am notat lecția ! Dar continuă... Poți să ai încredere în mine. Să nu-mi spui că, în universul tău, banii nu contează !

— Este ciudat, dar nu le dau prea mare importanță, îi replică sec Corinne.

— Lasă-te de bancuri ! zise Jill pe un ton neplăcut. Ce să-ți spun, o tânără fată care lucrează... Îmi imaginez că-ți cheltuiești cea mai mare parte din salariu pe toalete. Te îmbraci chiar foarte bine. Dar în cazul de față, este o investiție bună: continuă ea încruntându-se. Încerci probabil să-l prinzi în plasă pe Kiall, biată proastă !

— Trebuie să mă apuc de lucru, zise liniștită Corinne.

— Ei, hai, n-o lua așa. Ai și tu ochi, nu ? Kiall Ballantine nu face deloc parte din lumea ta. Și nu este încă pregătit să se însoare. Este genul de bărbat care-și pregătește singur viitorul, înainte de a-i cere unei femei să-l împartă cu ea.

— Dumnezeu s-o ajute pe femeia aceea, lansă vesel Corinne.

— Doar nu crezi ceea ce spui !

— Mă tem că da, Jill. N-ar trebui să discut despre domnul Ballantine Eu nu sunt decât o angajată care locuiește sub acoperișul lui. dar este un bărbat teribil de autoritar. Nu mi-ar plăcea să fiu soția lui.

— Dar, draga mea, asta este de neconceput !

Jill își puse mâinile la ceafă și se întinse nonșalantă.

— Eu cred că mariajul este drumul cel mai

greu ce duce spre fericire. Trebuia să știu asta. Dar lecțiile le înveți bine numai după experiența proprie.

— Trebuie să înțeleg că experiența ta te îndeamnă să îți dorești o a doua căsnicie ?

— Cu omul potrivit, de data asta, firește. Înțelegi ? întrebă Jill îndreptându-se brusc.

— Doar nu sunt proastă. Și mi-ai spus destul de răspicat.

— Da, dar eu nu-mi subestimez niciodată dușmanul.

Jill, relaxată, vorbea calm.

— Totul este să știi sigur cine ți-e dușman, ripostă Corinne. Jill, conversația asta nu are nici un sens. Și dacă-mi dai voie, aș spune chiar că este neplăcută mai degrabă.

— Poate că n-are sens. Este părerea ta. În ceea ce mă privește, îmi place să limpezesc lucrurile înainte de a mă apuca de treabă. Un bărbat cum este Kiall Ballantine, atât de bogat și atât de puternic, e un pericol pentru orice femeie care-l întâlnește, orice ar zice ele. Eu nu-mi fac iluzii, zise ea zâmbind ironic.

— Mi se pare că am mai auzit asta.

Capul lui Lee apăru prin deschizătura ușii. Zâmbetul lui Jill deveni mai încordat.

— Acum asculți și pe la uși, dragă ?

— Nu acesta este rolul verișoarelor ?

Lee vorbea veselă și îi susținea privirea lui Jill. Aceasta îi făcu un ușor gest mustrător și se ridică grațioasă.

— Întotdeauna ai fost loială cu prietenele tale,

Lee. Este o calitate minunată, zise ea părăsind încăperea.

— Mai ai nevoie de dovezi ? o întrebă Lee pe Corinne cu francheţea ei obişnuită.

Aceasta o privea cu ochii strălucind de furie, apoi izbucniră amândouă în râs.

— Verişoara ta este o adevărată tigroaică. Cred că mă găseşte indezirabilă.

Grimasa bruscă pe care o făcu Lee fu elocventă.

— Lui Jill toate femeile i se pare indezirabile. Şi dacă mai sunt şi frumoase ca tine, atunci sunt duşmanii ei naturali. Dar n-am venit să vorbim despre asta. Kiall a găsit un cal care, zice el, ar fi mai potrivit pentru tine. O să ţi-l arăt chiar acum, la ordinele şefului.

— Dumnezeule !

Corinne se simţi cuprinsă de ameţeală, şi se sprijini de speteaza scaunului.

— Un cal mai potrivit ? repetă ea prosteşte.

— Pe tine te cheamă Corinne, nu-i aşa ? îi zâmbi Lee, amuzată de reacţia prietenei sale. În ciuda conflictelor dintre voi, Kiall zice că eşti o bună călăreaţă. Vii cu mine la grajduri ?

Corinne nu mai ezită o clipă. Era peste măsură de emoţionată.

*
* *

Într-o dimineaţă, Corinne deschise ochii cu surprindere şi plăcere. Dormise profund şi fără vise Era abia ora şase. Va avea deci destul timp să o călărească un pic pe Rahma, iapa pe care i-o oferise Kiall.

Afară, crinii de pe coline erau încă uzi de rouă. Câteva albine porniseră deja la treabă.

Corinne se îmbrăcă repede. Toată casa era încă adormită. Lângă grajduri, niște aborigeni angajați tocmai vopseau împrejmuirea. Alții curățau harnașamentele. Corinne se îndreptă spre ei zâmbind, și un băiat de la grajduri îi ieși în întâmpinare. Când ea i-o arătă pe Rahma, băiatul se duse s-o aducă și-i mângâie botul:

— Asta e o frumusețe, domnișoară. Domnul Kiall a spus că n-o să aveți nici o problemă cu ea.

Corinne încuviință și privi calul. Era negru ca abanosul și strălucea cu reflexe de mătase ; își săltă puțin capul ca să adulmece miresmele familiare ale dimineții. Când calul fu gata echipat, Corinne sări cu ușurință în șa, și începu să-i vorbească cu blândețe. O clipă mai târziu, ieșiră din curte și galopau spre râu.

Nu se vedea nici un semn de viață. Doar ciripitul păsărilor umplea aerul dimineții. Vântul făcea să foșnească frunzele copacilor și iarba uscată.

O luă pe un drum ce cobora înspre râpe, către capătul de vest al râului. Ajunsă aici, sări din șa și o lăsă pe Rahma să pască iarba fragedă. Aici în vale, totul era calm și aerul mirosea a salcâm și mentă. Corinne se plimbă pe potecile trasate pe nisipul galben.

Un zgomot brusc o făcu să se întoarcă repede. Aproape de ea, o pereche de șopârle erau gata de luptă. Se învârteau una în jurul celeilalte, cu gâtul umflat, încercând fiecare să atingă ochii ad-

versarului, cu limba îngustă și bifurcată. Corinne bătu din palme și șopârlele dispărură.

Deodată, auzi un scâncet slab. Ce putea să fie? Un ghemotoc roșcat, cu ochi strălucitori și urechi ascuțite, ieși dintr-o văgăună. Cățelul se apropie de ea. Câteva secunde, o adulmecă, apoi începu să se joace în soare.

Corinne se lăsă pe vine.

— M-ai speriat. Ai venit să-mi spui bună dimineața ?

Îl chemă cu blândețe, apoi întinse mâna spre el Imediat ce fu destul de aproape, îl prinse și-i mângâie blănița moale și codița cu pete albe. Ochii cățelușului străluceau în soare.

Liniștea fu sfâșiată de un zgomot de pași care se apropiau. Corinne înălță capul, atentă. Un bărbat înalt și suplu se îndrepta spre ea cu pași mari.

— Bineînțeles, zise el sec. Doar tu puteai fi !

Corinne se ridică, ținând încă în brațe cățelușul. Kiall Ballantine se opri în fața ei.

— Presupun că știi ce ții în brațe ? Este un pui de dingo.

— Firește că am bănuit. Nu sunt chiar atât de proastă.

— Nu s-ar zice. Pune-l jos, pentru numele lui Dumnezeu !

— Dar de ce ? protestă ea. Pare atât de blând.

Kiall făcu un gest de exasperare, apoi se răsuci brusc pe călcâie, alertat de ceva ce Corinne nu băgase de seamă. Nu auzise nimic, nici un foșnet.

Deodată, ieșind din tufișuri, apăru un dingo adult, cu urechile ciulite, gata de atac. Cu un gest brusc Kiall o împinse pe Corinne în spatele lui, făcându-i scut cu trupul său. Ea se clătină și căzu

în clipa în care câinele se apropia greoi pe marginea potecii. Cu repeziciune, Kiall apucă o creangă groasă și o frânse. Corinne avu timp să observe strălucirea ochilor de culoarea ambrei ai animalului, auzi zgomotul surd al crengii căzând pe gâtul puternic. Omul și câinele sălbatic căzură amândoi pe pământ.

Kiall Ballantine se ridică și-și scutură frunzele de pe cămașă. Aruncă o privire spre câinele încă leșinat, apoi se întoarse spre Corinne cu ochii încărcați de furie. Ea nu știa ce se facă, și rămăsese cu privirea fixată pe corpul inert al animalului. Se ridică totuși în picioare.

— Chiar trebuia să faci asta ? gâfâi ea, ridicându-și o mână spre buzele ce-i tremurau.

Kiall respira cu dificultate.

— Da, proastă mică ! După cum simt și nevoia să fac asta !

Fiori de teamă îi cuprinseră Corinnei tot trupul. Scoase un țipăt involuntar când, atrăgând-o brusc spre el, Kiall îi găsi buzele cu o pasiune și o sălbăticie care îi alungară orice iluzie de a scăpa. Se zbătu totuși cu putere și simți cum îi pulsează sângele în tâmple. El își slăbi un pic strânsoarea dar numai pentru a o cuprinde din nou, cu mai multă forță. Toate astea nu însemnau nimic, gândi Corinne, buimăcită. Îi răspunse totuși, fără voia ei, la sărut, purtată de un vârtej de senzații necunoscute. Emoțiile pe care i le trezea acest sărut îi aduseră lacrimi în ochi.

El o împinse însă brusc. Ea se clătină, nesoțuș de emoționată de plăcerea arzătoare pe care o sim-

ţise. Îşi muşcă buzele într-un efort imens de a-şi stăpâni tremurul.

— Aşteptai asta din ziua în care ne-am cunoscut. Acum, ştii.

Pe chipul lui bronzat, ochii verzi străluceau ca nişte smaralde. În aerul liniştit, se auzi cântecul unei mierle. Corinne se simţea epuizată. Rămase tăcută, incapabilă să-i răspundă. La picioarele lor, câinele dingo începea să-şi revină.

— Se trezeşte. Am face mai bine să plecăm.

În vreme ce urcau panta, el îşi ţinu o mână pe umerii ei. Rahma şi Regel, armăsarul murg, îşi ridicară capetele la apropierea stăpânilor lor. Corinne vru să se îndepărteze, dar el o obligă să-l privească.

— Corinne!

Ea însă nu se simţea în stare să-i înfrunte privirea. Era încă speriată, ciufulită. Ochii ei imenşi străluceau magnific. Kiall îi luă în mâini chipul.

— N-am vrut să fiu atât de brutal. Eşti abia un copil, în ciuda frumuseţii tale. Şi ai darul să mă scoţi din sărite. Nu sunt obişnuit cu asta, şi nu-mi place.

Ea îşi trecu limba peste buzele uscate. El i le mângâie uşor cu vârful degetelor, cea mai dulce dintre mângâieri.

— Gata cu glumele, vrăjitoare mică. Crezi că-ţi este permis totul.

— Ca şi tine. Îţi este permis să zici orice, să faci orice, murmură ea. Eşti înspăimântător, surprinzător. Atât de imprevizibil, încât eu nu mai ştiu ce să fac!

— Pentru început, să nu-mi mai ieşi în cale.

Pentru prima oară, Corinne remarcă o notă de umor în glasul lui.

— Asta şi credeam că fac, răspunse ea simplu.

— Poate că asta ai vrut, fetiţo. Dar cel puţin, reţine o învăţătură din ceea ce s-a întâmplat. Să nu mai mângâi niciodată un pui de dingo. Sunt cei mai sălbatici, şi mama lor nu este niciodată prea departe. Ai avut noroc că te-am zărit adineauri.

O ajută să se urce în şa, apoi încălecă şi el.

— Du-te acasă, Corinne. Dacă vrei să te plimbi singură, rămâi departe de râu, ţi-am mai spus asta. De altfel, cred că voi cere cuiva să te supravegheze în permanenţă.

O furie bruscă o cuprinse pe Corinne.

— Dacă o să faci asta, îmi fac imediat bagajele, şi plec din Bahl Bahla pentru totdeauna !

— Sper ca asta să fie o promisiune.

Vorbea din nou cu acea voce aspră, mângâind gâtul calului. Apoi se îndepărtă îndreptându-se spre casă.

Vântul îi flutura părul Corinnei, răcorindu-i obrajii înfierbântaţi, dar nimic nu-i putea potoli bătăile inimii. Abia dacă simţea mersul calului, vântul, lumina soarelui. O singură frază îi umbla prin minte, ca o lecţie bine învăţată : „Îl iubesc pe Kiall Ballantine, îl iubesc pe Kiall Ballantine“ ..

Cuvintele acestea pluteau în jurul ei, părând să se materializeze în aerul cald.

CAPITOLUL VII

Connie Ballantine începuse redactarea cărții ei. Corinne, în afara muncii ei de a clasa lucrările, trebuia să și dactilografieze manuscrisul. Departe de a resimți asta ca pe o sarcină suplimentară, aștepta cu plăcere momentele când trebuia să lucreze. Uneori, muncea dimineața, înainte ca toți ceilalți din casă să se fi trezit.

Cartea prindea formă sub ochii ei. Se minuna de toate poveștile despre acei oameni curajoși. Primii pionieri călăriseră până în aceste ținuturi vaste și necunoscute, unde omul alb nu pătrunsese încă. Erau, în cea mai mare parte, femei și bărbați obișnuiți, dar erau purtați de o putere neobișnuită. După ei, veniseră tinerii, care se specializaseră în marșuri lungi, mânând în fața lor cirezile de vite și turmele de oi, până pe aceste pământuri stăpânite de vânturi, de ploi și de praf. Tineri care nu pregetaseră să creeze aici un adevărat imperiu pastoral.

George Ballantine fusese unul dintre ei. Englez, aventurier, căutător de aur norocos. Un om puternic, foarte singuratic, cu un curaj de neînvins

Ideea că un om domnise peste mii de kilometri pătrați, și numele acestuia rămăsese legat pe vecie de „regatul" său, captivă imaginația Corinnei.

Bahl Bahla era opera unui om obișnuit, dacă judecai după felul lui de a se purta cu triburile existente în aceste vaste teritorii pe care Coroana și le însușise. Corinne îi citea jurnalul :

Crescătoria de vite din Bahl Bahla a devenit principala țintă a tribului Myalls. Deocamdată, nu știu modul în care le-aș putea obține cooperarea, pentru că ei sunt transportați brutal din Evul Mediu în pragul viitorului. Singura soluție care-mi vine în minte este să-i educ și să-i fac astfel folositori. Pe acest continent uitat, mai există un învingător, un învingător pe care nu-l poți întâlni față-n față. Este trecutul, un vis pe care nu-l poți captura.

Corinne se sprijini de speteaza scaunului. Acum, cei din tribul Myalls deveniseră crescători de vite experți, copiii lor se adaptaseră noului stil de viață În mijlocul acestei naturi pe care o adora, aborigenul știa încă să citească semnele pământului și să prevadă ploile.

Pe culoar se auziră pași, și Corinne ridică ochii. În prag apăru Connie Ballantine.

— Pentru numele lui Dumnezeu ! Corinne, ești prea generoasă ! Este abia ora șapte dimineața !

— Să zicem că m-a fascinat lectura, îi răspunse Corinne zâmbind.

— Adevărat, draga mea ?

Connie Ballantine roși de plăcere, apoi continuă :

— Dar chiar așa este, văd în ochii tăi că te-a cucerit.

— Da, m-a cucerit George Ballantine. Trebuie să fi fost un bărbat minunat.

— Așa este. Cred că mediul acesta și modul de viață au contribuit mult. Când singurele constrângeri pe care le are un om sunt acelea pe care și le impune el, acest lucru dezvoltă o mare fortă de caracter sau o mare cruzime. Dar din fericire, noi nu trebuie să luăm în considerare această ultimă posibilitate. Ținuturile acestea au o calitate ciudată, continuă ea, îngândurată. Cred că este vorba de singurătate. Se pare că bărbaților le prieste. Lui Kiall îi place. Este un bărbat care are nevoie de spațiu.

— Ei bine, nu-i lipsește acest lucru, răspunse Corinne, convinsă că Bahl Bahla ar satisface nevoia de spațiu a oricui.

Connie Ballantine studie chipul fetei din fața ei

— Este ciudat, draga mea, dar semeni un pic cu Marion. Acest aer reținut și poetic... Ea era așa

— Marion ?

— Mama lui Kiall. Marion Ballantine, sau Marion Kiall Lytton, după numele ei de fată. Știi, eu și cu Marion eram într-un fel rude. Așa l-am cunoscut eu pe Garth. În familie.

— N-am știut, zise încetișor Corinne. Kiall mi-a vorbit puțin despre mama lui. O iubea mult, nu-i așa ? Se pare că...

Se întrerupse, ușor stânjenită.

— ... Își acuză tatăl pentru moartea prematură a mamei sale, continuă Connie Ballantine fra-

za. Poate că, într-un anume fel, are dreptate. Marion era obsedată de gândul de a-i dărui lui Garth cât mai mulți copii. Mai mulți fii care să se ocupe de Bahl Bahla. A pierdut două sarcini, iar la a treia, la cinci luni, a murit. Asta aproape că l-a ucis și pe Garth. O adora. Când m-a cerut în căsătorie, nu mi-a venit să cred. De fapt, nici n-am crezut că poate fi adevărat, până la nașterea lui Lee. Nici nu poți să-ți imaginezi ce fel de om era... cât de frumos! Ba da, ai putea, continuă ea, pentru că fiul lui seamănă mult cu el, dar are exact ochii lui Marion. Cred că am reușit să-l fac fericit pe Garth. Sper asta, chiar dacă am simțit întotdeauna blânda fantomă a lui Marion între noi. Cu siguranță însă că Garth și-a iubit fiica. Marion spunea că el este făcut să aibă mulți copii, și avea dreptate.

Lacrimi ca perlele îi apărură pe gene, încețoșându-i frumoșii ochi albaștri.

— Oh, vă rog, nu vă întristați!

Corinne se aplecă și-și puse, într-un gest afectuos, mâna peste cea a doamnei Ballantine.

— Ești un copil bun, Corinne. Am considerat că trebuie să-ți vorbesc despre Marion, pentru că am remarcat o ușoară încordare între tine și Kiall. De altfel, trebuie să fi remarcat și tu asta. Cred că îi amintești într-un fel de mama sa, sau mai degrabă îi reamintești de fragilitatea femeilor, în general. Dar acum ținuturile acestea din interiorul continentului nu mai sunt ca înainte. Odinioară, dacă ți se întâmpla ceva, ori te făceai bine, ori mureai. Acum, îl avem pe doctorul Volant, așa că îngrijirile medicale sunt curente, la fel ca radioul. Asta îți dă un minunat sentiment de sigu-

ranţă. Când ai fost muşcată de şarpe, Kiall era foarte îngrijorat... Mi s-a părut, chiar peste măsură. Sigur, poate fi un bărbat de temut, dar este un om drept, la fel de drept ca o săgeată. Nici dacă ar fi fost propriul meu fiu nu l-aş fi putut iubi mai mult, şi sunt sigură că şi el mă înconjoară cu aceeaşi atenţie ca pe propria-i mamă.

Pentru o clipă, Corinne fu ispitită să vorbească despre dispariţia tragică a tatălui ei, şi despre confuzia în legătură cu numele ei. Dar durerea îi era prea proaspătă, lacrimile încă nu se uscaseră... Urmă o scurtă tăcere, apoi Corinne începu să vorbească despre planurile pe care şi le făcuse pentru ziua aceea.

Cele două femei lucrară împreună toată dimineaţa, în casa liniştită. La propunerea mamei sale, Lee o condusese pe Jill la poalele dealurilor pentru ca aceasta să poată face nişte schiţe.

— Este ciudat, dar crochiurile cu aborigeni adulţi nu sunt prea reuşite, murmură Connie Ballantine cu un aer încurcat. Jill a prins bine scânteia veselă din ochii copiilor, dar adulţii... Este mai degrabă vorba de expresia lor. Le lipseşte un aspect al personalităţii...

— Demnitatea lor înnăscută, poate, sugeră Corinne. Acea melancolie mereu prezentă în ochii lor.

Connie îi aruncă o privire aprobatoare.

— Da, fireşte, asta este. Expresia tragediei rasei lor. Dispariţia unei vieţi tribale care nu s-a schimbat de mii de ani...

Oftă şi luă şi alte desene să le privească.

— Cred că unul din marile mistere ale acestei lumi este timpul care a trebuit pentru ca Aus-

tralia să fie descoperită. Probabil că una din cauzele acestei întârzieri a fost vântul sau curenții marini potrivnici. Și apoi, primii navigatori căutau mai degrabă să facă comerț și să jefuiască, dar aici nu exista nimic care să-i atragă. Nu existau temple de aur, nu existau bijuterii sau mirodenii. Era doar un ținut ascuns, necunoscut de nimeni în afara aborigenilor. Nu cred că s-a bănuit bogăția subsolului acestui continent uitat. Dacă într-o zi Bahl Bahla și-ar pierde toate vitele, Kiall are suficient fier și titluri de proprietate pentru a repune totul pe picioare într-o clipă.

Corinne o privea zâmbind. Îi întinse niște schițe cu flora și fauna din zona aceea.

— Acestea sunt foarte bune.

Connie le luă și remarcă unul.

— Mă întreb unde o fi găsit Jill modelul acesta. Se numește „paraloo" și este foarte rar.

Privi și Corinne desenul. Acesta reprezenta un câine dingo adult alergând. Dedesubt se afla un alt crochiu, mai mic, al aceluiași animal dar șezând Era cu capul ridicat spre cornul lunii, ca și cum ar fi urlat straniu și solitar de-ți îngheța sângele în vene.

Corinne îl studie schițând un zâmbet.

— M-am întâlnit și eu cu un dingo, înspre râpe, la capătul de sud al râului. Din fericire, Kiall se afla prin preajmă. Tocmai găsisem un pui de dingo, și mama lui voia să mă atace. Nu mi-ar plăcea să retrăiesc experiența.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre asta, Corinne, se miră Connie Ballantine.

— N-ar fi trebuit să vă spun nici acum. Dar

sunt încă o orășancă neștiutoare care învață încetul cu încetul.

Connie începu să râdă.

— Știu că străzile înghesuite ale unui oraș sunt departe de a semăna cu spațiile largi de pe aici. Îmi amintesc cum, în urmă cu ani, pe când mai trăia Garth... după o ploaie zdravănă, a plecat călare prin zona tufișurilor. În jurul tufelor de „Spinifex" erau numai urme de șerpi, și erau atât de multe încât Garth s-a îngrijorat. Până la urmă, a trebuit să dea foc întregii zone pentru a scoate șerpii din găurile lor și a-i omorî. N-am uitat asta niciodată. După cum n-am uitat nici imaginea unuia dintre animalele noastre murind fără un scâncet de mușcătura unei vipere. De obicei, animalele știu să se protejeze. Pericolul apare când sunt în grup mare.

— Obișnuiați să călăriți des ? întrebă Corinne, interesată.

— Nu, nu prea des. Garth și tânărul Kiall erau foarte protectori cu mine, Marion i-a făcut să fie astfel. Îmi amintesc că, pe când eram foarte tânără, mergeam în tabere cu cortul. Sunt născută și crescută în brusă, dar și acum urletul sinistru al unui dingo mă înfioară de spaimă. Și, când tatăl meu a îmbătrânit, spunea adesea că va veni să-l ia „Marele Dingo Alb". În triburile de aborigeni, un dingo alb este mesagerul morții. De fapt, acest dingo domină atât de des mitologia aborigenilor, fie ca zeu sau ca prieten al vânătorilor, încât o să-i consacru un capitol întreg.

Se opri pentru a-și da la o parte o șuviță ce-i căzuse pe frunte.

— Dumnezeule, ce cald s-a făcut ! De ce nu te duci la piscină să te scalzi ?

— Vreau să termin mai întâi de dactilografiat asta, îi răspunse Corinne.

— Nici gând, draga mea. Du-te acum. Am lucrat destul în dimineața asta. Cred că eu mă voi duce să mă întind puțin. Era trecut de ora trei noaptea când m-am dus la culcare.

Corinne zâmbi și-și strânse hârtiile.

— În cazul acesta, voi merge. Poate că s-au întors și fetele.

— S-ar putea, într-adevăr, răspunse Connie Ballantine... Păcat că Lee și Jill nu se înțeleg atât de bine cum ar trebui. Presupun că este vorba de diferența de vârstă.. Ei bine, distracție plăcută !

Zâmbi și ieși din încăpere, urmată imediat de Corinne.

Piscina scânteia în mijlocul grădinii. Fata intră în camera ei, își puse costumul de baie negru, din două piese și-și luă prosopul. Puțin după aceea plonjă, despicând apa care o învăluia ca o mângâiere.

Înota și se scufunda cu o plăcere intensă, bucurându-se de această clipă de recreere. După vreo zece minute, ieși din apă și se șterse. Umerii îi luceau ca aurul, și se privi cu plăcere, cu un aer mulțumit. Pielea ei nu se bronza foarte tare, dar niciodată nu trecea prin faza de arsură.

Își puse ochelarii de soare și se întinse pe un șezlong. Se simțea extraordinar de relaxată după această baie.

Micile plăceri îi aduceau un maximum de tihnă și de relaxare. Ațipi, în mijlocul culorilor și

miresmelor plantelor tropicale care împodobeau grădina.

— Deschide ochii.

Corinne se supuse, speriată puțin de vocea atât de apropiată. Kiall se afla așezat pe o bancă, aproape de ea, și-și plimba ostentativ privirea peste umerii ei goi.

— Cred că... atunci când te vei întoarce în oraș, vei fi un adevărat baton de dinamită.

— Nu înțeleg ce vrei să spui, zise Corinne.

Stânjenită, încerca în zadar să-și pună rochia.

— Probabil că nu înțelegi. Ești doar un copil nevinovat. Dar, ia spune-mi, ești la fel de apetisantă și în apă ?

— Ești un bădăran ! Un bădăran cu ochii verzi, zise ea înfuriată.

— Cele mai multe dintre pisici detestă apa, continuă el fără să țină seama de întreruperea ei.

Corinne alergă cât putu de repede spre trambulină, sări de câteva ori, apoi plonjă într-o jerbă de stropi. Nu-și dădu seama că-și udase părul uitând să-și pună casca, decât când ieși la suprafață. Blestemat fie Kiall Ballantine ! Ar fi sărit și din vârful unei faleze decât să rămână și să fie studiată ca o insectă de ochii lui verzi și diabolici.

El îi întinse o mână, dar ea se prefăcu că nu observă. În aceeași clipă, îi trecu însă prin minte ideea nebunească de a-l trage în piscină. Se simțea destul de temerară pentru a suporta consecințele. Apucă deci mâna întinsă... dar el o trase afară din apă cu ușurință. Probabil că un instinct misterios îl avertizase despre intențiile ei...

— În locul tău, n-aș încerca...

Bănuitoare, ea îl privi fără să scoată o vorbă. Picături de apă i se prelingeau pe pielea fină.

— Mi-ar plăcea să te iau pe nepregătite, măcar o dată ! zise ea cu fermitate.

— Şi cum ai să faci ?

Licărirea ironică din ochii lui, tonul disprețuitor, toate voiau să spună că ea ar fi fost neputincioasă, în orice fel de situație.

— Ei ? Ce simți când ții de mână o sirenă ?

Tonul lejer şi amuzat al lui Jill îi făcu să se întoarcă.

— Prospețime, răspunse Kiall, laconic.

Se întoarse apoi din nou spre Corinne.

— Rina, ți-am lăsat pe birou o scrisoare. Aş vrea să o bați la maşină. Este un acord al meu de a fi căpitanul echipei de polo care va juca împotriva echipei „Teritoriale" în timpul unor manifestări organizate la Russel Downs. Câştigurile vor fi donate serviciilor medicale, şi voi fi fericit să particip.

Se întoarse apoi spre Jill.

— Cred că vei vrea să vii, Jill. Petrecerea are loc peste cincisprezece zile. Eu voi merge cu avionul Şi tu la fel, micuțo, continuă el privind-o pe Corinne. Şi Lee, fireşte, Connie preferă să rămână acasă, să mai lucreze la cartea ei.

Jill scoase o exclamație de plăcere. Corinne, aparent neatentă, se ştergea cu constiinciozitate. Kiall se îndreptă spre casă, urmat de Jill. Aceasta se întoarse după câteva minute şi o privi cu răceală pe Corinne.

— Trebuie să cred ceea ce văd, zise ea pe un ton glacial. Credeam că eu ştiu să atrag bărbații, dar se vede treaba că mai am de învățat.

Corinne tresări și înălță capul.

— Îți aud cuvintele, dar nu le înțeleg sensul.

Pentru a încerca să-și stăpânească enervarea, își ștergea viguros părul.

— Oh, ajunge ! În ținuta asta ești nespus de sexy ! Până și eu pot să văd asta.

Corinne se întrerupse din șters părul și părea sincer uimită.

— Credeam că am auzit de toate până acum, dar „nespus de sexy" este ceva nou. Ar trebui să ceri drepturi de autor. Și dacă tot faci aluzie la ținuta mea, pot să spun că și a ta este la fel de lejeră.

— Pardon, pardon ! zise Jill dând din mână. Nu poți nega însă, domnișoară secretară, că în spatele acestui chip angelic se ascunde o hrăpăreață. Nu, fata mea ! Războiul este declarat ! Dar atâta timp cât știu cam ce vreau, asta nu prea are mare importanță. Eu am în mânecă vreo câteva atuuri pe care tu nu le știi.

— Ești complet nebună !

Corinne nu se mai enervase niciodată atât de tare. Și părul ăsta care nu se mai usca ! Își privi interlocutoarea.

— Se pare că încă ești căsătorită, nu ?

— Eh, o simplă formalitate, îi răspunse Jill ciufulindu-și părul blond.

— Dumnezeule ! Mă bucur că mătușa ta nu te poate auzi, ca și bietul tău soț !

— Nu face pe ingenua cu mine, nu ține. Te-am văzut la treabă... și cu siguranță că te-am mai văzut undeva înainte. Dar n-avea grijă, îmi amintesc eu. N-aș fi surprinsă să fii și tu măritată.

— Nu, eu n-am fost niciodată măritată. Asta o să te scutească să mai cauţi.

Corinne îşi puse rochia şi trase repede fermoarul. Tremura de furie.

— Am de lucru, scuză-mă, zise ea cu răceală.

— Glumeşti ! remarcă Jill cu o expresie încordată. Avem amândouă de lucru.

Corinne intră în casă. Aproape orbită de lumina de afară, nu-l văzu pe Kiall Ballantine şi se ciocni de el.

— Hei, atenţie !

O prinse, privindu-i cu un aer ciudat obrajii stacojii şi ochii strălucitori.

Ea se îndepărtă, murmurând exasperată :

— Oh, nu ! Iarăşi tu !

— Ce vrea să însemne asta ? întrebă el pe un ton uimitor de blând. N-am prevăzut deloc această întâlnire.

— Doamna Jill Markham ar avea îndoieli.

Ezită o clipă apoi, privindu-l, continuă :

— Tocmai m-a acuzat că eu... că „alerg după tine". Da, cred că asta este expresia exactă.

El râse scurt.

— Şi ? Nu este aşa ?

Ridică mâna şi i-o prinse pe a ei tocmai în clipa când Corinne vru să-l pălmuiască. Ea se răsuci brusc, dar el o reţinu de cot împiedicând-o să plece.

— Calmează-te, fetiţo. Nu este cazul să te înfurii astfel la orice vorbă. Jill glumea, fără îndoială. Ea nu are de unde să ştie ce simţi tu pentru mine, nu-i aşa ?

— Presupun că aşa este, îi replică ea cu amărăciune. De obicei, îţi trebuie mai mult timp pen-

tru a simţi o asemenea aversiune pentru cineva.

El îşi încruntă sprâncenele în mod periculos.

— Eşti foarte tare când e vorba de dispute ! A venit timpul să mai creşti, copil insuportabil ce eşti ! Dacă nu ai grijă, o să te trezeşti pe genunchii mei ca să-ţi trag o mamă de bătaie. Nu-mi plac femeile arţăgoase.

Furia Corinnei se topise dintr-o dată.

— Îmi pare rău, Kiall. Acum, dă-mi drumul să plec, te rog.

— Fireşte, zise el eliberând-o. Sper să-ţi vii în fire, suficient de repede ca să-mi poţi bate la maşină scrisoarea. Mâine dimineaţă vine poştaşul să ia corespondenţa.

— Sunt deja calmă, zise ea pe un ton descurajat.

— Nu m-aş hazarda să pariez pe asta. De ce nu te-ai întoarce la piscină, să te mai răcoreşti ?

Corinne îi aruncă o privire tulbure, apoi îi întoarse spatele. Începu să alerge pe culoar de parcă ar fi urmărit-o cineva.

*
* *

Bănuielile lui Jill se confirmară o dată cu sosirea poştei. Cu toate acestea, nu spuse nimic până la cină. Toată familia era adunată la un aperitiv. Aşezată pe divanul din salon, Jill răsfoia distrată paginile unei reviste. Deodată, scoase o exclamaţie de surpriză, şi toate capetele se întoarseră spre ea.

— Oh, ce surpriză ! Nu se poate !

Își ridică privirea spre Corinne, apoi privi din nou revista cu atenție.

— „Domnișoara Corinne Briant" citi ea cu emfază. „Un recent portret al fermecătoarei fiice a judecătorului Desmond Briant, una din persoanele cele mai de vază din tânăra societate". Ei bine !..

Îi întinse revista mătușii sale, care privi fotografia cu perplexitate. Jill chicoti zeflemitor.

— Asta da, surpriză ! Ești o secretoasă, Corinne. Eu credeam că te cheamă Brent. Sau poate așa se pronunță numele tău ?

Jill își încreți fruntea, făcând un efort de memorie.

— Judecător Desmond Briant. Nu el era cel care... ?

— Jill !

Kiall ridică mâna și o reduse la tăcere pe Jill Glasul lui era la fel de tăios ca oțelul. Corinne, speriată, era în picioare în mijlocul încăperii. Evita privirea încurcată și plină de simpatie a lui Lee, și ochii i se umplură imediat de lacrimi de durere și umilință. Ezită, ca un animal sălbatic încolțit, apoi ieși alergând din cameră. Nu se simtea în stare să-i înfrunte.

Auzi, foarte slab, vocea glacială a lui Lee :

— Ai terminat, Jill ? Sau ședința trebuie să continue ?

Casa, luminată puternic, nu oferea nici un refugiu Corinne se duse să se sprijine de ultimul stâlp al verandei, și-și puse obrazul pe lemnul răcoros. Suspina și nu-și putea reține lacrimile. În momentul în care se crezu mai puternică, în stare să se controleze, izbucni în niște hohote de plâns

de toată frumusețea. O durea faptul că, în casă, avea un dușman, iar când o mai auzise pe Jill pronunțând și numele tatălui ei, o cuprinsese disperarea. Judecătorul Desmond Briant ! Îi veniră în minte o mulțime de amintiri și fu inundată de un val de durere.

— Corinne !

O voce tăioasă și autoritară o făcu să se retragă în umbră.

— Corinne, răspunde-mi ! N-am chef de joacă !

— Sunt aici, murmură ea dintr-o răsuflare.

Ochii ei obișnuiți cu întunericul zăriră un costum de culoare deschisă. Kiall venea spre ea.

— Nu pari surprins de cele spuse de Jill.

— Nici nu sunt surprins. Tu credeai altceva ? Eu am știut chiar de la început că nu erai cea care pretindeai că ești. Aș fi putut oricând să te demasc, dar n-am văzut la ce ar folosi. Era evident că erai o bună prietenă a lui Lee.

Îi mângâie umerii cu un aer distrat.

— Ai să vezi, Connie va înțelege. Sunt puține lucruri pe care ea nu le admite.

— Așadar, nu ești supărat, insistă Corinne.

— De data asta, nu. Și ce-ar fi acum să-ți ștergi lacrimile și să vii la masă ?

Ea se îndepărtă, cuprinsă de un tremur.

— Oh, nu ! Îmi pare rău, Kiall, n-aș putea.

— Ba da, replică el, ducând-o spre lumină.

— Trebuie să arăt groaznic !

Ea îi aruncă o privire candidă, ca aceea a unui copil care așteaptă o încurajare. El îi mângâie obrazul.

— Arăți îngrozitor, ca un copil neastâmpărat

de zece ani.

Ea nu-i luă în seamă tonul ironic. Kiall continuă :

— Ești un element care provoacă tulburări la Bahl Bahla, fetiţo, dar cred că voi mai putea suporta câteva luni.

Corinne își ridică semeață capul. Îl simțea iarăși ostil.

— Sinceritatea ta nu are egal decât în felul cum descumpănești oamenii prin purtarea ta, domnule Ballantine.

El râse scurt și ironic.

— Mă cunoști într-adevăr destul de puțin, Corinne.

— Pe când tu citești în mine ca într-o carte deschisă, nu-i așa ?

— Nu văd cum aș putea face altfel, îi replică el pe un ton amuzat.

Ea încercă să protesteze, dar el o împinse încetișor în casă.

CAPITOLUL VIII

După-amiaza era pe sfârşite ; apusul de soare incendiase parcă norii. Avionul începu să coboare spre o fâşie de pământ brun-roşiatic, ce părea să se piardă în infinit.

Uşor buimăcită din cauza zborului, Corinne se pregăti să coboare din avion. Un tânăr blond, cu şolduri înguste, deschise uşa şi le ajută pe toate, cu galanterie, să pună picioarele pe pământ. Mai întâi coborî Lee, apoi Jill. Când o zări pe Corinne, ochi îi străluciră.

— Salut, Prinţeso.! E foarte plăcut să vezi la un loc atâtea fete frumoase.

Continuă apoi, adresându-i-se lui Kiall :

— Salut, domnule Ballantine. Vă mai amintiţi de mine ? Eu sunt Luke.

Kiall Ballantine sări jos şi-şi puse mâna pe umărul tânărului.

— Bineînţeles, Luke. Dar eraţi mai mulţi şi cu totii semănaţi.

Luke începu să râdă.

— Toţi avem peste un metru optzeci, acum. În afară de mama, fireşte.

Kiall îi zâmbi. Corinne se afla în picioare lângă el, iar Luke o privea cu atâta admiraţie încât

Kiall se simţi obligat să facă prezentările. La rândul lor, Lee şi Jill erau înconjurate de alţi trei uriaşi blonzi, ceilalţi fii ai familiei Russel. Ross, David şi Gavin.

— Sunteţi de acord să mă ocup eu de Corinne, domnule Ballantine ?

Luke îl privea pe oaspetele tatălui său, pândindu-i aprobarea. Kiall îi aruncă o privire ironică fetei.

— E nevoie doar de vreo zece secunde pentru ca oamenii de pe aici să-ţi spună pe numele mic. Orice alt mod de adresare poate fi interpretat ca total neprietenos.

— Constat şi eu asta, îi răspunse Corinne cu un zâmbet fermecător.

La sosirea jeep-ului, se întoarseră cu toţii. Sări din el un bărbat care străbătu alergând distanţa care-i despărţea.

— Iată-l pe tata ! îi anunţă Luke, al cărui chip strălucea de mândrie şi veselie.

Harry Russel era un bărbat solid, foarte înalt, plin de vitalitate şi entuziasm. Îi scutură viguros mâna lui Kiall.

— Îmi face plăcere să te revăd, băiete ! Şi iat-o şi pe tânăra Lee, acolo. Iar cealaltă este Jill, nu-i aşa ? Dar tânăra aceasta fermecătoare cine este ?

Chipul frumos al lui Kiall Ballantine părea amuzat. O prezentă pe Corinne, bucuros să constate că strălucirea ei îi încânta pe aceşti bărbaţi aspri din interiorul continentului. Se îndreptară cu toţii spre maşini.

Tot timpul drumului, Harry Russel vorbi despre ocupaţiile lui, apoi discuţia se orientă spre meciul

ce urma să se desfăşoare. Doi dintre băieţi, Gavin şi Ross, făceau parte din echipă, dar era evident că se conta pe Kiall Ballantine pentru obţinerea victoriei.

Corinne se simţea extraordinar de bine şi de relaxată. Avea sentimentul că această ieşire îi va fi pe plac.

Maşina se opri în faţa unei clădiri lungi, şi Luke o ajută pe Corinne să coboare. Îi ţinu mâna mai mult decât ar fi fost necesar.

— N-aş fi vrut să pierd această întâlnire cu tine, Corinne, pentru tot aurul din lume.

Ea aruncă o privire rapidă spre Kiall care se afla în faţa ei, şi se întrebă dacă el auzise această remarcă vibrantă a lui Luke. Ochii lui verzi îi susţinură privirea. Nu exista nici o îndoială că auzise Se vedea asta după expresia lui ironică. Ea îi zâmbi lui Luke.

— Eşti foarte drăguţ să spui asta ! zise ea cu o voce ceva mai înaltă decât de obicei.

Luke, ţinând-o în continuare de mână, o conduse spre casă.

*
* *

În dimineaţa următoare, veni multă lume. În diverse locuri ale acestei imense proprietăţi fuseseră ridicate corturi şi instalate rulote. Pe pista privată erau aliniate câteva avioane uşoare, pentru că oamenii veniseră de foarte departe.

Fetele dormiră mai târziu ca de obicei. Familia Russel improvizase o petrecere seara, şi se culcaseră târziu.

Ca de obicei însă, bărbații se treziră o dată cu păsările, și își petrecură cea mai mare parte a dimineții pregătindu-se pentru meciul de după-amiază.

Lee și Corinne se duseră spre peluză, croindu-și drum prin mulțimea de femei. Îi priveau pe jucători și caii lor cu o admirație imparțială. Cele două echipe erau compuse din excelenți călăreți. Foarte curând, Kiall ieși în evidență, fiind de departe cel mai bun și mai rapid.

Corinne îi remarcă expresia aproape triumfătoare a chipului întunecat când, întorcându-și brusc calul, reuși să marcheze un gol.

— Nu-i așa că este minunat ? șopti Lee. Eu sper într-adevăr să câștigăm ! Asta ar însemna un trofeu în plus pentru colecția lui Kiall.

— Seamănă cu un animal brutal și dominator, îi zâmbi Corinne, ușor ironic.

— Ești un pic răutăcioasă. Dar, oricum, este un animal superb.

Se întrerupse brusc.

— Oh, nu ! Iat-o pe Jill care seamănă cu un delicios cornet de înghețată !

— Ei, hai, hai ! murmură Corinne, liniștind-o.

Jill, proaspătă și atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie scurtă de culoare roz, sosi lângă ele.

— Nu s-a mai terminat ? Vreau să-l întreb ceva pe Kiall.

— Nu poți să mă întrebi pe mine ? îi propuse Lee.

— Nu, draga mea ! zise Jill întorcându-se spre verișoara ei. Este ceva în legătură cu astă-seară. Kiall este cavalerul meu la petrecere, firește.

— De ce „firește“ ? întrebă Lee, exasperată.

— Ei bine, nu prea poate să fie cavalerul surorii lui, nu-i așa ? îi răspunse ea cu răbdare.

Îi zâmbi perfid Corinnei și aruncă o privire spre terenul de joc. Fața i se lumină.

— Oh, iată-l că vine. Scuzați-mă !

Lee își mușcă buzele.

— Uneori, cred că Jill este într-adevăr nebună. Nu pot niciodată să rămân calmă în preajma ei. Nu se poate, ia te uită cum l-a luat de braț pe Kiall ! Este de-a dreptul ridicolă. Nici nu se gândește că este măritată. Începe să-mi pară rău cu adevărat de acel biet băiat !

Corinne fu scutită să-i răspundă ceva, mai ales că nici n-ar fi dorit ; Luke și Gavin Russel se apropiau de ele, entuziasmați. Cele două fete le zâmbiră când aceștia ajunseră aproape.

*

* *

În seara aceea, invitații, foarte emoționați, se pregăteau cu toții pentru balul victoriei. Corinne și Lee împărțeau aceeași cameră, iar Jill avea una separată. Pentru prima oară, Corinne își puse părul pe bigudiuri, pentru a reuși să obțină niste onduleuri largi, necesare pentru elegantul coc pe care se gândise să și-l facă. Așezată în fața oglinzii, își dădu seama că este prima oară când se coafa singură pentru o asemenea ocazie. N-ar fi reușit însă fără ajutorul lui Lee.

— Ce-o să faci tu cu toată claia asta ? întrebă Lee intrând în încăpere.

Corinne zâmbi şi-şi răsuci pe deget o şuviţă ondulată şi strălucitoare.

— Vrei să spui, cu buclele astea ?

— De ce nu-ţi laşi părul aşa cum este ? E atât de romantic. Şi-ţi şade bine, adăugă ea.

— Fie, o să vedem, murmură vag Corinne.

Se întoarse şi-şi privi prietena.

— În ce mă priveşte, n-am ce să zic despre buclele tale.

Lee zâmbi şi se îndreptă spre şifonier.

Mult după aceea, erau amândouă îmbrăcate, şi se admirară reciproc. Cerceii Corinnei, nişte triunghiuri de aramă bătute cu pietre semipreţioase, îi completau perfect rochia arămie. Ţesătura, încrustată cu plăcuţe fine de metal negru, cafeniu, şi auriu era splendidă şi avea nişte nuanţe delicate. Corsajul era prins cu două bretele care, înnodându-se după gât, îi lăsau spatele gol.

Lee, radioasă, purta o rochie din voal bleu-violet, culoarea ei preferată. O rugase pe Corinne s-o ajute să se machieze ceva mai mult decât de obicei, subliniindu-i trăsăturile fine. Corinne o admiră.

— Parcă ai fi o floare de cicoare. Eşti din ce în ce mai frumoasă.

Lee roşi de plăcere.

— Sunt într-adevăr drăguţă, nu-i aşa ? murmură ea visătoare, aranjându-şi o buclă pe frunte. Ştiu că eu nu sunt genul de frumuseţe care să poarte o toaletă extravagantă sau scandaloasă.

Îşi privi apoi cu afecţiune prietena.

— Să mergem, atunci. Să mergem să eliminăm concurenţa !

Fetele ieşiră râzând din cameră. Se simţeau uşoare şi vesele în timp ce Luke le conducea în imensul hangar ce făcea oficiul de sală de bal. Prin fiecare crăpătură răzbăteau lumina şi râsetele, ca şi notele lente şi ritmate ale unui cântec la modă.

Când intrară, toate capetele se întoarseră spre ele, se auziră saluturi din toate părţile. Corinne fu uimită să vadă toalete atât de spectaculoase, apoi îşi aminti că Lee îi arătase printre invitaţi mai mulţi milionari, când asistaseră după-amiază la meci. Se vedea bine că aceştia ştiau cum să-şi răsfeţe nevestele, gândi ea.

Gavin Russel se desprinse dintr-un grup de tineri plini de însufleţire, şi veni grăbit s-o întâmpine pe Lee. Ea îi adresă un zâmbet fermecător. Lee era o tânără femeie echilibrată şi încrezătoare. dar încă nu prea pasionată, aşa cum îi mărturisise Corinnei ceva mai devreme. Gavin Russel, la fel ca oricare dintre fraţii să, era o partidă excelentă.

Lee le zâmbi apoi lui Luke şi Corinnei, şi le spuse :

— Distraţi-vă bine, copii !

Un pic mai târziu, Corinne uită de lumea din jur, când ochii ei căutară şi găsiră silueta înaltă a unui bărbat a cărui eleganţă fizică era mult deasupra celorlalţi. Era înconjurat de un grup vesel de jucători şi de nevestele lor.

Inima Corinnei începu să bată mai repede. Era prima oară când îl vedea îmbrăcat în haine de seară, şi-l examină atent, fără reţinere. Costumul ăsta îi venea... prea bine. Şi avea un fel de a-şi ţine capul care o tulbura profund. Din grupul lor, ajun-

geau până la ea hohote de râs, și remarcă dinții lui albi, strălucitori.

Jill se afla în dreapta lui, la fel de frumoasă ca un bibelou de porțelan în rochia ei din dantelă brodată. Îl privea pe Kiall cu admirație, și Corinne se întrebă dacă el remarca această atenție măgulitoare. Probabil că nu, gândi ea, era obișnuit cu asta.

Se controlă repede, speriată de cursul pe care-l luau gândurile ei. Luke îi urmări privirea.

— Este un bărbat frumos, nu-i așa ? Exact imaginea pe care ți-o faci despre un „baron" al fermierilor. Tata îl apreciază foarte mult, continuă el aplecându-se spre ea. Ca de altfel cea mai mare parte a oamenilor de pe aici. În ținuturile astea, Ballantine este un nume atotputernic.

— Sunt convinsă, remarcă sec Corinne.

— Nu ai nici o obiecție, prințeso ?

— Nu, într-adevăr. N-am mai întâlnit niciodată un bărbat ca stăpânul din Bahl Bahla.

Luke aruncă o privire piezișă spre chipul de fildeș, care însă nu dezvăluia nimic decât răceală. Continuă să discute despre Kiall.

— Recunosc că impresionează toate femeile pe care le întâlnește. Asta datorită, bineînțeles, aspectului plăcut și trufiei lui naturale, dar cred că este ceva mai mult decât atât.

Corinne râse, simțindu-se oarecum stânjenită. Ridică privirea spre Luke, cu obrajii în flăcări.

— Ești un foarte bun observator, Luke.

— Iar tu ești minunată, zise el cu o admirație plină de înflăcărare. Hai să dansezi cu mine, prințeso.

O conduse spre ringul de dans, ținându-i o mână pe după umeri.

După acest dans, Luke trebui să se lupte din răsputeri să-și păstreze partenera. Corinne era înconjurată de o mulțime de tineri care îi cereau un dans, și ea le răspundea cu bună dispoziție. Pentru o primă apariție a ei în societate, se putea spune că avea un succes nemaipomenit...

Cina fu un adevărat ospăț. Corinne se întreba cum de reușise familia Russel să prepare atâtea feluri de mâncare. Luke îi spuse că totul, chiar și vesela, fusese adus de la Adelaide.

La capătul mesei principale, Kiall era numai zâmbete pentru o Jill strălucitoare. Corinne simțea nevoia să-l privească. De multă vreme, Kiall nu-i mai adresase un cuvânt și nici nu se apropiase de ea. În timp ce Luke îi umplea paharul cu șampanie, ea auzi un râs ușor ce venea dinspre capul mesei, un râs ce trăda o oarecare intimitate.

După cină, Corinne dansă și cu David Russel. Era uimită de asemănarea dintre membrii acestei familii. Chiar și timbrul vocii era asemănător. Dacă ar fi închis ochii, ar fi zis că dansează cu Luke.

Orchestra începu să cânte inevitabilul „dans al măturii", și Corinne fu prinsă într-o astfel de horă. Se simțea cam buimăcită. Efectul șampaniei, probabil. Când dansul luă sfârșit, partenerul ei de moment, un tânăr slăbuț dar simpatic, se duse să-i aducă un pahar cu apă rece. Corinne se îndreptă spre ușă. Aerul proaspăt și înmiresmat îi răcori umerii. Din umbră, se auzi o voce :

— Ai dansat destul.

O mână puternică o prinse și o trase în întuneric. Știa despre cine este vorba chiar înainte de a-i auzi vocea. Aruncă o privire fugară înspre chipul atât de familiar.

— Ne bucurăm de plăcerile simple ale vieții, Kiall Ballantine, dar sunt impresionată că ai catadicsit să-mi vorbești.

El rămase nepăsător și nu-i răspunse. Luna lumina totul cu o lumină albă. O pasăre de noapte își lansă chemarea sălbatică. Corinne râse încetișor.

— Te-am supărat cumva ? Sper că nu, nu-mi place să fac asta, zise ea.

Îi zări sclipirea de furie din privire când el se întoarse spre ea.

— Oh, stăpânul din Bahl Bahla, când îi este subestimată demnitatea, îl ironiză ea încetișor.

El o prinse dintr-o dată cu duritate de umăr, ordonându-i să tacă. Ea scoase un țipăt de protest.

— Dar ești o adevărată brută, Kiall Ballantine ! Îmi faci asta fără să te fi provocat.

— Draga mea, ce acuzație nedreaptă ! zise el mângâindu-i cu blândețe umărul. Și eu care mă credeam absolut curtenitor ! Nu știi deloc cum să procedezi pentru a îmblânzi inima unui sălbatic, fetițo.

Ea ridică spre el niște ochi strălucitori.

— Adevărat, domnule Ballantine ? zise ea pe un ton dezinvolt.

— Dacă ceea ce cred eu este exact, îi reproșă el, nu l-aș încuraja pe tânărul Luke. Asta nu va putea să-l facă decât să sufere. Cred că l-ai vrăjit.

Corinne își ridică spre el capul brunet. Chipul ei avea înfățișarea eterică a unei picturi italiene, delicată și plină de viață în același timp... Râse încetișor.

— Și de ce nu ? N-ar fi o catastrofă. Dacă o femeie hotărăște să-și folosească farmecele, este dreptul ei. Voi, bărbații, ne lăsați atât de puține alte lucruri de făcut !

Ea aruncă o privire peste umărul lui, și începu să facă mici gesturi ciudate cu mâinile, ca și cum ar fi făcut niște farmece. Părea un pic absurdă, dar fermecătoare.

El râse scurt, amuzat de comportamentul ei.

— Ești într-o dispoziție ciudată în seara asta, Corinne. Sau poate, faptul că cel puțin un bărbat din adunarea asta te găsește atrăgătoare, ți s-a urcat la cap ?

Trecuse dintr-o dată în spatele ei și îi cuprinsese cu fermitate umerii delicați. Ea se înfioră ușor. Fără să vrea, își puse obrazul pe mâna lui Kiall, într-un gest foarte tandru. Luna, stelele strălucitoare, miresmele nopții, toate acestea erau niște stimulente irezistibile, mai ales că singura ei dorință era de a-l atinge.

Reacția lui o trezi brusc din starea de visare în care se aflase. Kiall o întoarse energic cu fața spre el.

— Nu mă îndemna să te iubesc, fetițo. Eu sunt bărbat, și nu doar unul din pustii cu care tu probabil ești învățată, și ai putea să regreți.

Corinne roși de rușine.

— Ești incredibil, Kiall Ballantine ! zise ea, încordată. Absolut incredibil ! Chiar că te detest !

El o obligă să ridice bărbia.

— Eu nu acord nici o importanță schimbărilor tale de dispoziție, ci doar actelor tale, și acestea nu lasă nici o urmă de îndoială !

— Actele mele, repetă ea cu amărăciune. Ce să mai zic atunci de ale tale ? Cu stăpânirea de sine și cu autoritatea ta, te crezi cu siguranță un om puternic ! continuă ea, ridicând tonul.

— Corinne, nu mai țipa. Calmează-te !

— Nu !

— Calmează-te !

Ea aproape că se sufoca de furie. Tot trupul îi era încordat de enervare și dispreț.

— Îmi pare rău, zise ea, pe un ton deliberat sarcastic. Nu este frumos să-l deranjez pe puternicul Kiall Ballantine !

— Dacă nu încetezi imediat, o întrerupse el scuturând-o, te duc într-un loc unde poți să țipi pe săturate fără să deranjezi pe cineva.

Ochii lui aruncau fulgere de furie, iar ea era un pachet de nervi. Se clătină ușor și-l privi cu dispreț.

— Femeile sunt într-adevăr insuportabile, nu-i așa, Kiall ? Ele simt nevoia întotdeauna să vorbească prostii !

Luna parcă se legăna nebunește pe cer. Corinne avu impresia că toți copacii se prăbușesc peste ea când el o făcu să tacă punând stăpânire pe buzele ei. Se zbătu cu sălbăticie împotriva tulburării care o cuprindea. Atât de sălbatic, încât el îi dădu drumul și o împinse cu violență și cu o forță nemiloasă

— Într-o zi, vei găsi ceea ce-ți trebuie neapărat. Mulțumește-i îngerului tău păzitor că nu te-a lăsat singură cu mine.

Îi întoarse spatele, și se îndepărtă cu pumnii strânși.

Corinne își ascunse fața în mâini. Lacrimile pe care încerca să și le stăpânească o sufocau. Se simți dintr-o dată foarte obosită...

*

* *

Se trezi a doua zi dimineața, nervoasă și abătută. Avu chef să rămână în pat. Își aminti de întâmplările din ajun și, cu un geamăt, își ascunse fața în pernă.

După scena pe care o trăise, în loc să se retragă, îl urmase pe Kiall Ballantine în sala de bal, simulând o nepăsare veselă. Îl amăgi pe Luke Russel care presupuse, nu fără motiv, că ea se distra cum n-o mai făcuse niciodată.

Balul se sfârșise în zori. Totuși, cam după miezul nopții, Luke refuzase s-o mai lase să danseze și cu alții. Corinne devenise mai calmă, mai visătoare. În mod inconștient, căuta cu privirea capul acela brunet și arogant. Începu să nu i se mai pară nimic plăcut și voia să înceteze să mai joace teatru. În ciuda bunelor ei intenții, simțea că se îndrăgostise nebunește, și știa că nici un alt bărbat nu-l va putea înlocui pe Kiall Ballantine.

Întinsă în patul ei, nu era în stare să nege că dorința constantă de a-l ataca se datora faptului că își dădea seama de puterea pe care el o avea asupra ei.

Savura și acum cu plăcere amintirea buzelor lui lipite de ale ei, tulburarea pe care o resimțise la acest contact.

Toate proiectele ei de viitor erau acum date peste cap de acest bărbat. Dar ce bărbat ! Atât de tulburător și atât de misterios încât ea nu avea nici o posibilitate să-i țină piept. Deschise ochii și se lamentă cu voce tare :

— Oh, marea, nobila suferință a inimii unei femei !

Sunetul propriei voci o făcu să izbucnească în râs. Era primul semn de nebunie, gândi ea cu o veselie forțată, așezându-se pe pat. Se auzi o bătaie în ușă, și Lee intră, numai zâmbet, îmbrăcată într-o ținută de călărie.

— Mi s-a părut mie, sau ți-ai început dimineața râzând ? Sau mai degrabă, mijlocul dimineții ? Este trecut de ora nouă !

Se prăbuși și ea pe marginea patului.

— Ce petrecere fantastică ! Nu-mi amintesc să mă mai fi distrat atât de bine vreodată. Ia spune-mi, Luke s-a îndrăgostit de tine ? În orice caz, eu sper din tot sufletul ca Gavin să se fi îndrăgostit de mine !

— Ți se pare simpatic, nu-i așa ? o întrebă Corinne râzând.

Lee făcu o mutră comică.

— Simpatic nu este cuvântul pe care l-aș folosi eu. Gavin are tot ceea ce caut eu la un bărbat : personalitate, umor, forță... În plus, este și foarte frumos, ceea ce nu-i de colo.

Îi făcu cu ochiul prietenei sale.

— Și acum, să-ți spun noutățile. Doamna Russel ne-a rugat să rămânem până ce se face vânzarea cailor, adică miercuri. Zice că o să ni se pară interesant, și în plus are nevoie și de niște ajutoare pentru a primi musafirii.

— Nu uita că eu muncesc. Sunt sigură că mama ta are o mulțime de lucruri să-mi dea de făcut. Mi-a spus de altfel că va putea lucra mult într-o casă liniștită.

Lee se întinse pe pat, nonșalantă.

— Nu mai spune nimic. Sunt sigură că mama ar fi de acord. Este grozav de mulțumită de cartea ei. O să vorbim de altfel imediat cu ea prin radio.

— Atunci, o să vedem mai târziu cum facem, zise Corinne pieptănându-se. Rămâne și Jill ? întrebă ea cu o prefăcută indiferență.

— Bineînțeles că rămâne și ea, drăguțo. Îți par un pic perfidă, nu-i așa ? Nu-i nevoie să-mi răspunzi. Oricum, doamna Russel s-a lipit de ea. Trebuie să recunoști că Jill știe să fie fermecătoare cu cei cu care are interesul.

O privi pe Corinne.

— Ai face mai bine să te speli și să te îmbraci, draga mea. Luke își omoară timpul așteptându-te. A inventat o mie și una de scuze ca să rămână acasă.

— Kiall unde este ? întrebă Corinne dând cearșaful la o parte.

— Afară, cu domnul Russel. S-au dus să vadă oile. Kiall o să plece imediat după prânz. Nu stă niciodată mult timp departe de Bahl Bahla.

Cineva bătu la ușă, și Lee sări din pat să se ducă să deschidă. Doamna Russel, micuță și vioaie, venea cu un platou.

— V-am adus cafea și pâine prăjită.

— Asta măcar o s-o facă pe Corinne să coboare din pat, zise Lee luând platoul. Din acest

punct de vedere, Corinne a noastră este o adevărată orășancă.

Corinne roși ușor. Prin ținuturile acestea, oamenii obișnuiau să se trezească o dată cu păsările. Îi mulțumi foarte politicos gazdei lor.

— Nu trebuia să vă deranjați. Puteam să mă lipsesc de micul dejun în dimineața asta.

— Niciodată nu este bine să faci așa ceva, zise bătrâna doamnă zâmbind Și apoi, mie îmi place să fac chestii de astea, iar cu toți bărbații ăștia ai mei nu prea am ocazia. Din când în când, simt lipsa fiicei pe care n-am avut-o niciodată, continuă ea privindu-le pe cele două fete din fața ei.

Lee îi adresă un zâmbet larg.

— Nu vă faceți griji, o să aveți tot timpul să vă ocupați de nurorile dumneavoastră.

— Dacă ți-ar semăna ție, draga mea, aș face-o cu plăcere, îi replică prompt Clare Russel.

Lee se aplecă și-i sărută obrajii bătrânei doamne.

— O să am grijă să vă reamintesc asta.

Zâmbiră amândouă cu un aer complice.

Corinne sorbea din cafeaua tare și fierbinte, exact așa cum îi plăcea ei. Cele trei femei începură să comenteze întâmplările din seara precedentă.

*
* *

Chiar dacă Corinne ar fi vrut să mai rămână la Russel Downs, Kiall Ballantine ar fi convins-o imediat de contrariu. În timpul mesei de prânz, suav și fermecător, o făcu să înțeleagă limpede că

serviciile ei imediate erau așteptate la Bahl Bahia.

Nimeni nu se gândi să discute măcar o altă posibilitate, și Corinne mai puțin decât oricine. Chipul lui Luke reflectă dezamăgirea, pe care însă reuși să și-o depășească în timp ce toată familia se duse pe pistă pentru a-i vedea decolând pe oaspeți.

Spre surprinderea Corinnei, Jill se ridică în vârful picioarelor și-l sărută pe Kiall pe obrazul ars de soare. Îi aruncă o privire malițioasă Corinnei, și îi spuse la revedere pe un ton foarte natural. Aceasta strânse mâna celor din familia Russel, le mulțumi politicos și sincer, și îi adresă lui Luke un zâmbet aparte.

Lee își trecu brațul pe sub cel al prietenei sale, și o conduse până la avion.

— Nu fi îngrijorată, scumpo. Vor mai fi și alte ocazii, îi murmură ea pe un ton compătimitor. Dar nu l-am văzut niciodată pe Kiall atât de inflexibil. Presupun că mama vrea să ne aibă pe una din noi acasă. Iar eu cred că voi avea nevoie de câteva zile ca să-l impresionez pe știi tu cine.

Corinne începu să râdă. Kiall, care venea din spate, își puse brațul pe umerii lui Lee și-i ciufuli buclele.

— Întoarce-te la mașină, puștoaico. Eu trebuie să plec. Ai grijă de tine, și încearcă să te porți ca o adevărată Ballantine! zise el pe un ton ironic.

Lee le zâmbi amândurora.

— Voi să aveți grijă de voi! Sunteți niște persoane prea prețioase!

Ajunse până la urechile Corinnei vocea lui Kiall, calmă și autoritară:

— Relaxează-te. Eu știu să pilotez acest avion.

Ea ridică din umeri, cu tristețe și cu ochii plini de lacrimi. Avionul, un Piper Cherokee, zbura spre cer, ca o pasăre strălucitoare. Spre sud-vest, era Bahl Bahla... casa ! Corinne stătea cu capul întors într-o parte.

— Privește-mă !

Îi vorbi pe un ton atât de hotărât, încât ea se supuse.

— Ce proastă poți să fii ! zise el cu emfază. Ești o femeie, ce naiba, nu un biet copil !

— Știu.

Oftă cu o notă de disperare, dar puțin îi păsa că era ridicolă.

— Și eu mă detest pentru asta, chiar mai mult decât o faci tu.

— Ce absurditate ! Eu nu te detest, Corinne. Nu te detest absolut deloc.

Ea își scoase o batistă din buzunar și-și șterse ochii.

— Bun, lacrimi, și după aceea ? Ce mai urmează ? o ironiză el cu blândețe.

— Cu siguranță că am și eu dreptul să vărs câteva lacrimi, nu ? La urma urmei, sunt doar o femeie !

Privirea verde alunecă asupra ei, descumpănind-o.

— Ce ai împotriva mea, Kiall ? îl întrebă ea repede, la fel de speriată ca un pisoi rătăcit.

— Împotriva ta ? repetă el cu un ușor zâmbet pe buze.

Corinne încercă să reformuleze altfel întrebarea.

— De ce încerci să te debarasezi de mine ?

— Dar tu știi asta, Rina, zise el ironic. Pentru binele tău.

Ea râse amar.

— Pentru binele meu ! Știi foarte bine că nu mi-a plăcut niciodată un loc mai mult decât Bahl Bahla.

— Dar tu mă deteşti, o ironiză el, glumind. Sau cel puțin așa pretinzi.

El îi aruncă o privire scurtă, apoi spuse :

— Singurul lucru autentic la o femeie este felul cum arată... felul cum se mișcă, strălucirea ochilor ei, gura, părul... Restul, sunt o serie de variante și de viclenii pentru a capta interesul unui bărbat. Nu ești de acord cu asta ?

— Nu m-am gândit niciodată prea mult la așa ceva, îi răspunse Corinne cu sinceritate. Uneori, mă gândesc că aș vrea să fiu genul de femeie care-ți place ție, dulce și supusă. Dar acesta nu este felul meu, adăugă ea, cu o delicioasă naivitate.

— Nu, așa este, recunoscu el cu un râs scurt. Nu s-ar potrivi cu felul tău mândru și independent. Dar n-avea grijă, fetițo. Ai destul timp să te mai schimbi.

— Poate în altă parte, preciză ea, scrutându-i chipul.

Buzele aspre se relaxară, dar el nu-i răspunse.

— Crezi că am putea rămâne totuși prieteni ? îl întrebă ea plină de speranță.

Kiall zâmbi în colțul gurii și se întoarse spre ea.

— Nu prea ești genul de prieten pe care mi-l doresc.

— Atunci, măcar un dușman curtenitor ? îi sugeră ea veselă.

Dinții lui albi străluciră într-un zâmbet.

— Uneori, îmi placi foarte mult, Corinne.

— Și tu mie, uneori, îi replică ea imediat.

— Ei bine, nimic nu ne împiedică să facem un armistițiu, cel puțin până la aterizare, zise el cu blândețe. Poți să dormi dacă vrei. Ești puțin cam palidă.

Privirea îi alunecă din nou spre ea.

— Cine știe ce și cine s-ar oglindi acum în ochii aceștia mari și violeți dacă te-aș fi lăsat acolo ?

— Te referi la Luke ? întrebă ea un pic speriată

— Cine altcineva, prințeso ?

Imitase la perfecție tonul tărăgănat al lui Luke.

Corinne își îndreptă spatele.

— Nu ești prea amabil, nu-i așa ?

— Mi se pare foarte greu să fiu amabil cu tine, îi replică el, amuzat. Acum, închide ochii și încearcă să ațipești. Nu am nevoie de vreo distracție suplimentară.

Corinne se relaxă și-și sprijini capul de speteaza scaunului.

— Ce răbdător poți să fii cu mine ! murmură ea cu ironie dar și visătoare în același timp.

Nu putea rezista magnetismului pe care-l degaja acest bărbat. Pleoapele îi coborâră, genele lungi îi umbriră obrajii. Se hotărâse să nu-i mai reziste, și i se păru că acesta era singurul mod rezonabil de comportament când era vorba despre Kiall Ballantine.

CAPITOLUL IX

Cónnie Ballantine fu bucuroasă să o aibă din nou acasă pe Corinne. Ţinându-se de promisiunea făcută, lucrase mult în absenţa lor la opera sa. Corinne, plină de energie, avea ce să bată la maşină toată ziua. Dar noaptea, totul se schimba şi nu-şi putea găsi somnul.

Aerul proaspăt şi cald, strălucitoarele flori tropicale, umpleau parcă aerul de o delicioasă moleşeală care se reflecta în graţia lentă a gesturilor ei, în privirea-i adâncă, în culoarea tenului său. Certitudinea dragostei pe care o simţea dădea un sens vieţii ei.

Tot timpul cât Lee şi Jill lipsiră de acasă, Kiall participa în fiecare seară, după cină, la discuţiile lor în legătură cu cartea. Era foarte informat asupra subiectului şi Connie Ballantine era încântată de interesul lui. Şi ea şi Connie erau vrăjite de farmecul lui incontestabil.

Uneori, luau cafeaua pe verandă. Ajungeau până la ei râsetele şi vorbele indigenilor, foarte diferite de glasurile limpezi şi blânde pe care le aveau în timpul zilei. Focurile făcute de aceştia luminau întunericul nopţii, şi în mintea Corinnei se gravau parcă trăsăturile caracteristice ale aces-

tor oameni și peisajul înconjurător. Cântecele lor, mai ales, îi reținea atenția. Mai întâi, acestea erau cântate de toți, într-un cor perfect, apoi erau reluate de nenumărate ori pe diferite tonalități. În aparență, erau foarte simple. Aveau însă o capacitate emoțională și o singularitate care-i amintea Corinnei de muzica orientală.

O dată, Kiall o conduse până la limita deșertului. Îi explică în detaliu unele aspecte evocate de Connie Ballantine în cartea ei. Corinne fu astfel uimită să afle că deșertul acesta, această întindere vastă uscată, mărginită de coline de nisip roșiatic, era încă neexplorat doar cu doisprezece ani înaintea nașterii ei. Kiall Ballantine spunea că Leichardt, exploratorul german, pierise undeva în spatele acestor creste, și că nu s-a mai auzit vorbindu-se despre el, dar Stuart se întorsese totuși, sleit, din interiorul acestor pământuri aride.

Kiall îi povesti Corinnei cum, pentru a traversa deșertul, avioanele zboară la mare altitudine. În felul acesta, în caz de pană de motor, ele pot să se lase purtate de curenții de aer și să-și salveze astfel ocupanții de o moarte sigură.

Îi spuse de asemenea și povestea primului om care reușise să traverseze deșertul. Era bine cunoscut prin ținuturile astea, și s-a hotărât să accepte provocarea acestor întinderi fierbinți. A așteptat timp de șapte ani ca să înceapă să plouă în deșert pentru ca, după părerea lui, milioanele de seminte îngropate în nisip să înceapă să germineze. Atunci, călare pe o cămilă, și însoțit de un servitor devotat, își începuse călătoria, riscându-și viața.

Două săptămâni mai târziu, apărea din nou pe drumul dinspre Birdsville, și le vorbea oamenilor despre un minunat covor de flori pe care-l văzuse în deșert. Nimeni nu-l crezuse, până ce el developase fotografiile făcute în călătorie și le arătase oamenilor.

Corinne asculta cu atenție povestea. Încurajată de atitudinea relaxată a lui Kiall, îi puse o mulțime de întrebări. Din moment ce această regiune era atât de importantă pentru el, și pentru ea devenea importantă.

Lumina mișcătoare a mirajelor forma lacuri a căror suprafață tremura în soare. Foarte departe, deasupra lor, un vultur se lăsa să planeze pe curenții de aer, apoi bătu din aripi pentru a urca mai sus, mereu mai sus... Ei rămaseră aici să discute tot felul de lucruri interesante, până la apusul soarelui.

*

* *

Lee și Jill trebuiau să se întoarcă de la Russel Downs în ziua aceea. Connie Ballàntine, absorbită de cartea sa, cu capul plin numai de ritualuri sacre și totemuri, a căror origine urca până în timpuri străvechi, îi adresă Corinnei un zâmbet afectuos când o văzu că tocmai împrospăta buchetele de flori din vaze și le așeza în locurile strategice din casă.

Când se îndreptă spre hol, Corinne zări silueta suplă a lui Kiall. Era ceva cu totul neobișnuit să-l vadă acasă la această oră a dimineții, așa că puse vaza pe o măsuță și ieși pe verandă. Kiall

mergea repede. Partea stângă a cămășii îi era sfâșiată și pătată de sânge. Ridicând capul o văzu pe Corinne cât era de palidă, abia mai ținându-se de un stâlp al verandei.

— Ce-ai pățit ? întrebă ea slab.

El îi răspunse sec :

— Să nu leșini acum ! Așază-te și întoarce capul. N-am nimic. Doi băieți mai nepricepuți mânau o cireadă de viței și unul a îmboldit cu bățul un vițel care a avut după aceea o reacție mai violentă. Bine că am auzit hărmălaia, pentru că, altfel, am fi avut aici diseară un concert de vaiete.

El trecu pe lângă ea, își rupse cămașa și și-o apăsă pe rană. Corinne întoarse încetișor privirea.

— Te simți bine ? îl întrebă ea pe un ton prefăcut ferm.

— O să intru în casă să-mi curăț porcăria asta. Am fost cu toții vaccinați, așa că nu există nici un motiv de îngrijorare, îi răspunse el pe un ton ușor iritat.

Corinne se ridică. Ochii îi alunecară pe spatele lui puternic și bronzat, când Kiall intră în casă. Ea îl urmă imediat. Îi trecuse prima reacție de spaimă.

— Te ajut eu, Kiall. Te rog, lasă-mă pe mine. Nu sunt chiar atât de sensibilă pe cât par. A fost primul șoc, atâta tot.

El nu-i răspunse și se îndreptă spre baie.

— Nu mai fi atât de aspru cu mine, Kiall, reluă ea cu o voce blândă care-i trăda sentimentele. Vreau să te ajut.

El luă din dulăpiorul de farmacie un dezinfectant şi o faşă, în timp ce Corinne se spălă pe mâini şi umplu un lighean cu apă. El îi privi chipul palid şi încordat.

— Eşti un bun exemplu al curajului feminin... din genul celor care zic „ori o fac, ori mor". Hai, apropie-te, copil încăpăţânat ce eşti. Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

Timp de câteva clipe, Corinne examină urma lăsată de cornul viţelului. Începu să spele plaga, muşcându-şi violent buzele pentru a le împiedica să tremure. Apoi o curăţă bine şi o dezinfectă. Cu siguranţă că era dureros, dar Kiall nu lăsă să se vadă

„De fapt, gândi ea, se pare că eu sunt singura care sufăr".

Cu foarte multă blândeţe, tamponă rana ca să se usuce, întrebându-se cum să facă s-o închidă. Kiall o sfătui :

— Rupe o bucată de leucoplast. Acesta o să ţină marginile plăgii apropiate la fel de bine ca şi o cusătură.

Apoi, Corinne îi făcu un bandaj foarte pricepput, după care puse obiectele de care se servise la loc în dulăpior. Kiall îi adresă un zâmbet fermecător.

— Bravo, micuţo ! Eşti o eroină.

— Drăguţ din partea ta să-mi spui asta, Kiall

Ea îi zâmbi cu gravitate. Obrajii începuseră să i se mai coloreze

— Până acum, n-am mai dat nimănui primul ajutor, reluă ea, un pic vexată. Dar m-am descurcat destul de bine, nu-i aşa ?

El o privi cu o expresie ciudată pe faţă.

— Probabil că eu n-aş fi reuşit fără tine.

Îi prinse bărbia şi o făcu să-şi ridice faţa spre el.

— Dar, oricum, eşti mult prea emotivă şi sensibilă ca să poţi fi o bună infirmieră.

Chipul lui, mândru şi viril, era foarte aproape de cel al Corinnei. Ea îl privi întrebător, dar el îşi puse uşor mâna pe umărul ei şi o conduse până la uşă.

— Îmi pun o altă cămaşă, şi plec din nou.

Ajuns în hol, se opri o clipă.

— Oh, era să uit. Luke Russel vine împreună cu tatăl său... Vor rămâne la prânz, şi vor pleca imediat după aceea. Încearcă să nu-l zdruncini prea mult, ca o fată bună ce eşti. Ar putea să fie enervant să te văd altfel.

Corinne îl privi surprinsă.

— Doamna Ballantine ştie ?

— Fireşte.

— În cazul acesta, de ce nu mi-ai spus şi mie mai devreme ? întrebă ea.

Urmă o clipă de tăcere încordată.

— De ce ţi-aş fi spus ? Nu-i o chestie aşa de importantă, şi nu este nevoie să-i dai prea multă atenţie. Dacă tânărul Luke este în căutarea unei aventuri romantice, n-are decât să şi-o caute în altă parte.

— Şi dacă eu aş avea o altă părere în această privinţă, „stăpâne din Bahl Bahla" ?

— Dar nu ai, nu-i aşa ? zise, trăgând-o spre sine

— Dacă asta este voia dumitale, domnule Ballantine... răspunse ea ironic, cu un aer supus.

El se îndreptă spre ușă. Ieși făcând o ultimă remarcă :

— Fă în așa fel încât să-ți respecți contractul.

Corinne privea fără să vadă un boboc de trandafir pe care-l ținea în mână. Chiar o să-l lase pe el să-i dicteze comportamentul ? Se va supune ea cu atâta ușurință ? Pe de altă parte, nu se putea oare ca rezerva ei față de Kiall să atragă atenția lui Luke și acesta să creadă că terenul este liber ?

*
* *

Până la urmă, Corinne se purtă cât se poate de natural. Cu toate acestea, ea fu de departe cea mai tăcută persoană din tot grupul.

Lee și Jill erau în plină formă și povesteau întâmplările din timpul cât stătuseră la familia Russel. Dacă Luke avusese intenția să se îndepărteze cumva cu Corinne ca să rămână puțin singuri, el fu foarte dezamăgit.

Într-adevăr, imediat după prânz, Kiall le propuse oaspeților săi să le arate transformările pe care le efectuase pe domeniu. După aceea, venise timpul să se pregătească pentru întoarcerea la Russel Downs. Luke, cu privirea cufundată în cea a Corinnei, îi transmise invitația mamei sale să vină cât mai curând în vizită la ei.

Seara, femeile cinară singure. După ce-și băură cafeaua, se instalară în salon. Lee îi povesti mamei sale mai multe întâmplări. Jill, cu un aer mulțumit, tăcea. Din când în când, îi arunca priviri

ascuțite Corinnei. Curând, conversația devie spre cartea lui Connie Ballantine. Jill se întoarse către mătușa ei.

— Am un teanc de schițe noi pe care aș vrea să ți le arăt. Ți-ar putea fi folositoare, la capitolele în care vorbești despre creșterea oilor.

Connie Ballantine o privi recunoscătoare.

— Mi-ar plăcea mult să le văd, draga mea... și mă tot gândesc la un lucru. Crezi că l-ai putea desena pe Moonkabilla care, așa cum spuneau femeile, teroriza triburile de aborigeni ? Acel ciudat sunet, ca o vibrație, care vine uneori dinspre deșert, se crede că este vocea zeului. M-am gândit că trebuie să creez și puțină atmosferă misterioasă.

Ușor încruntată Jill, părea că se concentrează asupra subiectului. Apoi se ridică și se duse să-și ia carnetul de crochiuri, urmată imediat de mătușa sa.

Lee o privi pe Corinne.

— Ce ți s-a întâmplat ?

Corinne fu luată prin surprindere, dar preferă să tacă.

— De când am venit, mi-am dat seama că ceva nu este-n regulă, insistă Lee.

— Nu-i nimic important.

Corinne zâmbi, încercând să câștige timp.

— Poate că m-am simțit puțin jenată în timpul mesei. Dragul tău frățior nu prea este de acord cu relațiile mele amicale cu Luke Russel.

— Dumnezeule ! N-aș fi crezut niciodată că poate să ia astfel lucrurile !

— Kiall ia întotdeauna lucrurile așa cum îi convine lui, murmură sec Corinne. Este un adevă-

rat dictator, și asta este absolut exasperant.

Lee îi luă imediat apărarea fratelui său :

— Poate că-și închipuie că e de datoria lui să stea cu ochii pe tine. Tu n-ai pe nimeni aici, și se crede răspunzător pentru tine.

Nici măcar Lee nu găsise o explicație mai convenabilă...

Corinne îi zâmbi.

— Hai să vorbim despre tine. Crezi că fețișoara ta dulce a rămas întipărită în mintea lui Gavin Russel ?

— Dacă n-a rămas, nu este vina mea, mărturisi simplu Lee. Doamna Russel vrea să mai petrecem un weekend împreună, ca să luăm o hotărâre. A spus că o să organizeze o petrecere cu grătar. Cred că luna viitoare. O să fie mai răcoare atunci.

Connie intră în încăpere, urmată de Jill.

— Ia spuneți-vă părerea, fetelor.

Ea întinse o serie de crochiuri pe o măsuță joasă, și așteptă comentariile lor. Corinne era sincer interesată. Jill reușise să prindă atmosfera arzătoare a deșertului și frumusețea lui.

Își ridică ochii ca s-o felicite pe Jill, cu o sinceră admirație, dar aceasta îi adresă o privire ironică

Connie Ballantine luă un desen cu o cămilă împovărată cu bagaje. Dedesubt, era un alt desen, mai mic, reprezentând un convoi ce se îndrepta spre o colină. Privirea îi era îngândurată, de parcă își căuta în minte locul unde ar fi putut plasa aceste desene în cartea sa.

După aceea, le povesti fetelor câteva anecdote legate de cămile, de caracterul lor bizar și de ciudatul lor fel de a-și arăta mulțumirea.

Corinne era fascinată. Lee și Jill, care cunoșteau mai bine ținuturile acestea, erau mai puțin interesate.

Pentru Corinne însă, totul era atât de nou și interesant încât pur și simplu îi sorbea cuvintele lui Connie Ballantine. Istoria acestor ținuturi era mai ales o lecție de curaj și rezistență. Pe de altă parte, caii și cămilele erau atât de integrate vieții de fiecare zi, încât Connie Ballantine simțea că lucrarea ei ar fi fost incompletă dacă nu le-ar fi menționat.

Puțin după ce toată lumea se dusese la culcare, Corinne auzi o bătaie la ușa ei. Așteptându-se s-o vadă pe Lee venind în vizită, deschise ușa cu un zâmbet primitor. Dar în prag se afla Kiall Ballantine. O privi cum era îmbrăcată, într-o rochie de mătase plisată.

— Pune-ți o bluză și niște pantaloni, vreau să-ți arăt ceva... Așa, ca o mică răsplată pentru că ai fost atât de curajoasă azi-dimineață.

Corinne vru să spună ceva, dar el nu-i lăsă timp.

— Nu mai pierde nici o clipă. Și, dacă mă gândesc, ar fi bine să faci ceea ce-ți spun eu și când îți spun.

Zâmbea și îi vorbea cu o voce mieroasă. Apoi coborî.

Corinne se schimbă repede și se duse în salon. Kiall păru să-i aprecieze ținuta.

— Ești o fată cuminte! Acum, să mergem atâta vreme cât ne surâde șansa.

Ieșiră în noaptea înmiresmată. Regel, armăsarul lui Kiall, aștepta. Kiall o urcă pe Corinne în

șa, apoi încălecă și el în spatele ei și își trecu un braț pe după talia fetei.

— Nu-mi pui nici o întrebare ? zise el ironic. Aș putea să te duc la capătul lumii.

Ea se înfioră ușor, și el râse încet. Pe câmpia întinsă, strălucirea lunii scălda pământul cu lumina ei albă.

Cântecul unui ritual de dragoste vibra în noapte. Se apropia și se îndepărta, purtat de vânt. Emoționată și încântată, Corinne putea să-și audă bătăile propriei inimi. Vântul îi ciufulea părul și ea își puse capul pe umărul lui Kiall. Ar fi dorit ca această plimbare nocturnă să dureze la nesfârșit, însoțiți de muzica aceasta care-i învăluia ca o vrajă.

Aproape de râu, totul era cufundat într-o tăcere stranie. Cântecul mai pluti o vreme în aer, apoi se stinse.

Kiall descălecă și-i întinse mâna Corinnei. Ea se lăsă să alunece lipită de el, și rămaseră astfel nemișcați o clipă. După ce legă calul de un prun sălbatic, Kiall răspunse privirii ei întrebătoare, arătând spre râu.

Porniră apoi alături printre tufișurile înflorite spre strălucirea argintie a apei. Kiall ținea crengile mai joase pentru a o lăsa pe Corinne să treacă. Se opri deodată și o prinse de braț. Încordată, ușor emoționată, ea îl privea. Se simțea amețită de mireasma puternică a florilor.

Fără un cuvânt, el o aduse în fața lui și-i întoarse capul spre malul mărginit de tufișuri.

Cuprinsă de o emoție stranie, Corinne privi locul acela luminat de razele reci ale lunii. Își ținu respirația, stupefiată.

Ca niște fantome palide, patru păsări „brolgas“ dansau, fără să observe prezența umană. Corinne era mută de uimire. Auzise deseori vorbindu-se despre dansul legendar al acestor păsări, dar ca să le vezi era un spectacol feeric, o experiență unică probabil, care îi dădea un sentiment de încântare și de irealitate. Corinne le privea, vrăjită.

Urletul unui dingo, asemeni unei melodii diabolice venite dinspre coline, întrerupse această scenă. Păsările se îndepărtară alunecând pe apă, apoi își desfăcură aripile mari și își luară zborul cu un foșnet mătăsos. Cântecul lor prelung vibra încă în aer. Multă vreme după aceea, Corinne continuă să privească râul. În sfârșit, își întoarse capul către bărbatul care ședea, tăcut, alături de ea.

— Spune-mi că nu visez, Kiall. Este totul atât de straniu, încât parcă nici nu s-ar fi întâmplat cu adevărat.

Vocea ei, ca o șoaptă, străbătu aerul liniștit. El nu-i răspunse, dar îi luă mâna ca s-o conducă de-a lungul pantei.

Corinne inspira profund aerul nopții. Spiritul acestui ținut o captivase. Acum, se simțea pe deplin inițiată în misterul și frumusețea Bahl Bahlei. Dincolo de râu, cântecul tânguitor al unei femei tremura în noapte. Cerul, de un negru de catifea, era stropit cu stele strălucitoare.

Corinne îl ținea pe Kiall de mânecă. Aproape că trebuia să alerge ca să țină pasul cu el. Vocea ei, blândă și respectuoasă, era abia ca o răsuflare.

— Îți mulțumesc, Kiall. Acum, fac și eu parte cu adevărat din acest loc misterios.

El se opri brusc, ca un vânător la pândă. Corinne râse încetișor.

— Nu cumva faci și tu parte din acest vis, Kiall ? Nu ești vreun „vrăjitor negru" ? Răspunde-mi, sunt un pic speriată.

— Ah, va să zică tot te mai sperii ? Cam bănuiam eu.

Din nou, tonul lui era sec. Corinne îl făcu să tacă punându-i o mână pe gură.

— Nu, n-am să te las s-o faci. N-am să te las să distrugi această clipă magică. Nu se poate să te porți neplăcut cu mine tocmai acum.

— Și, ca să încheiem această visare, cam ce ți-ai mai dori ? Un salut cast pentru zeița lunii ? Dacă-i așa, presupun că nu vei fi stânjenită dacă eu îți fac acest serviciu ?

Corinne nu rezistă când el își aplecă fața spre ea. Începu să-i mângâie cu buzele obrajii, foarte încet. La primul contact, Corinne se înfioră, ca o frunză în vânt. Când el îi prinse cu mâinile umerii, ea începu să tremure. Se vedea bine că o provoca în mod deliberat, buzele lui continuând să-i mângâie obrajii. Nemaiputând să suporte, ea îl opri și-și lipi buzele de ale lui.

El se crispă brusc. Corinne îi simți fiecare mușchi al bratelor încordându-se și respingând-o. Se îndepărtă de ea, și îi vorbi cu o voce pe care ea nu i-o cunoștea :

— Nu ai dreptul să faci asta, Corinne, și să nu plătești prețul.

Își auzi, vag, sunetul propriei voci, atunci când el o respinse. Luna îi lumina trăsăturile dure și hotărâte.

— Dacă aş crede că poţi să săruţi astfel şi un alt bărbat...

Se întrerupse brusc, înfăşurându-i Corinnei părul mătăsos în jurul gâtului.

Ea se clătină.

— De ce trebuie să spui aşa ceva ?

— De ce nu ? Nu cred că nu-ţi cunoşti puterea asupra bărbaţilor.

Corinne se simţi rănită de acest ton disprețuitor.

— Aşadar, eşti convins că eu sunt o cuceritoare înnăscută ! Ar fi mult mai uşor să domesticesc un vultur decât să trezesc în tine un pic de tandreţe ! Fireşte, nu sunt genul de femeie care să-ţi placă. Genul tău este femeia de care la un moment dat de poţi lipsi. Ai spus-o chiar tu. Dar ai grijă, ar putea să te cucerească o altă femeie, să-ţi intre în suflet, şi atunci vei fi invadat de o mulţime de emoţii. Vei fi la fel de vulnerabil ca oricare alt bărbat, Kiall Ballantine. Expus la aceeaşi teribilă spaimă de a iubi, fără posibilitatea de a-i pune capăt, fără posibilitate de scăpare.

— Tot ce-mi spui este foarte pitoresc, dar nu-mi este prea limpede. Ce urmăreşti ?

El o privea cu atâta răceală, încât ea se retrase un pas.

— Să te înfurii, şi te-am înfuriat, nu-i aşa ? Ai avea chef să mă baţi acum !

Ochii ei se umplură dintr-o dată de lacrimi care străluceau ca diamantele în noapte.

— Aşadar, focul s-a stins, zise el mieros. Minunat. Dar câtă insolenţă ! Ai însă absolută dreptate, Corinne, am un chef nebun să te bat. De fapt, de multă vreme îmi doresc asta. Dar dacă

încep acum, nu sunt sigur că mă voi mai putea opri.

Vântul nopții începuse să-i biciuiască, și instinctiv, el îi făcu scut cu trupul tău. Părea că erau prizonierii acestei nopți stranii. O bufniță scoase deodată un țipăt, ca un semnal supranatural și misterios.

Kiall îi vorbi pe un ton aspru și autoritar :

— Acum, vino. Te duc acasă. Poți să-ți rumegi toată noaptea ura pe care mi-o porți.

El făcu un pas spre ea și Corinne o luă la fugă. Alerga orbește, fără să știe ce face. Se simțea epuizată nervos. Își șterse violent buzele încă fierbinți după sărutul lui.

„Dragoste și umilință" ! gândi ea, întristată. „Umilință și rușinea de a iubi !"

Era înghețată de frig și de durere. Kiall, călare pe armăsarul său, o ajunse repede din urmă. O apucă și o trase în fața lui în șa, ținând-o ferm.

— Acum te simți mai bine ? o ironiză el.

Corinne făcu instinctiv o mișcare de retragere, dar el o strânse și mai tare.

— Stai liniștită ! N-am să mă mai las păcălit încă o dată !

Ea nu-i răspunse, dar nu se mai zbătu. Lumina lunii îi desena profilul trist, razele reci dansau pe buzele ei disperate. O lacrimă i se rostogoli încet pe obraz și căzu pe mâna lui Kiall.

Când el o văzu atât de tristă și dezarmată, își mai slăbi strânsoarea și galopară rapid spre casă.

CAPITOLUL X

Noaptea aceea marcase o cotitură decisivă în relațiile ei, mereu încordate, cu Kiall Ballantine. Acum, erau doi dușmani care se purtau unul cu altul rece dar curtenitor. Toți cei din casă observară repede această nouă situație foarte încordată. Lee și mama sa se prefăceau că nu o iau în seamă.

Nu însă și Jill. Profită de prima ocazie și se duse în biroul unde lucra Corinne, în timp ce mătușa ei se odihnea. Cu un aer aproape amical, se îndreptă spre Corinne.

— Ah, micuță secretară, dură mai este viața !

Cuvintele acestea ascundeau un subînțeles pe care Corinne nu se putea preface că nu-l observase

Se opri să mai bată la mașină. Își înălță capul, nepăsătoare.

— Știu că vei fi de o sinceritate dezarmantă, Jill, dar încă este prea devreme. Mie îmi trebuie mult timp dimineața până mă trezesc de-a binelea.

Jill nici nu clipi.

— Tonul acesta lejer al tău mă dezamăgește, draga mea. Este remarcabil că lucrarea mătușii avansează atât de repede. Altfel, situația actuală

ar putea deveni stânjenitoare pentru tine. Simţi asta, nu-i aşa?

Corinne o privi în faţă.

— De ce, se vede chiar atât de bine?

— Sincer vorbind, draga mea, da. Eşti teribil de nervoasă şi agitată în ultima vreme. În afară de asta, cu siguranţă că-ţi dai şi tu seama că mătuşa Connie percepe şi ea această tensiune. Nu este obişnuită cu o asemenea stare de lucruri în casa ei.

— Şi asta te priveşte pe tine, nu-i aşa?

Corinne se hotărî să treacă la atac, aşa că întrebă:

— Ce mai ştii despre soţul tău?

Frumosul chip al lui Jill reflectă imediat furia.

— Asta, în mod sigur, este numai treaba mea!

— Bineînţeles, murmură Corinne. Dar mi s-a părut că te interesează atât de mult persoana mea încât am simtit că-ţi datorez acelaşi interes... Linişteşte-te, Jill. Încă o lună, şi eu nu voi mai fi aici.

— Oh, într-adevăr?

Faţa lui Jill se lumină.

— La nevoie, aş putea să te înlocuiesc şi eu, dacă crezi că într-adevăr vrei să pleci. Eu ştiu ce aş face în asemenea împrejurări. Problema este, vezi tu, că Kiall nu apreciază genul tău de femeie. Ai constatat asta pe propria-ţi piele. Blândeţea este arma cea mai puternică a unei femei. Nici unui bărbat nu-i place să facă să sufere o femeie dulce şi drăguţă.

— Aşa cum eşti tu, Jill ? întrebă ironic Corinne.

Ochii tinerei femei scânteiară.

— N-o lua aşa. Eu cred că vicleniile şi răutăţile nu-ţi stau în fire. E păcat, dar ce să-i faci, nu poţi câştiga întotdeauna.

— Dacă o femeie îl va seduce pe Kiall Ballantine, va însemna că a reuşit să-l seducă pe diavol în persoană, zise Corinne cu un dispreţ amar.

— Nu fi aşa de cinică, draga mea. Kiall, şi tu ştii asta la fel de bine ca mine, este un bărbat senzaţional, din aur curat ! S-ar putea ca prima dată să fi eşuat în căsnicia mea, dar asta n-o să mi se mai întâmple, crede-mă ! Am acum mult mai multă experienţă.

Corinne întoarse capul, ca din faţa unei lumini prea puternice Fiecare cuvânt al interlocutoarei sale îi zdruncinase şi mai tare încrederea în sine şi echilibrul.

— Îţi admir optimismul, Jill. Aş fi crezut că este mult mai greu să-ţi schimbi soţul decât să-ţi schimbi serviciul, dar tu eşti dovada contrarie. Cunoscându-l pe Kiall, crezi că el va aştepta cu răbdare până ce se va pronunţa divorţul tău ? Mi se pare puţin probabil, dar este adevărat, eu n-am experienţa ta. Aş fi crezut mai degrabă că un bărbat ca el, atât de autoritar şi independent, ar vrea să fie primul în toate cele. Dar, cum spui tu, asta este problema ta.

Privirea lui Jill rămăsese fixă, foarte rece.

— Poţi să mi-l laşi mie fără nici o grijă. Eu cunosc bine bărbaţii. Tu ar trebui să ţii minte lecţia asta, pentru data viitoare ! Manierele blânde

sunt cele mai dezarmante. Ceea ce tu n-ai înțeles la timp, și ai continuat să fii arțăgoasă.

Corinne privea cu intensitate chipul interlocutoarei sale. Își dădea seama că Jill, în felul ei, era foarte puternică.

— Poate că ai dreptate, murmură ea pe un ton obosit. Acum, scuză-mă. Discuția asta nu mă privește pe mine, și sunt sigură că și tu dorești să-mi termin cât mai repede treaba.

Jill era radioasă.

— Știi, Corinne, zise ea fără malițiozitate, eu am câștigat într-adevăr. Cred că am un talent pe care puțini oameni îl posedă : pot să aștept foarte mult timp până obțin ceea ce doresc.

Corinne își lăsă capul în jos.

— Ești foarte dulce, Jill. Nu mă mai mir să văd că oamenii te iubesc.

Jill râse ușor și ieși din încăpere. După ce ea ieși, Corinne se ridică și se duse până la fereastră. Acum că rămăsese singură, nu mai avea nevoie să se controleze Aerul ei curajos de adineauri dispăruse, lăsând locul unei tristeți resemnate. Curând, va trebui să se gândească în mod serios la viitorul ei. Curând, va trebui să părăsească Bahl Bahla, și să-l alunge pe Kiall Ballantine din gândurile ei pentru totdeauna. Dar cum ? Imaginea lui îi apăru în fața ochilor fără voia ei.

Tresări auzindu-i vocea. Era aici. Cu statura lui înaltă, cu umerii largi, umplea parcă micul birou. Chipul îi era impasibil. Ochii lui verzi o priveau cu dispreț, dar nu se puteau dezlipi de ea.

— Connie mi-a spus că eziți dacă să faci călătoria asta în interiorul continentului sau nu. Sen-

tumentele tale pentru mine au vreun rol în această ezitare ?

Corinne se înfioră ușor.

— Bineînțeles că nu, minți ea cu nerușinare. Încerc să nu mă mai gândesc deloc la tine.

El o privi ironic.

— În cazul acesta, promite-mi că nu vei mai invoca pretexte ca să nu te duci. Connie este foarte mulțumită de progresele cărții sale, așa că ăsta nu este un motiv. Oricum, aș dori ca această carte să fie văzută și de un profesionist. Editorul poate că va și scoate un mic tiraj. Vezi, fetițo, ți-ai îndeplinit datoria.

Ea își scutură ușor capul, ca pentru a se apăra de cuvintele lui și de implicațiile lor.

— Vrei într-adevăr să te debarasezi cât mai repede de mine, nu-i așa ? Să mă scuteşti de toate responsabilitățile ? Dar mai întâi, trebuie să-i faci acestei fetițe nesuferite o ultimă plăcere, o călătorie în interior !

Îl înfruntă cu privirea, apoi continuă :

— Câștigi, Kiall Ballantine ! Așa cum ai câștigat întotdeauna, și cum vei câștiga mereu, presupun. Dar să nu crezi că mă voi lăsa pradă disperării. Voi face această excursie. Îmi voi termina treaba aici, și apoi îmi voi continua drumul, bucuroasă la gândul că, pe viitor, nu voi mai întâlni decât oameni obișnuiți !

El o privea cu o expresie ciudată.

— Nu pot fi chiar atât de rău cum mă crezi tu, Corinne. Încearcă să te relaxezi, copila mea. Pari că, la cea mai mică atingere, ai putea să te frângi.

— La atingerea ta ! strigă ea cu o voce alterată.

Gata să izbucnească în lacrimi, trecu alergând prin fața lui. Abia avu timp să observe că el se retrase, fără un cuvânt, pentru a-i face loc să treacă.

Ajunsă în camera ei, se prăbuși pe pat, în lacrimi. Într-unul din rarele momente de autocompătimire, se întrebă de ce trebuie să suporte această nouă suferință, la atât de puțină vreme de la moartea tatălui său. Cei mai mulți dintre oameni supraviețuiesc dezastrelor emoționale. Acest sentiment irezistibil, această nebunie pe care o simțea pentru Kiall Ballantine, putea și va fi depășită... mai târziu. Probabil că atunci va fi alta, va fi schimbată, va fi mai dură. Își va face o armură împotriva viitoarelor suferințe.

Cineva bătu la ușă. Corinne nu răspunse, abia dacă îndrăznea să mai respire. Prin ușă, se auzi vocea dulce și clară a lui Lee.

— Doar eu sunt.

Lee deschise ușa și intră. Se apropie, tăcută, de patul prietenei sale. Ochii ei mari, albaștri, reflectau dezamăgirea.

— Rina, draga mea, ce se întâmplă ? Dar bănuiesc eu cam ce. Kiall e de vină, nu-i așa ? Știam eu asta de multă vreme.

Mângâie încetișor capul brun al Corinnei.

— Nu mai plânge așa, altfel încep și eu să plâng, și atunci, ce facem ? Trebuie să existe o soluție. Nici un bărbat nu este de necucerit, amintește-ți.

Corinne, fără voia ei, se lumină la față și-și înghiți lacrimile. Lee întotdeauna știuse s-o consoleze.

— El este Dar nu-ți face griji pentru mine, o să-mi treacă.

După o clipă de tăcere, Lee întrebă pe nepusă-masă :

— Despre Kiall e vorba ?

— Despre care altul ? îi răspunse simplu Corinne. Poate să ți se pară caraghios, dar citind jurnalul Laurei Ballantine, am simțit exact emoțiile complexe pe care ea le simțea față de soțul ei. Toată dragostea și ura aceea... Chiar și mama ta mi-a vorbit despre asta. Același lucru îl simt eu pentru Kiall. Ciudat, nu ? Dar el nu mă iubește, și nici nu mă urăște. Eu doar îl enervez, pur și simplu, și nu-mi cere nimic. Nici eu, de altfel, nu-i cer nimic, adăugă ea cu mândrie. În cea mai mare parte a timpului, îl detest.

— Dar îl visezi noaptea, replică Lee cu simpatie și sensibilitate.

Corinne respiră adânc.

— Cam așa. În orice caz, unii vor câștiga.

Lee ridică sprâncenele.

— Jill ! exclamă ea. Trebuie să recunosc că se străduiește cât poate. Dar este complet nebună. Sunt sigură că pe Kiall nu-l interesează. Mai întâi că este căsătorită. Se poartă drăguț cu ea, dar asta nu-l costă nimic. El este fermecător cu toate femeile pe care le întâlnește. De fapt, s-ar putea spune că tu ești singura fată de care este ostil.

— Ce onorată sunt ! zise Corinne încercând să zâmbească. Am acceptat să fac excursia asta. M-a făcut să-i promit că am s-o fac.

— Eu şi cu mama am fi fost teribil de dezamăgite dacă n-ai fi mers. Grijile tale îţi vor părea neînsemnate, când te vei afla la picioarele „Stâncii". Este atât de impresionantă !... Şi, apropo de Kiall, nu ştiu nici eu ce să zic. O să mă mai gândesc, şi voi găsi poate o soluţie. Mi se pare nedrept să te văd atât de nefericită.

— O să mă descurc . spuse cu îndrăzneală Corinne. Fratele tău vitreg a fost pentru mine o experienţă cu totul nouă, adăugă ea cu o urmă din vechea ei nepăsare.

— Poate că-l interesezi mai mult decât ar vrea el ? sugeră Lee.

Corinne surâse.

— Trebuie să recunoşti atunci că el foloseşte o tehnică foarte eficace pentru a se proteja : se foloseşte de creierul său pentru tot ceea ce are vreo legătură cu inima lui.

— Dar inima are propria ei viaţă. Lucrurile se schimbă întotdeauna, îi replică Lee, optimistă.

Corinne începu să râdă de-a binelea.

— Hai, viaţa merge înainte ! E timpul să mă întorc la treabă. Tocmai am ajuns la capitolul despre hieroglifele sacre.

*
* *

Începând din momentul acela şi până în clipa plecării spre Alice Springs, Corinne nu-şi mai acordă nici un pic de răgaz. Redactă manuscrisul lui Connie Ballantine ştiind că, cu cât va fi terminat mai repede, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea. Liniştea locuitorilor din Bahl Bahla

o interesa mai mult decât orice. Ea, şi numai ea era elementul ce tulbura această mică comunitate. Kiall însuşi spusese asta. Totuşi, Connie Ballantine se purtase mereu cu multă căldură faţă de ea, şi îi apreciase întotdeauna eficacitatea.

Corinne îl văzu puţin pe Kiall în zilele ce urmară. Dar şi cea mai fugară privire a lui era de ajuns ca s-o tulbure profund şi să-i reamintească faptul că plecarea ei definitivă se apropia.

Lunile petrecute la Bahl Bahla fuseseră minunate ; dar totul era pe sfârşite. Acum, Corinne începea să-şi adune amintirile. Anotimpurile se schimbau, iarna îi va urma toamnei ; aerul era înmiresmat de mirosul ierbii proaspăt cosite.

Niciodată, până în ultima clipă a vieţii ei, nu va putea uita freamătul azuriu al mirajelor, dunga roşcată a colinelor, blândeţea tânguitoare a cântecelor indigenilor. Mândreţea triumfătoare a unui răsărit de soare în aceste ţinuturi îi va rămâne întipărită pentru totdeauna în minte, va fi întotdeauna însoţit de ritualul de dimineaţă al cântecelor păsărilor. Viitorul ? Privea spre el cu o ciudată detaşare.

CAPITOLUL XI

Alice Springs nu mai era avanpostul singuratic al capătului lumii, ci un centru turistic prosper. Încă nu era plin sezon, dar străzile erau deja invadate de o mulțime veselă și viu colorată.

Kiall trebuind să dea niște telefoane la baza medicală, femeile își petrecură prima parte a zilei vizitând orașul și împrejurimile. Așa cum observă Connie Ballantine, Alice Springs nu mai era capitala Țării Moarte. Exista acum aici un hotel de primă mână și numeroase alte posibilități de închiriere pentru a satisface cererile turiștilor.

În micuța galerie de artă „Tmara Mara", Corinne cumpără o minunată acuarelă pictată de un artist din Aranda. Mai târziu, se îndepărtă împreună cu Lee, pentru a explora magazinele de suveniruri, pline de obiecte de artizanat. Connie Ballantine și Jill plecaseră înainte, ca să admire celebra colecție de opale expuse la „Rith" care era de fapt o căsuță minusculă.

Când ajunseră și Corinne cu Lee, un grup de turiști americani tocmai se mirau că un asemenea tezaur nu era mai bine protejat împotriva hoților. Corinne privi instinctiv sistemul de alarmă, dar Lee îi șopti :

— Alice este foarte departe de orice altă aşezare, iar postul de poliţie se află chiar în faţa muzeului.

După masa de prânz de la hotel, Kiall închirie o maşină şi le conduse la Aranda, locul de reşedinţă al artiştilor aborigeni. Se putea vedea imediat că oamenii aceştia nu erau nişte mâzgălitori pe pânză, ci artişti adevăraţi. Mulţi dintre ei îşi expuneau pânzele în galeriile de artă ale marilor oraşe, sau chiar în străinătate.

Corinne îl văzu pe Kiall conducând-o pe Jill către o expoziţie deosebit de interesantă, dar întoarse capul când îl văzu scoţându-şi portofelul şi oferindu-i tinerei femei un tablou care-i plăcuse. Agăţată de braţul lui, Jill radia.

Pe drumul de întoarcere, făcură un ocol pentru a-i arăta Corinnei unde fusese locul primei aşezări stabile pe aceste meleaguri. Era un şir de clădiri vechi, albite cu var, aflate acum la patru kilometri de oraşul modern.

Corinne era fascinată de tot ceea ce vedea. Deşertul, straniu şi magnific, îi atrăgea irezistibil pe orăşeni.

După-amiază, Connie spuse că ar vrea să asiste la un rodeo. Mărturisi veselă că asta era o slăbiciune a ei, şi problema fu rezolvată când Corinne recunoscu şi ea că nu asistase niciodată la un asemenea spectacol.

Locul unde urma să se ţină rodeo-ul era un furnicar de lume. Turişti, locuitori din Alice Springs, fanatici ai dresurii de cai, vorbeau şi râdeau răsucindu-şi neîncetat ţigările.

Când se aşeză pe băncile ce ţineau loc de tribune, Corinne simţi că i se strânge stomacul de

teamă, ca şi cum urma să asiste la o luptă cu tauri.

— Aşază-te şi relaxează-te, o sfătui Lee bătând-o amical pe mână. N-ai nici un motiv să-ţi faci griji. Mai întâi, va avea loc un spectacol cu dresură de cai, şi nu toţi bărbaţii pe care-i vezi aici sunt experţi în aşa ceva. Ei nu reuşesc întotdeauna să depăşească această irezistibilă provocare care este calul sălbatic.

Chipul ei radia de entuziasm, ca şi cel al mamei sale de altfel. În schimb, Jill afişa un aer blazat.

În boxă, se încerca înşeuarea aprigului animal. Un îngrijitor îi trecu hăţurile peste gât şi îi puse zăbala în gură, un altul aranjă pătura şi şaua. Calul se cabra şi necheza, dădea înnebunit din cap. Până la urmă, se potoli dar continua să freamăte.

Primul candidat îşi înfundă bine pălăria peste părul roşcat, urcă pe gard, apoi se lăsă uşor să alunece în şa. Picioarele lui găsiră scările, şi cineva îi întinse frâul. Se auzi o voce :

— Gata ?

— Gata, daţi-i drumul !

Poarta se deschise, şi mulţimea începu să urle. Corinne, încremenită, văzu calul şi călăreţul năvălind în arenă. Câteva secunde mai târziu, călăreţul zbura prin aer, neluându-i în seamă pe spectatorii care-i strigau :

— Ţine-te bine !

Dar el căzu într-un nor de praf, în timp ce calul care-l azvârlise era condus pe culoarul spre boxă.

Tânărul roşcovan se ridică de jos cu dificultate, strâmbându-se de durere. Mulţimea îl aplau-

dă. Corinne, ușurată că-l vede în picioare, aplaudă și ea. Toate astea i se păreau absurde.

— Gata ? se auzi din nou o voce.

Iată că reîncepea distracția ! Corinne se simțea ușor buimăcită. Ideea aceasta de a-i îndemna pe bărbați să-și rupă oasele i se părea nebunească.

— Ce zici de toate astea, orășanco ? o întrebă Kiall.

Ea râse pe înfundate.

— Cred că dresajul este un adevărat sport.

— Da, zise Kiall cu un zâmbet strălucitor. Un sport care le intră în sânge bărbaților, și nu le dă pace până ce nu se trezesc... în spital.

— Este o nebunie ! exclamă ea.

— Crezi că poate fi strunit un cal sălbatic ?

O privea provocator.

— Ei bine, să zicem că pe tine nu prea te văd riscând să-ți rupi oasele doar pentru a-ți provoca senzații tari.

— Chiar dacă un asemenea animal sălbatic este blând și tulburător ?

Privirea lui era de nepătruns. Când Jill îi spuse ceva pe un ton morocănos, el se întoarse spre ea. Corinne își îndreptă din nou atenția spre arenă. Mulțimea părea să aprecieze spectacolul.

Zece minute mai târziu, se auzi dintr-un difuzor :

— Și acum, o surpriză plăcută, doamnelor și domnilor. Dar mă întreb dacă trebuie s-o anunț ?

Vocea imperturbabilă continuă :

— Următorul nostru candidat este domnul Kiall Ballantine, din Bahl Bahla. Cred că toți cunoașteți numele de Ballantine, renumit în mediile crescătorilor de vite. Cred că aceasta este, într-un

anumit fel, o luptă personală. Așadar, iată-l pe domnul Kiall Ballantine!

Lee apucă mâna Corinnei cu o forță surprinzătoare.

— Sfântă Fecioară! El n-a mai făcut niciodată așa ceva! Nici măcar n-am observat când a dispărut de lângă noi.

Deodată, calul și noul său călăreț năvăliră în arenă. Corinne simțea că-i sare inima din piept. Mulțimea se pregătea să vadă un spectacol ieșit din comun.

Calul se cabră, dar călărețul ținea ferm cu o mână frâul, folosindu-se de cealaltă pentru a-și păstra echilibrul. Secundele treceau, și bărbatul rămânea în șa. Mulțimea își ținea răsuflarea. Nici o clipă nu dăduse drumul frâului din mână, nici o clipă calul nu avusese avantaj. După zece secunde, arbitrul pocni cu cravașa, semn că timpul se scursese. Kiall câștigase lupta.

După spectacol, fusese pregătit un grătar uriaș pentru mulțimea de oameni veniți să se distreze.

Femeile se grăbiră să se întoarcă la hotel pentru a se curăți de inevitabilul praf roșcat. Mâine, călătoria lor va atinge punctul culminant, atunci când vor zbura pe deasupra „Stâncii"!

*

* *

În ciuda a tot ceea ce auzise și citise până acum, Corinne își dădu seama că tot nu era suficient de pregătită ca să admire spectacolul pe care-l oferea „Stânca", să-i aprecieze măreția și noblețea. Simbol gigantic al acestor ținuturi, imen-

să, roşie şi incredibil de ciudată, aceasta se înnălţa în mijlocul deşertului.

Văzută de la nivelul solului, era şi mai impunătoare. După câteva minute, Corinne nu mai avu răbdare să rămână la acest popas turistic şi să admire „Stânca“ doar din acest punct. Lee, indulgentă cu această novice, propuse să plece împreună imediat şi să viziteze acest fenomen natural ca să facă şi nişte fotografii mai deosebite.

Îmbrăcate în pantaloni şi nişte bluze subţiri, cu aparatele de fotografiat pe umăr, se ciocniră de Kiall care tocmai intra în cabană. Acesta observă chipul luminos al Corinnei şi nerăbdarea ei abia stăpânită, şi i se adresă surorii sale vitrege :

— Dacă mai aveţi răbdare câteva clipe, vin şi eu cu voi. Dar mai întâi trebuie să vorbesc cu Connie.

— Minunat !

Lee, ceva mai sus pe treptele scării, se aplecă şi-l sărută pe obraz.

Cinci minute mai târziu, erau cu toţii afară. Stânca era luminată de soare. De o culoare uniform roşcată, se înălţa aproape vertical deasupra nisipului. Aspectul ei maiestuos era accentuat de absenta altor stânci în jur. Piatra, de formă ovoidală, era atât de netedă de parcă ar fi fost lustruită. Corinne fu impresionată de acest enorm bolovan, fără nici o fisură, care domina pământurile întinse.

Vântul, venit dinspre lacul Amadeus, făcea ca aerul să fie sărat. Vizitară numeroase grote, în care nomazii poposiseră adesea. Pereţii erau acoperiţi cu picturi rupestre.

Când ieşiră din nou la soare, Corinne puse întrebarea care-i stătea de mult pe buze :

— De unde vine stânca asta ?

Kiall, al cărui chip bronzat radia de interes şi de plăcerea de a da explicaţii, îi răspunse :

— Există multe teorii, dar cea mai importantă este aceea că „Stânca" aparţinea lanţului muntos ce se întindea spre sud-vest, în vremuri preistorice.

— Fantastic, nu-i aşa ? Stânca asta parcă ar fi răsărit aici de nicăieri... zise Lee, protejându-şi ochii de soare.

— De fapt, există două conglomerate, reluă Kiall întinzând braţul spre vest. Munţii Olga nu sunt prea departe de aici, la vreo douăzeci de kilometri doar. Un apus de soare pe aceştia este o splendoare.

Se întoarse spre Corinne. O flacără verde îi dansa în privire.

— Tatăl meu este unul dintre puţinii oameni albi care au avut parte de o furtună pe „Stâncă". Dungile acelea verticale de colo, seamănă cu nişte jgheaburi de scurs apa. Când ne povestea această experienţă, parcă o retrăia de fiecare dată. Zgomotele asurzitoare sfâşiau aerul şi era înspăimântător să vezi tone de apă scurgându-se pe aceste pante aproape verticale.

Corinne îşi putea imagina foarte bine acele cascade înspumate înalte de mai multe sute de metri.

— În vârf există nişte bazine, nişte rezervoare de apă. Capacitatea lor trebuie să fie enormă, pentru că şi în perioadele de secetă, când evaporarea este importantă, infiltraţiile venite de sus pot umple trei fântâni.

Fără să-şi dea seama, Corinne se apropiase de el.

— Ai zice că este o fiinţă vie. Mă simt un pic intimidată.

— Poţi să şi fii, îi zâmbi el. Pentru indigeni, „Stânca" este o fiinţă vie şi sacră. Acum, ai văzut-o. Poţi spune că ai vizitat unul dintre cele mai minunate fenomene ale planetei... în compania lui Kiall Ballantine.

Când spuse aceste ultime cuvinte, în colţul gurii îi apăru o cută ironică.

— Eşti o creatură fericită ! continuă el.

Lee zâmbi şi întoarse capul.

— Iată-le pe mama şi pe Jill, care pare cam indispusă.

— Ce zi minunată ! exclamă Connie Ballantine apropiindu-se de ei.

Plecară cu toţii împreună, dar grupul lor se diviză repede. Jill, cu o eşarfă de mătase pe cap şi îmbrăcată în rochie, părea foarte delicată şi feminină în acest mediu aspru.

Proprietarul cabanei insistă să-i împrumute maşina lui Kiall care, după-amiază, le duse pe toate să vadă deşertul într-un fel sau altul. Jill reuşi să se afle lângă Kiall în tot cursul zilei. Ochii îi străluceau, şi mereu întorcea capul spre el. Alături de Kiall, voinic şi bronzat, ea părea extrem de micuţă şi delicată.

Corinne trebui să apeleze la toată voinţa ei pentru a nu privi această pereche. Era hotărâtă să facă orice numai să nu-şi strice ziua asta pentru că, până acum, totul fusese într-adevăr perfect.

La un moment dat, Kiall coborî din maşină, culese un buchet de flori şi i-l oferi Corinnei.

— Ce zici de astea, orășanco?

Aplecându-se ușor, ea mirosi parfumul delicat. El îi zâmbi văzându-i expresia plăcut surprinsă de pe față.

— Neașteptat, nu-i așa? Este o plantă aromatică foarte apropiată de cele pe care le găsești în Ceylon și Java. Dar ciudat, vitele nu le mănâncă niciodată.

Uimită, Jill se întoarse și luă florile din mâinile Corinnei, scoase o exclamație de plăcere mirosindu-le dar, câteva clipe mai târziu, le aruncă neglijent pe jos.

Era deja târziu după-amiază când ajunseră la ultima dună. Departe, spre vest, cele cinci vârfuri ale munților Olga păreau să susțină cerul, de un albastru luminos pe fondul roșiatic al pământului.

Ridicând ochii, Corinne surprinse privirea lui Kiall ațintită asupra ei.

— Cea mai frumoasă priveliște a acestor ținuturi... sau una dintre ele, murmură el încetișor.

Când se întoarseră la cabană, soarele coborâse spre apus. Corinne se simțea vrăjită de magia pe care o degaja această regiune. Era cuprinsă de nostalgie, incapabilă să revină la realitate. Ținutul acesta era străvechi, neschimbat de secole. După un milion de ani, se mai vedeau încă urmele imensei mări preistorice, iar murmurul vântului printre flori semăna cu zgomotul valurilor...

Când ceilalți se duseră să se schimbe pentru cină, Corinne încă visa la tot ce văzuse. Mai era puțină lumină afară, așa că se hotărî să escaladeze singură stânca, doar până la nivelul grote-

lor. Soarele dispăruse, și aerul se răcea repede. Diseară, va trebui să-și pună pe ea un pulovăr de lână...

Chiar deasupra ei, văzu niște grote mai mari care se înfundau în stâncă. Se duse acolo, cu sentimentul curiozității pe care-l are orice descoperitor. Prima grotă nu i se păru prea interesantă, așa că, mergând de-a lungul peretelui, se îndreptă către a doua. O să arunce doar o privire, apoi o să plece. Nu se opri decât o clipă în fața desenelor delicate. Probabil că Lee era deja gata de masă și o căuta.

Pe jos, zări niște urme de oposum și, lângă un perete, niște baloturi de ierburi ce păreau să fie tutun. Intrigată, se apropie mai mult.

Urlă îngrozită când un liliac, apărut din fundul grotei, se repezi spre ea. Își ridică mâinile spre față ca să se protejeze, și se dădu înapoi înnebunită de frică. Cu ochii acoperiți, nu văzu unde calcă și căzu. Capul i se lovi de o piatră și văzu milioane de stele.

Auzi parcă de foarte departe sunetul propriei voci, și leșină.

Se înnoptase de-a binelea când își recăpătă cunoștința. Înfrigurată și amorțită, se ridică încet în sezut. În fața ochilor încă îi mai dansau cercuri luminoase, și-și plecă imediat capul, luptând împotriva senzației de greață care o cuprinsese.

Încet-încet, ochii i se obișnuiră cu întunericul, dar încă nu reușea să străpungă bezna ca de cerneală ce domnea în grotă. Nu era nici luna care să lumineze pantele abrupte. Cu toate acestea, întunericul de afară o îngrozea mai puțin decât noaptea opacă în care era prinsă prizonieră.

Prin deschizătura grotei, se auzea şuierând vântul. Corinne era gata să plângă. Nu trebuia să mai stea aici fără să facă nimic. Tremura şi simţea că va face o criză de isterie. O durea capul şi-i clănţăneau dinţii. Îşi ridică mâna ca să-şi dea la o parte părul ce-i căzuse pe faţă.

Înainte chiar de a auzi vocea, ea se întoarse. Era încordată ca un arc. Auzi din nou pe cineva strigând-o.

Ar fi recunoscut oriunde această voce. Se ridică repede, prea repede, şi durerea îi sfredeli tâmplele. Se apropie de deschizătură.

— Sunt aici, Kiall ! Chiar deasupra ta !

Chiar ei însăşi, propria-i voce i se păru vibrantă, mai puţin speriată dintr-o dată. El era undeva, foarte aproape. Era salvată !

Corinne aştepta, nerăbdătoare. Lumina unei lanterne sfâşie întunericul. Se ridică din nou, mai prudentă ca prima oară. Îi era frig şi continua să tremure, dar asta nu mai avea nici o importanţă. Amorţeala îi dispăruse de parcă n-ar fi existat niciodată.

— Corinne !

El o striga din nou, dar tonul lui era diferit. Corinne alergă spre el şi se ghemui la pieptul lui. Îi putea auzi bătăile inimii. După o clipă de tăcere, ea se auzi murmurând :

— Oh, Kiall !

El o cuprinse în braţe, şi ea îl simţea tremurând. Mâinile ei îi mângâiară spatele puternic.

— Eşti înghetată ! Am să fac un foc, şi apoi o să-mi explici ce cauţi aici, proastă mică !

Vocea lui era ciudat de încordată, ca şi cum şi-ar fi controlat-o pentru a nu lăsa să izbucnească furia.

— Te rog, nu te supăra, Kiall. Mă doare capul, murmură ea pe un ton jalnic.

— Te doare capul ?! Știi măcar de câtă vreme lipsești ? zise el pe un ton sacadat. Mie îmi dai tu dureri de cap, și cam de multă vreme !

— Kiall, nu te mint, mă doare capul !

Ea îngenunche și-i ținu lanterna până ce el adună niște vreascuri pentru foc.

— M-am lovit în cădere și am leșinat. Să știi că e foarte dureros, adăugă ea văicărindu-se.

El făcu un gest de exasperare.

— O să văd într-o clipă ce-ai pățit. Deocamdată, trebuie neapărat să te încălzești.

El apucă un balot ce se dovedi a fi într-adevăr tutun.

— Cei din tribul luritjas, probabil, l-au lăsat aici. Ce noroc să găsim așa ceva !...

Flăcările luminară grota, transformând-o într-o oază de căldură și lumină. Și chipul lui Kiall fu luminat de flăcări. El ridică brațele și-și scoase pulovărul.

— Am avut inspirație, zise el simplu ajutând-o pe Corinne să și-l pună.

Acum, se simțea în siguranță și încălzită. Pulovărul lui Kiall parcă-i transmitea ceva din forța lui. Îi mulțumi, recunoscătoare. Căldură, lumină, forță, protecție... Avea deci pe cineva care s-o ajute. Cineva care, de fapt, veghease întotdeauna asupra ei...

— Dă-mi voie să văd ce ai la cap.

Ea își întoarse fața spre el, iar el îi dădu părul la o parte, cu gesturi de o surprinzătoare blândețe. Îl auzi oftând ușurat.

— E doar un cucui. Cum te simţi ? Ai greţuri ? Ameţeli ?

— Acum e-n regulă, îi răspunse ea simplu. Cum facem să plecăm de aici ? Este foarte întuneric.

— Vom rămâne aici. Nu vreau să risc să ieşim acum, şi să-ţi rupi vreun picior sau vreo mână. Nu este nici lună pe cer. Vom rămâne aici până în zori. Nu-ţi face griji, continuă el sec. Eu te consider ca pe un copil rănit. Un cucui la cap îţi ajunge pentru o aventură. Nu-i nevoie să-ţi mai şi rupi ceva

Corinne se clătină, uşor buimăcită.

— Mâine o să am o migrenă îngrozitoare, zise ea ducându-şi mâna la frunte.

— Probabil, spuse Kiall pe un ton amuzat. Hai, apropie-te, fetiţo. Nu poţi să mai stai aşa şi să clănţăni din dinţi. Deşertul este fierbinte în timpul zilei, dar noaptea devine glacial.

El se aşezase lângă perete, pe frunzele de tutun, şi Corinne se apropie de el. Îl zări întinzându-i mâna. Ea şovăi o clipă, dar el o trase alături. Corinne începu să tremure, dar vocea lui o linişti.

— Acum, încearcă să te relaxezi. Închide ochii, şi eu îţi voi spune povestea acestor ţinuturi. Cred că o să-ţi placă.

Ea se apropie mai mult, simţindu-i acum căldura trupului, iar el o cuprinse cu un braţ pe după umeri şi-i mângâie obrazul.

— Cred că ai puţină febră. Şi nu cred că focul e de vină. Ai fi putut să mori de frig aici, în noaptea asta.

— Mă simt foarte bine acum, îi răspunse ea

visătoare. Spune-mi povestea, de la început până la sfârşit.

Kiall începu să-i povestească despre viaţa pionierilor. Vocea lui calmă şi liniştitoare parcă o legăna pe Corinne. După puţină vreme, adormi.

Bărbatul mai aruncă vreo câteva tulpini de tutun pe foc şi privi chipul palid al protejatei sale. Trebuie să se odihnească şi el un pic, după această noapte lungă plină de neprevăzut. Închise ochii...

Corinne visa. După expresia de pe faţa ei, avea probabil un vis agitat, ca acelea datorate febrei. În timpul nopţii, temperatura îi crescuse, şi de mai multe ori vorbise incoerent.

Buzele lui Kiall se puseră uşor pe ale ei, şi ea se trezi imediat. Îl privi, cu o expresie de încântare pe faţă.

— N-am vrut să fac asta, murmură el, absolut ipocrit, înainte de a o săruta din nou.

Corinne îi privi chipul întunecat.

— Trăiesc, sunt în siguranţă, şi nu există priveliste mai frumoasă decât chipul tău.

Vorbea instinctiv, fără să ştie prea bine ce spune.

El izbucni în râs şi îi ciufuli părul.

— Asta se datorează cumva şocului ? Ai vorbit cam mult toată noaptea.

— Ce-am spus ? întrebă ea, atentă dintr-o dată.

— Oh, nimic special.

Îi răspunsese destul de vag, în timp ce se gândea de fapt la altceva.

— Ar trebui să plecăm, Corinne. Trebuie să te vadă un doctor.

El o ajută să se ridice în picioare, și ea țipă de durere. Kiall o privi cu atenție.

— O să te simți mai bine cât de curând. Acum, trebuie să pornim la drum.

Îi ghidă cu atenție fiecare pas, până ce coborâră. Ajunși în sfârșit pe nisip, el o luă în brațe și o duse până la cabană. Soarele tocmai răsărea când ajunseră în camera pe care Corinne o împărțea cu Lee. Aceasta deschise imediat ușa. Chipul ei, de obicei atât de senin, reflecta acum îngrijorarea.

— Sunteți amândoi în viață, slavă Domnului !

Privirea i se îndreptă către prietena ei care se clătina.

— Rina, ești atât de roșie ! Kiall, dar ea pare într-adevăr bolnavă !

— Va fi cu siguranță, dacă nu avem grijă. Vom pleca imediat ce le voi trezi pe Connie și pe Jill. Nu ai spus nimic nimănui, sper ?

— Nu. Am făcut așa cum mi-ai spus tu. Știam că o vei găsi. Dar a fost un noroc că vânătorul acela bătrân a văzut-o când urca pe „Stâncă" !

— Bun. Pregătiți-vă bagajele. Cel puțin, în felul ăsta am mai făcut o plimbare.

— Dar n-am trăit niciodată momente mai plăcute, zise Corinne.

Se îndepărtă însă repede de Kiall, care o privea de parcă ar fi vrut s-o bată pentru ceea ce spusese.

— Credeam că ți-am mai spus-o, Kiall, insistă ea. Am savurat fiecare minut al acestei excursii. Nu regret absolut nimic. Aș fi regretat nespus dacă n-aș fi venit...

Capul i se legănă, amețit, și se refugie în brațele pe care el i le întinsese.

* * *

Ca să ajungă în mica încăpere în care se odihnea prietena ei, Lee trebuia să treacă printr-un salon comun în care discuțiile dintre bolnavi și vizitatori erau în toi. Peste tot vedeai flori, fructe, cadouri. Era ora de vizită. Doar o femeie indigenă, într-un colț îndepărtat, nu avea nici un vizitator.

Lee, impulsivă cum era, se apropie de ea și-i spuse câteva cuvinte în limba ei. Gestul îi fu răsplătit cu un minunat zâmbet.

Corinne, așezată în pat, răsfoia o revistă. Îi zâmbi lui Lee când o văzu.

— Nu pot să te mai țină aici prea mult timp. Se pare că ești complet refăcută.

— Aș vrea să ies, Lee ! Stau aici de două zile, și deja mă plictisesc de mi vine să plâng ! Noroc că nu este Kiall directorul spitalului, pentru că nu cred că aș mai ieși vreodată de aici ! Cred că aș fi preferat să stau în salonul comun, dar el a insistat să mi se dea o rezervă.

— Probabil că a avut dreptate, murmură Lee.

Scoase din poșeta ei mare ca un sac o mulțime de reviste, mandarine și o cutie cu praline. Corinne îi mulțumi zâmbind. Era încântată că Lee venise s-o viziteze, și voia să afle tot ce se mai întâmplă pe afară.

Lee îi povesti tot felul de lucruri, și cele două fete râdeau în hohote când ușa se deschise brusc.

Kiall intră, înalt și seducător. Cămașa bleu îi scotea în evidență tenul bronzat și-i punea în valoare ochii verzi. Semăna cu... Kiall, gândi Corinne, cu inima bătându-i nebunește.

— Am vești bune. Tocmai am vorbit cu directorul, și-ți dă voie să pleci.

Se apropie de Lee și-i ciufuli părul.

— Plecăm astăzi după-amiază. Du-te și spune-i lui Connie, trebuie să fie nerăbdătoare să afle vești. Eu voi rămâne aici cu Corinne, până ce-i vor face externarea. N-o să dureze mult.

— Minunat ! exclamă Lee, care ieși făcându-le bezele cu vârful degetelor.

Kiall se întoarse spre Corinne.

— O problemă este rezolvată, începe alta !

Felul în care el pronunțase aceste cuvinte o descumpăni.

— Ce vrei să spui ?

El nu-i răspunse imediat, dar se așeză pe scaunul lăsat liber de Lee. Luă mâna Corinnei într-a sa, și ea vru să și-o retragă.

— Dintr-un motiv pe care încă nu-l cunoaștem, Jill tocmai a povestit mica noastră aventură... și absolut din întâmplare, a povestit-o unui tânăr reporter de la ziarul local. Acest tânăr m-a abordat deja, și am fost foarte tentat să-l fac să-și piardă câțiva dinți. Dar discreția mi s-a părut de preferat. Așa că i-am propus să înlocuiască povestea lui Jill cu alta. Peste câteva zile, el va putea anunța logodna noastră. Ce zici, Corinne Briant ?

Ea era uluită. Încercă să vorbească, dar nu reuși să articuleze un sunet.

— Mă întrebam dacă ar putea ceva să te facă

vreodată să taci. Se pare că da : perspectiva unui viitor de care nu poţi scăpa.

El îi privea chipul răvăşit.

— Nişte săgeţi fierbinţi, zise ea în sfârşit, aparent fără sens. Am impresia că sunt străpunsă de nişte săgeţi de foc.

— Foarte pitoresc, zise el râzând. Totuşi, Rina, într-un fel sau altul, suntem logodiţi... cel puţin până când voi găsi o soluţie mai bună, adăugă el.

— Eşti nebun ! strigă ea.

— Fără nici o îndoială.

— Şi toate astea, pentru ce ? Pentru a salva onoarea numelui meu ? zise ea ironic. Mi se pare o soluţie deplasată în vremurile noastre.

— Cine vorbeşte despre onoarea ta ? Numele meu este mult mai cunoscut decât al tău, aici. Tu, tu eşti o mică necunoscută, draga mea. Deci, nu tu eşti problema.

— Am făcut tot ce-am putut ca să mă port cât mai discret, se apără ea.

— La fel de discret ca o sirenă stând pe o stâncă ?

Corinne păru să iasă dintr-o profundă visare.

— Eşti un tiran. Kiall.

— Aşa sunt eu, îmi fac prieteni peste tot, îi răspunse el sec. Dar spune-mi, Corinne, chiar credeai că eu o să mă las antrenat în probleme inutile ? Să-mi fac numele de ruşine ? Aceasta este singura soluţie. Şi nu este genul meu să-mi plâng de milă.

— Adevărat ? Ei bine, încearcă şi uită tot, zise ea privindu-l cu intensitate. Aşadar, îmi pierd timpul cu tine, nu-i aşa ?

— Oh, nu știu. Aș putea să-ți ascult zile întregi delirul de adolescentă, cred.

El își ascunse fața în mâini.

— Nu mă mai privi așa! Ești teribil de bănuitoare, iar singura mea dorință este doar să te protejez.

Ea își întoarse privirea pentru a nu mai vedea mica flacără din privirea lui verde, și începu să netezească metodic cearșaful.

— Dacă asta va scuti de neplăceri familia ta... începu ea pe un ton eroic.

El o întrerupse, râzând.

— Sacrificiul de sine nu mă atrage prea mult, fetițo. De fapt, ca să fiu mai exact, nu mă atrage deloc Și familia va fi la fel de surprinsă ca și ceilalți. Nu le voi spune nimic până nu ne întoarcem acasă.

— Pot să te întreb ceva? Cât timp va dura această ridicolă farsă?

El o privi cu un aer dojenitor.

— Atât cât va fi necesar.

— Mă uimește această stăpânire de sine pe care o ai. Este ciudat că, în seara aceea, nu te-ai plâns de asta.

Bineînțeles că el avea dreptate, își zise Corinne. Cuprinsă de remușcări, îi zâmbi.

Amândoi fură surprinși să audă o bătaie în ușă. Cum nici unul dintre ei nu răspunse, infirmiera intră, zâmbitoare.

— Sunteți gata de plecare, tânără doamnă?

Kiall o salută cu amabilitate, și Corinne o văzu roșind.

— Suntem cu toții emoționați de gestul dumneavoastră generos, domnule Ballantine.

Vorbea pe un ton amical și respectuos totodată, dar el o întrerupse ridicând mâna și-i adresă unui din fermecătoarele lui zâmbete.

— Vă rog, nu-i nevoie să mai spuneți nimic !

Infirmiera se întoarse și-i zâmbi Corinnei.

— O să vă ajut să vă îmbrăcați, doamnă.

Corinne nu se mișcă. Îi privea pe rând, pe amândoi. Părea să nu mai fie în stare să facă nici cel mai mic efort, ca și cum acesta ar fi fost ultimul lucru care ar fi trebuit să i se ceară. Kiall se apropie și o bătu ușor pe obraz.

— Hai, ridică-te și zâmbește, inimioara mea. N-a fost decât un șoc, o să-ți treacă. Este de neiertat să pierzi timpul.

Se îndepărtă de pat și o salută pe infirmieră.

— Încă o dată, mulțumesc, domnișoară, pentru amabilitatea dumitale și pentru îngrijirile acordate.

Infirmiera roși de emoție, în timp ce Corinne făcea un efort să se ridice. Trebuia să se ridice. Câteva clipe, infirmiera rămăsese visătoare, fără să se ocupe de ea.

CAPITOLUL XII

Corinne îşi va aminti multă vreme de întoarcerea lor la Bahl Bahla.

Masa era plină de bunătăţi, dar ei nu-i era foame, tremura la gândul că Kiall urma să anunţe logodna lor. Dar conversaţia rămase generală şi veselă. Kiall o privea cu un aer amuzat şi-i adresă câteva cuvinte.

Corinne reuşea să-i răspundă cu umor, şi discuta şi cu Connie Ballantine, aşezată alături de ea.

— Acum, faci parte din familie, Corinne, zise Connie. Nu ştiu ce-o să ne facem după plecarea ta.

Kiall interveni încetişor :

— Corinne nu pleacă, dragă Connie. Am vrut să aştept până la şampanie, dar mi se pare că acum este momentul potrivit.

Privi pe toată lumea aşezată în jurul mesei.

— Corinne şi cu mine, văzând că lupta dintre noi este egală, am hotărât să ne căsătorim. Puteţi să ne felicitaţi pentru logodna noastră.

Toată lumea era prea surprinsă pentru ca să mai reacţioneze. Fără să vrea, Corinne îşi ridică privirea spre capul blond al lui Jill care o privea

cu un aer feroce. Lee izbucni în râs, în timp ce mama ei spuse:

— N-aş fi putut să fiu mai surprinsă... mai plăcut surprinsă!

Îşi puse paharul de vin pe masă şi se aplecă pentru a-i lua mâna Corinnei.

— Sunt absolut sinceră, draga mea. Sunt încântată. Ştiu că mariajul vostru va fi unul reuşit. Kiall are nevoie de cineva care să-i ţină piept din când în când, rise ea zâmbind.

Nimeni nu se mai gândea la Jill. Aceasta sări în picioare ca o întruchipare a furiei.

— N-am mai auzit niciodată ceva atât de stupid! strigă ea. Dacă aş fi crezut că...

— Termină-ţi fraza, îi zise Kiall. Nu te opri tocmai acum când devine atât de interesant. Deci, dacă ai fi crezut că... ?

Connie Ballantine, perplexă, îşi privea nepoata.

— Jill, draga mea, ce ţi se întâmplă? Te porţi foarte urât, şi nu e felul tău.

— Oh, nu fi absurdă, mătuşă Connie!

Jill se întrerupse brusc. Un zâmbet amar îi plutea pe buze.

— Nu vedeţi ce au de gând să facă? reluă ea strângând cu putere paharul în mână.

— Tu eşti absurdă, Jill, zise Lee. Problema ta este că te iei prea în serios.

— Tu nu te amesteca! explodă Jill. Întotdeauna ai fost geloasă pe mine!

— Ttt, ttt, murmură Lee.

Connie Ballantine le privea pe rând, fără să înţeleagă. Până la urmă, se întoarse către fiica ei.

— Ce vrea să spună ?

Lee izbucni în râs.

— De ce nu spui nimic ? strigă Jill adresându-i-se Corinnei.

Corinne tresări, și mâna începu să-i tremure. Întrebarea aceasta perfidă făcuse să-i piară tot curajul. Imediat însă, o mână mare, bronzată, se puse peste a ei.

— Mă întreb dacă tu îți dai seama ce vorbești ? zise el.

Vorbea foarte calm. Totuși, fraza lui pocni ca o lovitură de bici în urechile Corinnei. Și Jill trebuie s-o fi simțit la fel. Îl privi fix pe Kiall, cu ochii mari, apoi ridică din umeri.

— Mă duc să-mi fac bagajele. Mă plictisiți cu toții !

— Chiar așa !

De data asta, Connie Ballantine părea cea furioasă.

— Este într-o dispoziție ciudată, remarcă Lee.

— Da, presupun că așa este, oftă Connie. Biata de ea, ar trebui s-o înțelegem ! Căsnicia ei a fost un eșec. Mă duc să vorbesc cu ea.

Se ridică și plecă de la masă.

— Nu lăsați ca această discuție să vă strice seara, copii. Mă întorc imediat, și deschidem sticla de șampanie. Logodnele întotdeauna întristează unele persoane. Și Jill trebuie să fie una dintre acestea.

Ieși repede, și Lee izbucni în râs. Abia după câteva minute reuși să se stăpânească.

— Oh, îmi pare rău, scuzați-mă. Dar într-adevăr, mama este incredibilă ! N-o să-și dea sea-

ma niciodată de adevăratul caracter al lui Jill, nici într-un milion de ani !

Fratele ei vitreg îi aruncă o privire dojenitoare, apoi izbucni și el în râs. Corinne chicoti și ea puțin, dar mai degrabă îi venea să plângă.

— Dar ea are dreptate, nu-i așa ? Jill are dreptate ! izbucni ea. Comedia asta este grotescă.

— Doar n-o s-o lași pe Jill să te enerveze, Rina ? Asta-i specialitatea ei. Este pur și simplu verde de gelozie !

— Dar, ce naiba, nu văd de ce ! strigă Corinne cu ochii plini de lacrimi.

Nervii ei erau atât de întinși precum corzile unui arc. Simțea mâna lui Kiall pusă pe mâna ei. El se aplecă peste masă, și o privi, cu ochi strălucitori

Orice s-ar întâmpla mai târziu, Corinne trebuia să se îndepărteze de el imediat. Se ridică brusc și, străbătând în fugă sufrageria, dispăru în noapte. Lângă peluză, el o ajunse din urmă.

— Mă tem că, încă o dată, reacționezi prostește !

O înlănțui cu brațele și ea începu să se zbată.

— De ce ? Pentru că nu-mi place felul tău de a acționa ! Ești într-adevăr incredibil, domnule Ballantine !

El izbucni în râs, și ea își pierdu orice stăpânire de sine. Fu cuprinsă de o furie sălbatică. Vru să-l pălmuiască, dar el îi prinse mâna și i-o duse la spate.

— Va trebui să facem bilanțul, copil capricios ce ești. Să vedem câtă ură, câtă dragoste...

Ea încerca să se elibereze, dar el era prea puternic.

— Cât timp o să mai lupţi împotriva mea ?

Vocea lui, dintr-o dată mângâietoare, făcu să-i bată cu putere inima Corinnei.

— Kiall, murmură ea. Kiall, te rog, lasă-mă să plec ! Eu nu reuşesc să te înţeleg.

Cuvintele îi muriră pe buze, când îi văzu faţa. Probabil că imaginaţia ei îi juca feste ! Kiall avea chipul unui îndrăgostit. O înlănţui mai strâns, şi îi vorbi cu multă blândeţe.

— Ce vezi tu pe chipul meu de te-ai speriat aşa ? Corinne, priveşte-mă !

Instinctiv, ea se supuse, şi-şi ridică faţa spre el.

— Kiall, murmură ea cu disperare. Câştigi întotdeauna !

Era tulburată profund de această îmbrăţişare. Când el îşi plecă faţa spre ea şi îi găsi buzele, ea îşi ţinu răsuflarea.

Nu mai putea să-i reziste. Îi simţi sub degetele ei căldura pielii. Buzele lui îi mângâiau faţa şi gâtul, apoi se întorceau să-i mai răpească un sărut, ca şi cum buzele ei îl atrăgeau ca un magnet. Lipsită de apărare, eliberată de barierele pe care şi le ridicase în jurul ei, Corinne i se dăruia din tot sufletul.

— Acum mă înţelegi, Corinne ? şopti el dintr-o răsuflare. Şi aşa a fost mereu, de multă vreme, în ciuda dorinţei mele de a nu recunoaşte iubirea. De prima oară când te-am văzut, când ţi-am văzut chipul, am ştiut că nu voi putea să te mai las să pleci... Era sfârşitul unei lungi perioade de singurătate...

Ea se îndepărtă de el, cu ochii strălucind de emoţie şi suferinţă.

— Dar este abia începutul, Kiall. Mă iubești cu adevărat ?

El făcu o mutră supărată.

— Cred că te iubesc prea mult... Nu este doar dorința de a te avea Este un tot : iubire și dorință. Dar acum, nici nu se mai pune problema să te las să pleci. Niciodată. Nu vei putea niciodată să mai scapi de mine.

Pe umerii ei, mâinile lui îi confirmau forța, autoritatea dar și tandrețea. O tandrețe nemăsurată.

— Nu există decât o soluție, Corinne, să ne căsătorim. Și știi de ce ? Pentru că am nevoie de tine. Am atâta nevoie de tine încât nu mai am răbdare să aștept.

— Nimeni nu-mi va putea răpi vreodată această clipă, murmură Corinne.

Și își ridică spre el chipul dulce, radiind de fericire.

Un vânt ușor începu să adie ca o șoaptă printre copacii înfloriți. Stelele străluceau deasupra lor ca diamantele țintuite pe un cer de catifea.

— SFÂRȘIT —

THE BEST

Moartea tatălui său pe care îl adora o cufundă pe Corinne în disperare. Ca să uite, acceptă propunerea unei prietene, aceea de a fi secretara mamei acesteia.

Timp de șase luni, Bahl Bahla, minunatul domeniu din inima Australiei, va fi căminul ei.

Îi va aduce oare acesta consolarea de care are atâta nevoie? Primirea pe care i-o fac locuitorii domeniului este călduroasă. Doar Kiall Ballantine o tratează cu o autoritate care o sperie pe tânăra fată. Oare ce fel de om se ascunde sub această aparentă duritate?

— Cu siguranță că te pricepi să-ți faci necazuri. Dă-mi voie însă să-ți spun că ești încă prea tânără. Oricare ar fi problema dumitale, douăzeci și doi de ani este o vârstă la care te vindeci repede. Nu este cazul să-ți sfâșii în permanență sufletul. Nici un bărbat nu merită asta.

ISBN 973-9498-42-6
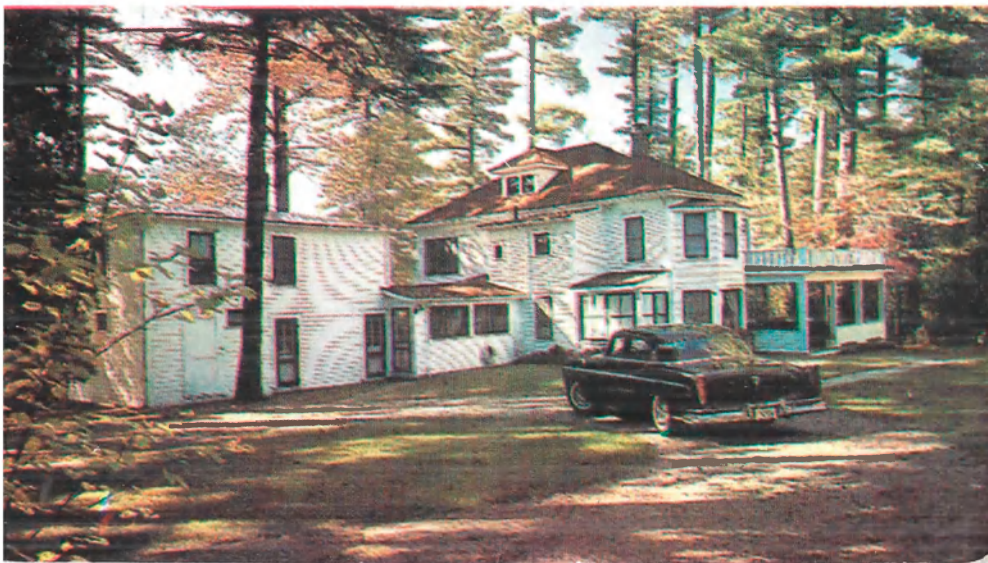
Preț: 7000 lei